

衡门之下

แม่ทัพใหญ่
- คู่หูดีดือ -
สามมีข้า

3

ทดลองอ่าน

ทดลองอ่าน

ทดลองอ่าน

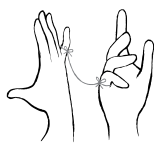
天如玉 เกียนทรูอวี เขียน
พงหยก แปล
พิมพ์ครั้งที่ 1

ทดลองอ่าน

ทดลองอ่าน

ทดลองอ่าน

มากกว่ารัก

คือทุกสิ่งที่เชื่อมโยงใจไว้ด้วยกัน

**แจ่มใสขอส่งมอบความรัก
และแบ่งปันความสุขให้เต็มพื้นที่ในใจคุณ**

ร่วมแบ่งปันเรื่องราวความสุข กับ มากกว่ารัก ได้ที่
www.facebook.com/morethanlovebook

คำนำ

และแล้วเราก็เดินทางร่วมกับหลี่ซีฉี้อและผู้ถึงมาถึงเล่มสุดท้ายแล้วนะคะ แต่ความสนุกยังไม่จบลงง่ายๆ ค่ะ ในเล่ม 3 นี้ก็ยังมีเรื่องราวและปมหลักที่น่าสนใจให้ทุกคนได้อ่านได้ลุ้นกันต่อไป

เปิดเล่มมาก็เป็นฉากที่หลี่ซีฉี้อกำลังจะคลอดบุตรพอดี มีหน้าซ้ำยังเป็นเวลาเดียวกับที่ข้าศึกบุกเข้ามาในเมืองอวี๋หลินที่พวกผู้ถึงไม่อยู่อีกด้วย คิดไม่ออกเหมือนกันนะคะว่าถ้าตัวเองเป็นนางเอกจะอย่างไร ไหนจะต้องหนี ไหนจะต้องปกป้องหลานชาย ไหนจะต้องเตรียมตัวจะคลอดบุตรอีก ยังโชคดีที่หลี่ซีฉี้อมีเขาวัวหลินอยู่เคียงข้าง รวมทั้งหลี่เยี่ยนก็โตจนรู้ความและช่วยเหลือนางได้หลายอย่างแล้วค่ะ ทว่าสุดท้ายแล้วการคลอดบุตรของนางนั้นจะปลอดภัยจนได้เห็นหน้าทารกในครรภ์หรือไม่ เรื่องการศึกษาเล่าจะเป็นอย่างไรต่อ ไหนจะความรักและปมในใจของเขาวัวหลินกับหลัวเสี่ยวอ้ออีก ไม่รู้ว่าสุดท้ายแล้วคุณนี้จะลงเอยอย่างไร รวมไปถึงเรื่องบรรดาศักดิ์ของหลี่เยี่ยนที่ขอบอกนิดหนึ่งว่าเรื่องนี้ไม่ธรรมดา พลาดไม่ได้โดยเด็ดขาดค่ะ ที่สำคัญที่สุดก็คือความรักของพระ-นาง ใครว่าแต่งงานมีบุตรแล้วชีวิตรักจะครบสมบูรณ์และราบรื่นสำหรับหลี่ซีฉี้อกับผู้ถึงนั้นมิใช่ ยังมีอะไรอีกมากมายที่ทั้งสองต้องจับจุมมือประคับประคองกันไป แต่ท้ายที่สุดแล้วทั้งสองจะฝ่าฟันทุกสิ่งไปได้หรือไม่ นั่นขึ้นมั่วและทะยานเข้าสู่ประตูเมืองแดนเหนือกันได้ ณ บัดนี้

ด้วยไมตรีจิต

สำนักพิมพ์แจ่มใส

•

เขาใช้ปลายกระบี่เสียดางนางขึ้น ใจแข็งไม่ยอมรับเงินของนาง แต่กลับลงแข่งม้าเพื่อนางได้อย่างไม่ลังเล เคยจูบนางอย่างดุเดือดริมทะเลสาบ ทว่าก็เคยปฏิเสธนางอย่างเด็ดขาดเช่นกัน ตอนที่แบกนางกลับเข้าจวนวันนั้น เขาบอกว่าจะทำให้นางเห็นมณฑลอันใหม่เป็นบ้านของตนเองให้ได้ เขาเคยถูกรณยูงที่นอกเมืองกุ่เยี่ยเพื่อนาง และเคยใช้คำสั่งระดมพลแปดทิศระหว่างสงครามเพื่อนางเช่นกัน...

สุดท้ายภาพเหล่านั้นก็ซีดจางลงทีละภาพ เหลือเพียงสีหน้าคาดคั้น เอาคำตอบในคืนนั้น กับเงาร่างที่ถูกแสงจันทร์ลากยาวไปตามพื้น...

'เจ้าอยากได้สิ่งนี้ไม่ใช่หรือ ผู้ถึงคนนี่เหมือนหลอมจากเหล็กทั้งตัว มีแต่หัวใจเท่านั้นที่อ่อน อยากได้ก็มาเอาไปสิ!'

'ระหว่างเจ้ากับข้า ใครกันแน่ที่เป็นก้อนหิน ผ่านมานานถึงเพียงนี้ ข้ากุมเจ้าไว้ในมืออย่างไร เจ้าก็ไม่ร้อนขึ้นมาเสียที'

'พวกเราอยู่ด้วยกันจนมีจันเอ๋อร์แล้ว เจ้าเห็นข้าเป็นอะไรกันแน่'

•

แนะนำตัวละคร

* หลี่ซีฉือ

สูหยินของแม่ทัพใหญ่ กำลังตั้งครมภ์บุตรคนแรกให้เขา รูปร่างอ่อนช้อยนุ่มละมุนดุจกิ่งหลิว ทว่าจิตใจเข้มแข็งเด็ดเดี่ยวและกล้าหาญ

* ผู้ถึง

สามีของหลี่ซีฉือ แม่ทัพใหญ่แดนเหนือ ผู้บัญชาการกองทัพพิทักษ์อุดรผู้มีฝีมือการรบเก่งกาจยิ่ง ไม่หวั่นเกรงศัตรูแคว้นใด มีความคิดอ่านรอบคอบทั้งในเรื่องการศึกและการใช้ชีวิต

* หลี่เยียน

กวางอ่องชื่อฉือ กำนันบิดามารดาตั้งแต่อายุยังน้อย ต้องอาศัยผู้เป็นอาเลี้ยงดูมาอย่างเดียวดาย รู้ธรรมเนียมมารยาทดีเยี่ยม มุ่งมั่นตั้งใจเรียนรู้อาสาต่าง ๆ เกินอายุ

* เจาอวี๋หลิน

ทหารหญิงในกองทัพ เคยร่วมเป็นร่วมตายกับหลัวเสี่ยวอู๋และผู้ถึงมาหลายศึก ปัจจุบันทำหน้าที่เพียงหาข่าวให้กองทัพ และดูแลหลี่ซีฉือตามคำสั่งของผู้ถึง

* หลัวเสี่ยวอู๋

ผู้ใต้บังคับบัญชาคนสนิทของผู้ถึง ทั้งยังเป็นน้องชายร่วมสาบานของเขาด้วย รักเจาอวี๋หลินด้วยใจจริง

71

เจ้าอวีหลินเร่งรุดมาหาท่ามกลางความซุลมุน

นางเดินลิวๆ มาจนถึงหน้าประตูก็เห็นซินลู่กำลังพยายามประคอง
หลี่ซีซือไว้อย่างลนลาน จึงเร่งฝีเท้าเข้าไปหา แทะบจะหิ้วปึกหลี่ซีซือขึ้นด้วย
มือทั้งสองข้าง

"พี่สะใภ้เป็นอะไรมากหรือไม่"

ซินลู่เหมือนได้พบตัวช่วย "ขุนพลเฉามาได้จ้งหวะพอดี น่ากลัวว่า
นายหญิงกำลังจะคลอดแล้วละเจ้าคะ ข้าจะรีบไปตามคนมาเดี๋ยวนี!"

พระเพลิงโกล้งลามเข้ามาถึงตรงหน้าแล้ว ทุกคนกำลังดับไฟกันจ้าละหวั่น
ต่อให้โกองคตะโจนเรียกก็อาจไม่มีใครได้ยิน ต้องไปตามด้วยตนเองดีที่สุด

เจ้าอวีหลินได้ยินดั่งนั้นก็ชักเริ่มลนลานบ้าง ด้วยไม่เคยเห็นสตรี
คลอดลูกมาก่อน ทำได้แค่นิ้วปึกหลี่ซีซือไว้แน่น

ตอนนี้หลี่ซีซือไม่ปวดเท่าเมื่อครู่แล้ว นางใช้สองมือเกาะแขนอีกฝ่ายไว้

ฉวยโอกาสที่ความเจ็บปวดทุเลาลงเฉยตามว่า "สถานการณ์เป็นอย่างไรบ้าง"
 เฉาววีหลินออกไปตรวจสถานการณ์ข้างนอกตั้งแต่รู้ว่าไฟไหม้ กำลัง
 จะนำข่าวกลับมาที่จวนพอดี "ไม่สู้ดีนัก คืบนี้ลมแรง ไฟจึงไหมเร็วเป็นพิเศษ"
 หลี่ซีฉือมองเปลวไฟที่แลบเลียกำแพงเรือนอยู่ไกลๆ ลักษณะเหมือนจะ
 ไหม้ลามมาตรงนี้ได้ทุกเมื่อ

มิน่าเล่า ขนาดจวนผู้กำกับการกองพลมีการเฝ้าระวังอย่างแน่นหนา
 ไฟก็ยิ่งลุกลามได้ถึงเพียงนี้ เพราะเป็นช่วงอากาศแห้งและลมแรงพอดีนี่เอง
 ระหว่างที่ชินลู่ยังไม่กลับ ร่างหนึ่งก็ปรีเข้ามา "ท่านอาหญิง!"
 หลี่เยี่ยนเพิงลุกจากเตียงเช่นกัน คอเสื้อยังเปิดอ้า ทว่าเขาไม่มีอารมณ์
 จะผูก

เด็กชายวิ่งเต็มเหยียด กว่า จะมาถึงตัวผู้เป็นอา ก็หอบอ้าก "ไฟจะลาม
 มาถึงแล้ว ท่านอาหญิงจะอยู่ที่นี้ไม่ได้นะขอรับ ต้องรีบออกไปก่อน!"

เฉาววีหลินเห็นพ้อง "ถูกต้อง ตอนออกไปเมื่อครู่ข้าพบว่าจวน
 ผู้กำกับการกองพลไฟไหม้หนักกว่าจุดอื่น พี่สะใภ้ต้องคลอดลุก ไขว่
 จะเสร็จในครู่เดียว จะอยู่ที่นี้ต่อไม่ได้"

หลี่ซีฉือกำลังจะขยับปากพูด ความเจ็บปวดก็แล่นขึ้นจู่โจมอีกครั้ง
 นางเอามือกุมท้องน้อยร้องครางเบาๆ แสบทรงตัวเย็นไม่อยู่

หลี่เยี่ยนสะดุ้งเฮือกด้วยความตกใจ เพิ่งรู้ตอนนี้เองว่าอาสาวกำลัง
 จะคลอด ไหนซินลู่เคยพูดว่ายังไม่ถึงเวลาอย่างไรเล่า เหตุใดถึงคลอด
 ก่อนกำหนดได้

มิน่าข้ายังต้องจำเพาะเจาะจงเป็นเวลาที่ท่านอาเขยไม่อยู่ และ
 เกิดเพลิงไหม้ไปทั่วเสียด้วย

เฉาววีหลินตัดสินใจอย่างฉับไว กระทบเสื้อตัวนอกของหลี่ซีฉือ

เข้าหากัน แล้วแบกอีกฝ่ายออกเดิน

หลี่เยี่ยนวິงเข้าไปหิยบฝ้าคลุมกันลมในเรือรมาห่มให้ผูู้เป็นอา ทว่าเดินตามได้แค่มั้ก็ก้าวก็ชะงัก

"อาเยี่ยน..." หลี่ซีฉือเรียกเบาๆ

เจออวี่หลินหยุดเท้าเหลียวมองไปโดยรอบ ถึงได้พบว่าหลี่เยี่ยนหายไประเซียแล้ว

ไม่เพียงแค่ว่า ซินลูก็ยังไม่กลับมาเช่นกัน

นางตะโกนเรียก 'ซีอจื่อ' อยู่สองครั้งก็ไร้เสียงตอบ

เจออวี่หลินละล้าละลังอยู่แค่ครู่เดียวก็กุดพินทำท่าจะแบกหลี่ซีฉือไปก่อน แต่ฝ้ายตรงข้ามกุดบ้านางไว้

"ไม่ได้ อาจัน รออีกเดี๋ยวน"

เจออวี่หลินนึกได้ในทันที ผู้ถึงเคยพูดไว้ว่าหลี่ซีฉือให้ความสำคัญกับหลานชายผู้นั้นักหนา นางจึงจำต้องยอมรั้งรอ นอกจากนั้นซินลูยังเป็นสาวใช้คนสนิท อีกฝ่ายคงไม่อยากทิ้งไว้ที่นี้เช่นกัน

ระหว่างกำลังร้อนใจดังไฟลน นางหันไปส่งเสียงตะโกนเรียกอยู่หลายครั้งว่า "ใครก็ได้มานี่ที!"

ในที่สุดทหารองครักษ์สองสามนายที่กำลังดับไฟมือเป็นระวิงก็วิ่งมาหา

"สูหยินจะคลอดบุตรแล้ว รีบคุ้มกันสูหยินเดี๋ยวนี!"

พวกเขาล้วนเป็นคนสนิทของผูถึง แต่เพราะหลี่ซีฉือมาที่นี้จึงต้องอยู่อารักขานาง ทำหน้าที่คอยคุ้มครองความปลอดภัยให้สูหยิน

ทหารองครักษ์นายหนึ่งรีบวิ่งไปเกณฑ์คนมาโดยไม่รอช้า

ในตอนนั้นเองร่างหนึ่งก็วิ่งออกมาจากเฉลียงทางเดินที่ถูกพระเพลิงปิดกั้นไว้ หากไม่ใช่หลี่เยี่ยนยังจะเป็นผู้ใดได้อีก

เขาลากใครผู้หนึ่งติดมือมาด้วย เป็นเข้ารับใช้หญิงมีอายุผู้หนึ่ง กำลังส่งเสียงร้องอย่างแตกตื่นเพราะไฟลุกติดเสื้อผ้า

หลี่เยี่ยนเอามือปิดจมูกล้าล็กอยู่สามสี่ครั้ง หัวรองเท้าของตนเองก็ติดไฟเช่นกัน เด็กชายกระแทบเท้าจนมันดับพลางใช้มือปิดไฟตามตัวหญิงผู้นั้นโดยแรง จากนั้นก็ตั้งนางมาข้างหน้า "หลานไปหาหมอต้าแยมมาได้คนหนึ่ง ท่านอาหญิงจะคลอดบุตร ต้องมีหมอต้าแยมอยู่ด้วย!"

ซินลู่ที่ตามมาข้างหลังติดๆ ล้าล็กควันเสียจนน้ำตาแทบไหล แล้วเดินโซเซเอ่ย "โชคดีที่ชื่อจื่อฝัวเพลิงเข้าไป ไม่เช่นนั้นข่าวไม่ทราบจริงๆ ว่า จะพานางออกมาด้วยตัวคนเดียวได้หรือไม่"

ตอนไปตามหมอต้าแยมเมื่อครู่ ไฟได้ลามมาปิดเฉลียงทางเดินไว้แล้ว ทางสัญจรจึงถูกตัดขาด นางทนเห็นผู้เป็นนายเจ็บปวดทรมานไม่ได้ จึงหมายจะฝ่าเพลิงออกไป แต่หลี่เยี่ยนที่วิ่งมาถึงรีบดึงเสื้อคลุมให้กระชับ ก้มหน้าฟุ้งตัวเข้ามาเสียก่อน เพียงไม่นานก็ตั้งหมอต้าแยมที่ตื่นกลัวจนทำอะไรไม่ถูกออกไป

ซินลู่ตกใจแทบสิ้นสติ หากเกิดอะไรขึ้นกับชื่อจื่อจะเป็นเรื่องใหญ่ ปานฟ้าถล่มเลยทีเดียว

หลี่ชีจื่อที่พยายามเกาะอยู่บนหลังเจ้าอวี๋หลินเบิกตากว้างมองหลานชาย "เจ้า..."

จากนั้นก็หน้าซีดด้วยความเจ็บปวด พูดต่อไม่ออกแม้แต่คำเดียว หลี่เยี่ยนร้องห้าม "อย่าพูดอะไรเลยขอรับท่านอาหญิง ท่านน้ำอาชานรีบไปเร็วเข้า!"

เจ้าอวี๋หลินขยับร่างหลี่ชีจื่อที่อยู่บนหลังอย่างระมัดระวังทีหนึ่ง แล้วรีบเดินไปทางประตูหลังโดยเร็ว เพราะรู้ว่าพี่สะใภ้จะต้องอึดอัดมากเพราะ

ถูกท้องค้ำอยู่

องค์กรักษัตรียมรถม้า ฟูเปาะะนุ่มหลายชั้นไว้บนรถรอทำอยู่ก่อนแล้ว
ก่อนจะถูกเฉี่ยววีหลินกับหลีเยียนประคองเข้าไปข้างใน หลีชีฉือเอามือ
เกาะประตูดรถม้าเอาไว้ เพิ่งเห็นสภาพจนวนผู้กำกับการถนัดตาก็ตอตนเอง...

บริเวณเรือนชั้นหน้ารอดวายไม่เหลือซาก ไฟกำลังลามไปยังเรือน
ที่นางอยู่ ผู้คนข้างในยังวิ่งวุ่นดับไฟกันโกลาหล ควันด่าลอยโขมงจาก
จุดที่เพลิงดับไฟได้หมาดๆ

กลิ่นเหม็นไหม้ลอยคลุ้งไปทั่ว

องค์กรักษัคนหนึ่งเข้ามารายงาน "ฮูหยินผู้กำกับการทุกท่านมากันแล้ว
ขอรับ"

หลีชีฉือเอามือกุมท้องเอนตัวฟังกรอประตุ มืออีกข้างโบกวน
"ไปบอกพวกนางว่าอย่ามา เวลานี้พวกทูเจวี่แผล่งตัวอยู่ในที่ลับ เรายังจับ
พวกมันไม่ได้ หากพวกนางรีบรุดมาที่นั่นที่ที่เกิดเหตุจะถูกอ่านทางได้ง่ายๆ
กลับกลายเป็นนำภัยมาถึงตัวแทน ให้พวกนางแยกย้ายกันไปสั่งการดับไฟ
คอยดูแลความปลอดภัยของตนเองก็พอ"

นางผ่นลมหายใจเล็กน้อยก่อนจะกล่าวต่อไปว่า "เฝ้าประตูเมือง
ให้ดี จะต้องลากพวกทูเจวี่ที่วางเพลิงออกมาทั้งหมดให้ได้"

องค์กรักษัรับคำสั่งและนำความไปถ่ายทอด

หลีชีฉือพุดจบก็เริ่มเจ็บท้องคลอตขึ้นมาจากแล้ว

ซินลู่เอ่ยเร่งให้ออกเดินทาง

ทุกคนรวมทั้งหมอด้ายที่หลีเยียนลากมาด้วยนั่งเบียดกันอยู่ในรถม้า
พอรถม้าออกวิ่งก็มุ่งหน้าไปทางบริเวณที่แสงไฟน้อยตามสัญชาติญาณ

"ท่านนำอาฉาน เมื่อครู่ท่านออกไปสำรวจเมืองมาแล้วโดยรอบ

ไม่ทราบว่ามีที่ใดพอจะไปได้บ้าง"

"ไฟลามมาจากบริเวณประตูเมือง จุดที่ลุกไหม้รุนแรงที่สุดคือสถานที่ราชการต่างๆ" เจ้าวีหลินตอบพลางประคองหลี่ซีฉือ ความหมายก็คือคงไปหลบตามที่เหล่านั้นไม่ได้

ระหว่างที่ทุกคนใช้ความคิดกันหน้าดำคร่ำเคร่ง เสียงแผ่วๆ ของหลี่ซีฉือก็ดังขึ้น "ไปโรงหมอ"

เมื่อครุ่นางชมความเจ็บปวดตั้งสติครุ่นคิดถึงอาณาเขตของตนในเมืองนี้ แล้วนึกขึ้นได้ว่าจะเห็นโรงหมอที่แขวนตราการคำรูปปลาตอนนั่งรถม้าผ่าน หลี่เยี่ยนพुरुลมาหายใจยาวเหยียดอย่างโล่งอก "ไปโรงหมอก็ดี" เจ้าวีหลินพยักหน้า แล้วตะโกนสั่งสารถีให้ตรงไปโรงหมอในทันใด

โรงหมอไม่ถูกไฟเผาเพราะตั้งอยู่ตรงสุดมุมถนน เวลานี้จึงอยู่รอดปลอดภัยดี

พอรถม้าไปถึง เหล่าองครักษ์ก็ตรงเข้าล้อมสถานที่ไว้ทุกด้านจนหมอที่อยู่ข้างในตกใจ รีบนำทางเชิญทุกคนเข้าไปอย่างลนลาน

ห้องหับที่เคยรักษาผู้ป่วยโรคระบาดถูกปิดทึงไว้ ต้องรอให้ผ่านไบนานพอถึงจะสามารถเปิดใช้ได้อีกครั้ง แต่มีห้องหนึ่งที่อยู่ด้านในสุด ยังไม่เคยถูกใช้งานมาก่อน

ซินลู่วิ่งเข้าไปจัดเตียงนอนเตรียมไว้ให้

จากนั้นเจ้าวีหลินก็แบกหลี่ซีฉือเข้าไป

นางเพ็งจะเอนตัวลงนอน หลานชายก็ผลักดันมาตรงหน้าเตียง "เร่งมือหน่อย!"

การได้มาทำคลอดในโรงหมอทำให้หมอตำแยอุ่นใจขึ้นไม่น้อย เพราะ

ที่นี้พร้อมพร้อมทั้งหมอบทั้งยา ไม่มีสิ่งใดต้องเป็นห่วง นางชะงักตัวเข้าไป พิจารณาอาการหลี่ซี้ซื่อ แล้ววิเคราะห์ว่า "สูหยินคลอดก่อนกำหนด เชื่อว่าเป็นเพราะตื่นตกใจจากเหตุเพลิงไหม้ ถึงได้..."

หลี่เยี่ยนตัดบท "ไม่ต้องพูดพาล่าม ทำคลอดให้ดีๆ หากเกิดอะไรขึ้น ข้าจะเอาผิดกับเจ้า!"

ทุกคนในที่นั้นล้วนตกใจกันถ้วนหน้า ด้วยไม่เห็นว่าเด็กสุภาพเรียบร้อย เช่นเขาจะร้อนใจจนมีโทสะได้เหมือนกัน

เธอวีหลินที่กำลังปาดเหงื่อบนหน้าผากถึงกับมองเขาไม่วางตาม หอมด้ายแยะล้าละล้ารับคำ "เจ้าคะๆ!" แล้วรีบสั่งให้ซินลู่ไปต้มน้ำร้อน มีเพียงหลี่ซี้ซื่อที่ขมความเจ็บส่ายหน้าให้หลานชาย "อย่าร้อนรน เจ้าออกไปก่อน"

หลี่เยี่ยนจับมือผู้เป็นอา มองนางอยู่สักพักถึงค่อยยอมออกไป ซินลู่รีบไปต้มน้ำร้อน ตอนเดินผ่านประตูห้องแล้วเห็นเด็กชายยืนอยู่ตรงนั้นก็หยุดลอบโยนเล็กน้อย "ป่าวทราบที่ท่านเป็นห่วงนายหญิง แต่ชื่อจื่อทำให้สบายเถิดเจ้าคะ"

หลี่เยี่ยนผงกศีรษะ จากนั้นก็ก้มหน้าไม่พูดไม่จา ชายากวข้องถึงแก่ชีวิตเพราะให้กำเนิดเขา แม้หลี่เยี่ยนจะยังอายุุน้อยๆ แต่นี่ก็รู้ผลกระทบที่ร้ายแรงที่สุดของการคลอดบุตรมานานแล้ว

อีกอย่างสถานการณ์เวลานี้ก็เลวร้ายเหลือเกิน จะไม่ให้เขาร้อนใจอย่างไรได้

ระหว่างที่ซินลู่ไปต้มน้ำ เขากำมือเดินกลับไปกลับมาอยู่หน้าห้อง พร้อมคอยเสี่ยหูฟังเสียงผู้เป็นอาข้างโนอย่างใจจดใจจ่อ

ห่างออกไปหลายร้อยลี้ ณ ที่ตั้งทัพแนวหน้า
 สายลมยามราตรีหนาวเย็นบาดผิวดุจคมเคียว ภายในค่ายก่อกองไฟ
 โชติช่วง ทหารลาดตระเวนเดินผ่านไปอย่างพร้อมเพรียงเป็นระเบียบ
 ไร้ผู้มเสียด

แม้จะเป็นกลางดึกก็ยังถืออาวุธครบมือ
 คนกลุ่มหนึ่งขี่ม้าเร็วกลับเข้ามาในค่าย ย่ำฝุ่นดินให้ฟุ้งตลบไล่มา
 เป็นทาง

พอม้าตัวแรกถูกรั้งบังเหียนให้หยุดวิ่ง พวกที่อยู่ข้างหลังก็หยุดตาม
 ผู้ถึงนั่งอยู่บนหลังม้า ยังคงถือดาบอยู่ในมือข้างหนึ่ง จากนั้นก็สะบัดมือ
 เหวี่ยงดาบไปปักพื้น แล้ววัดตัวลงจากอาชา

หลัวเสี่ยวอู้กับผู้กำกับการทั้งหกตามมาข้างหลัง
 "ครานี้ไ้พวกสุนัขขูเจี๋ยมันหงอแล้วหรือไร รบกันแค่ครั้งเดียวก็หดหัว
 กลับไปเสียแล้ว" หลัวเสี่ยวอู้ก้าวเดินพลางพูดขึ้น

ผู้กำกับการกองพลโยวหลังเอ่ย "มันคงคิดว่ารบไปก็ไม่ได้อะไรระมัง
 เห็นว่าผู้นำทัพครานี้ก็เป็นไ้เจ้าอาสี่อ่น่าเจี๋ยนแม่ทัพขวานั่นอีกแล้ว ที่ผ่านม
 มันยังไม่เคยมีชัยเหนือเรา ครั้งนี้เลยสงบเสีียมนะสิ"

"อาสี่อ่น่าเจี๋ยน?" หลัวเสี่ยวอู้ทำเสียงทุต นึกในใจว่าชื่อบ้าอะไรไม่รู้
 ประมื่อกันมากก็หลายครั้ง แต่เขาไม่เคยใ้ใจชื่ออีกฝ่ายมาก่อน

คุยกันมาถึงตรงนี้ ผู้ถึงที่เดินนำหน้าก็วัดตามองมาทางพวกเขา
 หลัวเสี่ยวอู้จึงรีบหุบปาก

ผู้กำกับการกองพลโยวหลังเห็นสายตาเช่นนั้นก็ไม่พูดอะไรต่อเช่นกัน
 ไม่ต้อสงสัยเลยว่าบทสนทนาเมื่อครู่ละเมียดข้อห้ามของกองทัพในการประมาท
 ศัสตรู

ทันใดนั้นน้ำเรือดัวหนึ่งก็ควบตรงเข้ามา หน่วยสอดแนมที่อยู่บนหลังม้า ตะโกนบอกอย่างร้อนรน "ท่านผู้บัญชาการ เมืองอวีซีที่ถูกโจมตีขอรับ!"

ผีเท้าของทุกคนหยุดชะงักในทันใด

ผู้ถึงที่อยู่ข้างกองไฟมองมาด้วยสายตาเย็นเยียบและคมกริบดูใจใบมีด "เกิดอะไรขึ้น"

หลังเสียวอึกับเหล่าผู้กำกับการเข้ามารวมตัวกัน

เมืองอวีซีอยู่ทางด้านหลังของสนามรบ เสี่ยง ยุทธโรปกรณ์ และครอบครัวของพวกเขาอยู่ที่นั่นทั้งหมด แล้วจะไม่ให้ร้อนใจอย่างไรได้

หน่วยสอดแนมรายงาน "มีพวกทูเจวี๋ยลักลอบเข้าไปวางเพลิงในเมือง สถานที่ราชการหลายแห่งถูกเผา ที่หนักที่สุดคือจวนผู้กำกับการขอรับ!"

"อะไรนะ!" ผู้กำกับการกองพลเฮ้อหลังอุทานอย่างเดือดดาล เพราะนั่นเป็นพื้นที่ในปกครองของเขา เมื่อเกิดเหตุขึ้น เขาย่อมต้องรับผิดชอบ

หลังเสียวอึสับสนเบาๆ "ชั่วช้า ที่แท้ก็หัดหัวกลับไปรออยู่ที่นั่นหรือ หรือ จวนผู้กำกับการกองพล..." เขาพูดเพียงเท่านี้ก็ชะงัก ก่อนจะเหลือบมองพี่สาม

ผู้ถึงตั้งดาบออกจากพื้นดังสวบ

ทุกคนสะดุ้งวาบ มองแม่ทัพหนุ่มเป็นตาเดียว ใบหน้าของเขานิ่งขริมเย็นชา ไม่สะท้อนความรู้สึกใดให้เห็น

"ส่งกำลังพลไปช่วย"

หลังเสียวอึบอกทันทีอย่างเข้าใจ "ข้าจะไปจัดเตรียมคนเดี๋ยวนี้"

"แค่สองพันนายพอ" ผู้ถึงบอก แล้วกวาดตามองเหล่าผู้กำกับการในทีนั้น "ทั้งกำลังพลส่วนใหญ่ไว้ที่นี่ หากด้านพวกทูเจวี๋ยก่อนเข้ากลับมาไม่ได้ ก็หัวหัวตนเองมาหาข้าแล้วกัน!"

ทุกคนรับคำสั่งอย่างกริ่งเกรง

ใครก็ดูออกทั้งนั้นว่าพวกเขาเจียยัดกลอบเข้าเมืองอวีซีไปวางเพลิง เพื่อล่อเสื่อออกจากถ้ำ ท่านแม่ทัพใหญ่ถึงได้นำทหารกลับไปช่วยแก้ไข สถานการณ์แค่สองพันนาย

แน่นอนว่าที่นี่ยังต้องตรึงกำลังป้องกันศึกต่อไปเหมือนเดิม
หลัวเสี่ยวอี่รับคำสั่งและไปจัดการโดยไม่รอช้า

ทหารล่ำที่พามาจากมณฑลอันไ้รวมตัวกันอย่างรวดเร็ว ก่อนจะ
ขี่ม้าออกจากค่ายรวมสองพันนาย

ผู้ถึงที่กุ่มบังเหียนนั่งอยู่บนหลังม้าโบกมือเจียบๆ

ท่ามกลางความมืดมิดยามรัตติกาลมีเพียงเสียงม้าวิ่งเท่านั้น กองพล
เคลื่อนตัวอย่างรวดเร็วปานลูกศรแหวกลม ปลายทางคือเมืองอวีซี

ผู้ถึงควมม้าด้วยความเร็วสูงสุดมาตลอดทาง จนแทบสลัดกองกำลัง
ที่ตามมาเอาไว้ข้างหลัง

หลายต่อหลายครั้งที่หลัวเสี่ยวอี่ต้องพยายามเร่งความเร็วไล่ตาม
พี่ชายร่วมสาบานให้ทัน

"พี่สามวางใจเถิด อย่างช้าที่สุดใช้เวลาครึ่งคืนก็ไปถึงที่หมายแล้ว"

เขาบอกผ่านเสียงหอบ

ผู้ถึงจับบังเหียนแน่น ไม่รู้เพราะเหตุใดชาวที่่ได้รับครานี้ถึงได้ทำให้
เขาร้อนใจยิ่งกว่าครั้งไหนๆ

อยู่บนหลังม้าที่วิ่งเต็มฝีเท้ายิ่งสัมผัสความหนาวเหน็บของสายลม
ยามราตรีได้อย่างชัดเจน ดูเหมือนแม้แต่สภาพอากาศก็ไม่เป็นใจกับเมืองอวีซี
เอาเสียเลย

โรงหมอบจูดไฟสว่างไสว เนื่องจากตั้งห่างออกมาจากความจอแจ จึงแทบไม่ได้ยินเสียงอลหม่านที่เกิดขึ้นภายนอก

หลี่ซีฉือทรหดผิดคาด ที่ผ่านมาเพียงแค่ครางเบาๆ ในคอเท่านั้น ทว่า วนมาถึงตอนนี้ นางก็ทนไม่ไหวอีกต่อไป

เสียงร้องด้วยความเจ็บปวดพลันก้องสะท้อนขึ้น

หลี่เยี่ยนที่อยู่ข้างนอกรีบห่มจนตัวมาแนบหูกับบานประตู

เงยหูฟังได้สักพักเขาก็ผละออกมาเดินวนเป็นเส้นติดจั้นตรงหน้าห้อง อีกครั้ง เดี่ยวก็คิดว่าไม่รู้ปานนี้ท่านอาเขยจะเป็นอย่างไรบ้าง เดี่ยวก็คิดถึง ท่านอาหญิงที่เจ็บปวดทรมานอยู่ข้างใน แล้วให้ร้อนรอนจนไม่รู้จะทำอย่างไรดี

เสียงสั่นเครือของซินลู่ดังออกมาให้ได้ยินแว่วๆ "นายหญิง...ลำบาก แล้วนะเจ้าคะ"

หมอบตำแยบอกอย่างเยือกเย็น "ร้องให้อะไรเล่า คนคลอดลูกมีใคร ไม่ลำบากบ้าง แม้จะคลอดก่อนกำหนด แต่สูหยินไม่มีอาการผิดปกติ ครรภ์ ก็ไม่ได้ใหญ่ เช่นนี้คลอดง่าย"

หลี่เยี่ยนได้ยินแล้วคิดกับตนเองอย่างลับสน...อะไรคือครรภ์ที่ไม่ได้ใหญ่ จำได้ว่าใหญ่มากชัดๆ

หมอบตำแยพูดต่อไปเหมือนตอบข้อสงสัยของเขา "บางคนพอตั้งท้อง แล้วก็กินเอาๆ นีรูปร่างของสูหยินไม่เปลี่ยนไปมากนัก นับว่าถูกต้องแล้ว ครรภ์ยิ่งใหญ่อิ่งคลอดยาก แบบสูหยินนี่ละถึงจะคลอดง่าย"

หลี่ซีฉือที่กำลังครางในคอเบาๆ พลันกรี๊ดร้องอย่างเจ็บปวดขึ้นมา อีกในจังหวะนั้น

ผ่านไปนานเนิ่น จนตะเกียงเกือบราแสง และหลี่เยี่ยนก็เหงื่อแตกโซม

ไปทั้งตัว

ดูเหมือนผู้เป็นอาจะอ่อนเพลีย เสียงถึงได้เบาลงมาก

เขาอยากเข้าไปดูเหลือเกิน

ปลายเท้าเดินวนไปวนมาไม่รู้กี่รอบ

ทันใดนั้นเสียงร้องให้จ๋าก็แผดขึ้นในห้อง

ทุกอย่างเปลี่ยนไปโดยพลัน

ถ้อยคำแสดงความยินดีดังขรมอยู่ข้างใน ซินลู่ร้องให้ออกมาด้วยความปีติ เจ้าวีหลินพวุฒมหายใจยาวเหยียดอย่างโล่งอก ทุกคนเข้ามารวมกลุ่มกันเป็นกระจุก

เด็กชายหน้าชื่นทันที เขาถอนหายใจเฮือกหนึ่งแล้วยกมือขึ้นตบประตูดู "ท่านอาหญิง ดีขึ้นบ้างหรือไม่ขอรับ"

เพ็งจะตอบได้สองทีก็ได้ยินเสียงตะโกนเอะอะ ตามมาด้วยเสียงอาวุธกระทบกัน ดูเหมือนว่าจะเกิดเหตุขึ้นข้างนอก

เขาตบประตูดูด้วยความตกใจ "ท่านอาหญิง!"

เจ้าวีหลินที่ได้ยินเสียงเปิดประตูออกมาดู พร้อมกับที่องครักษ์คนหนึ่งวิ่งเข้ามารายงานอย่างรีบร้อน "สถานการณ์เกิดความเปลี่ยนแปลง รีบเชิญฮูหยินออกมาเร็ว!"

72

ลมอ่อนกำลังลงแล้ว ทวารัตติกาลยังคงมืดมิด แลเห็นแสงเพลิงโชติช่วง
ในเมืองได้จุดสองจุดแต่ไกล

ฝูงที่ควบม้าด้วยความเร็วสูงมาตลอดทางพลันรั้งบังเหียน
มีคนขี่ม้าเข้ามาข้างหน้า ด้านหลังคือทางที่มุ่งสู่เมืองอวีซีพอดี
ฟังจากเสียงเหมือนจะมีแค่คนเดียว

ฝูงยกมือสั่งให้กำลังพลที่อยู่ข้างหลังหยุด แล้วโบกมือให้หัวเสี่ยวอี้
ฝ่ายนั้นรวบรวมคนจำนวนหนึ่งขี่ม้าออกไปอย่างรวดเร็ว
เบื้องหน้าเห็นเพียงเงาตะคุ่ม ทั้งสองฝ่ายเจอกันกลางทาง แต่ไร้ซึ่ง

การปะทะ

ไม่นานหลังเสี่ยวอี้ก็นำกำลังพลย้อนกลับมาทางเดิม "พี่สาม องครักษ์
ของท่าน"

ฝูงยกมือขึ้นอีกครั้ง

ไพร่พลที่ซึกอาวุธออกมาเตรียมพร้อมทั้งหมดเก็บอาวุธเข้าไปตั้งเดิม
องครักษ์ขี่ม้าตามมาด้วย เพิ่งจะมาถึงตรงหน้าผู้บังคับบัญชาาก็ไถลตัว
จากหลังม้า นั่งคุกเข่าเอามือกุมแขนในความมืด "เรียนท่านผู้บัญชาการ
สถานการณ์ในเมืองเกิดความเปลี่ยนแปลงกะทันหัน ข้าหน่วยจึงมา
ขอความช่วยเหลือขอรับ!"

ผู้ถึงจับบังเหียนแน่น "ว่าไป!"

องครักษ์ผู้ได้รับบาดเจ็บหอบหายใจถี่ๆ รายงานเหตุการณ์ที่เกิดขึ้น
อย่างรวดเร็ว

เดิมทีคนในเมืองกำลังสวลงแรงดับไฟและความหนาวทิวพุกูเจวีย
ที่แอบแฝง ทันใดนั้นประตูเมืองก็ถูกโจมตี ทหารพุกูเจวียกลุ่มหนึ่งบุกเข้ามา
เวลานี้กำลังต่อสู้กับทหารรักษาเมือง

หลัวเสี่ยวอัสบถทันทีเมื่อได้ฟัง "กองทัพพุกูเจวียถูกต้านไว้ตรงชายแดน
นอกเมืองอวี่ซี้ก็มีค่ายทหาร นี่ใ้พวกสุนัขพุกูเจวียมันยังบุกเข้าไปได้กลุ่มหนึ่ง
มันร่วงตกลงมาจากท้องฟ้าหรือไร!"

องครักษ์ตอบอย่างรวดเร็ว "ตอนนี้ยังไม่ทราบสาเหตุขอรับ พวกข้าหน่วย
อารักขาสุหยินอยู่ที่โรงหม้อ สุหยินยังสั่งให้ปิดประตูเมืองอย่างแน่นหนา
เพื่อความหนาวทิวพุกูเจวีย แต่ยังไม่ทันจับตัวใ้พวกที่อยู่ในเมืองได้ พวกที่อยู่ใน
นอกเมืองก็บุกเข้ามาก่อนแล้ว ข้าหน่วยจึงต้องฝ่าออกมาขอความช่วยเหลือ
เพื่อคุ้มครองความปลอดภัยของสุหยินขอรับ"

ผู้ถึงกำด้ามดาบแน่น "พวกมันมีใครช่วย"

หลัวเสี่ยวอัสบถตะลึง "ใครกัน!"

"จะใครก็ช่าง สำคัญที่สุดตอนนี้คือต้องช่วยคนก่อน" เขาเอ่ยเสียงเย็น
"น่ากลัวว่าสนามรบแท้จริงจะอยู่ที่นี้เสียกระมัง"

แผนล่อลึงออกจากถ้ำของพวกทู่เจี๋ยเป็นแบบย้อนศร พวกมันวางเพลิงในเมืองให้พวกเขาคิดว่าเป็นหลุมพราง เมื่อเขาทิ้งไพร่พลส่วนใหญ่ไว้ อีกด้านที่นี้จึงกลับกลายเป็นเป้าหมายหลักที่พวกทู่เจี๋ยบุกโจมตี

แต่แม้กระนั้นกำลังพลที่พวกมันส่งมาที่นี่ก็ต้องมีจำกัด

อีกประการหนึ่งค่ายกองทัพของเขายังตั้งอยู่นอกเมืองไม่ได้รื้อถอน พวกมันมีเวลาไม่มาก จำต้องเร่งรบเร่งจับศึกได้เพียงอย่างเดียว

แต่มีหรือผู้ใดจะยอมให้เวลาพวกมัน เขารีบโหมมือลึงให้ไพร่พลเคลื่อนตัวต่อ แล้วตัววัดตามององครักษ์ที่หนึ่ง "สูหยินเป็นอย่างไรบ้าง"

"เรียนท่านผู้บัญชาการ สูหยินคลอดบุตรแล้วขอรับ พอเกิดเรื่องขึ้น ข้าน้อยก็รีบรอดออกมา จึงไม่ทราบว่ามันเป็นอย่างไร"

"อะไรนะ!" หัวเสี่ยวอี้ตะโกนลั่นขึ้นตรงนั้น "แล้วเหตุใดถึงไม่รีบบอก!"

ผู้ถึงแข็งที่อไปทั้งตัว เพียงพริบตาเดียวก็หวดแฮ้โดยแรง ควบม้าพุ่งทะยานไปข้างหน้า

รอบนอกโรงหมอกำลังตกอยู่ท่ามกลางการต่อสู้อันดุเดือด

หลี่เยียนวิ่งเข้าไปในห้อง ในนี้กลับเงียบสงบอย่างยิ่ง

หลี่ซีฉือถูกชินลูช่วยประคองขึ้นมาแน่นแล้ว ไรผมเปียกเหงื่อแนบติดอยู่บนหน้าผาก ความซบเซายังไม่จางหายไปจากใบหน้า

สองแขนเรียวซ่อนอยู่แนบอก นางซ่อนตาขึ้นอย่างอ่อนล้า พอเห็นเขาก็บอกลืมๆ "เข้ามาดูน้องชายเจ้าสิ"

ชินลูที่อยู่ข้างๆ เหยยด้วยสีหน้ายิ้มแย้ม "ชื่อจื่อ นายหญิงให้กำเนิดคุณชายน้อยเจ้าคะ"

หลี่เยียนชะงักไปเล็กน้อย ก่อนจะเดินเข้าไปหาโดยไม่รู้ตัว แล้ว

มองไปที่อ้อมมอกอาสาเป็นอันดับแรก

เด็กถูกชำระร่างกายจนสะอาดหมดจดแล้วห่อไว้ด้วยผ้าคลุมกันลมของผู้เป็นแม่ แสงตะเกียงรัวรางเกินกว่าจะเห็นชัด รู้เพียงแต่ว่าใบหน้าดวงนั้น อยู่นและแดงกำ ดูเล็กกระจ้อยร่อยอยู่ในอ้อมกอดนาง

เขามองทารกตัวน้อย จากนั้นก็มองผู้เป็นอา ลืมคิดว่าควรพูดอะไร ทว่าหลังจากนั้นประตูก็ถูกเปิดออก เจ้าวีหลินเดินลึ่วๆ เข้ามา "พีสะใ้ ต้องรีบไปกันเดี๋ยวนี้เลย"

หลี่ซีฉือปรายตาไปข้างนอกแวบหนึ่ง นางได้ยินเสียงอะอะตั้งแต่เมื่อครู่ อดไม่ได้ที่จะกอดลูกให้แน่นขึ้น "เกิดอะไรขึ้นข้างนอก"

อีกฝ่ายตอบ "ประตูเมืองถูกตีแตก กองทัพหูเจี๋ยบุกเข้ามา สถานที่ราชการทุกแห่งถูกโจมตีทั้งหมด ด้านนอกโรงหมอกก็เกิดการปะทะกันแล้ว"

เสียงอาวุธดังชัดถนัดหู เสียงฝีเท้าสับสนดังอยู่ทั่วไป

บรรยากาศปีติแค้นที่ตอนแรกยังอบอวลอยู่ในห้องพลันหายวับ หมอตำแยถอยหลังกรูดอย่างเสียขวัญ ซินลู่ที่ประคองหลี่ซีฉือไว้อย่างมั่นคง ก็หน้าเปลี่ยนสีเช่นกัน

เจ้าวีหลินเดินเข้ามาเอ่ยเร่ง "ไม่มีเวลาจะสนใจเรื่องพวกนี้ "เร็วเข้าเถิด พีสะใ้ คัตรูอยู่ในที่ลับ เราอยู่ในที่แจ้ง รีบไปเสียตอนที่พวกองครักษ์ยังต้านไว้ได้ดีกว่า"

หมอตำแยเพิ่งส่งเสียงพูดก็ตอหนึ่งเอง "แต่สูหยินเพิ่งคลอดบุตรหยกๆ..."

"เช่นนั้นก็ไปกัน" หลี่ซีฉือตัดสินใจเอง "เดิมทีก็อยู่ที่นี้นานไม่ได้อยู่แล้ว"

ก่อนหน้านี้นั้นเป็นเพราะความฉุกเฉินจึงต้องมาที่โรงหมอ ระหว่างเจ็บท้องคลอดนางก็นึกกังวลเช่นกัน เพราะถึงอย่างไรที่นี้ก็เป็นสินทรัพย์ของนาง ในเมื่อพวกหูเจี๋ยลอบเข้าเมืองมาวางเพลิงได้อย่างheimheim มีหรือ

จะละเว้นตราการคำรูปปลา

เวลานี้ทหารหูเจ็ยบุกเข้ามาแล้ว ที่นี้จึงยิ่งอันตรายกว่าเก่า นางพยายามยันตัวขึ้นมานั่งตรง

หลี่เซี้อรีบช่วยประคอง ซินลู่เองก็ข่มความตื่นตระหนกเข้ามารับทารกไปอุ้ม

เธอวี่หลินแบกนางขึ้นหลังอีกครั้ง พาเดินลิวๆ ออกไปข้างนอก หลี่เซี้อเกาะหลังอีกฝ่ายพลางเงี่ยหูฟังเสียงต่อสู้ที่ดังใกล้เข้ามาทุกที หัวใจเต้นตึกตัก แต่พอหันไปเห็นซินลู่อุ้มลูกอยู่ไม่ห่าง ส่วนหลี่เซี้อเดินตามมาติดๆ ก็ค่อยโล่งอก

เธอวี่หลินคลำทางเดินฝ่าความมืดออกจากโรงหมอบทางด้านหลัง หลี่เซี้อกระซิบบอก "ในเมื่อพวกหูเจ็ยบุกเข้ามาได้ น่ากลัวว่าที่นี่จะไม่ปลอดภัยแล้ว"

ฝ่ายตรงข้ามเองก็รู้เช่นกัน ทว่ายังเดินต่อไปเรื่อยๆ ไม่หยุด "พี่สะใภ้ คิดอ่านประการใด"

นางนึกถึงคำกำชับของสามีขึ้นมาได้ทันที "ไปค่ายทหารปลอดภัยที่สุด" เธอวี่หลินคำนวณเส้นทางโดยละเอียด แล้วมุ่งหน้าไปยังประตูเมืองอีกแห่งที่อยู่ทางตะวันตก หากฝ่าออกไปจากตรงนั้นได้จะมีทางไปค่ายทหาร "ได้ เช่นนั้นก็ไปค่ายของพี่สาม!"

เพลิงไหม้ในเมืองถูกดับลงแล้วหลายจุด ชาวบ้านแตกฉานชานเซ็น บางส่วนหนีเปิดไปแล้ว เสียงอาวุธกระทบกันลอยแว่วมาจากถนนที่อยู่ใกล้ๆ องครักษ์กลุ่มหนึ่งควบอาซาคุ่มกันรถม้าไปยังประตูเมืองอีกฝั่ง หลี่เซี้อที่นั่งอยู่ในรถม้ารับทารกมาจากมือสาวใช้

เด็กผู้นี้ว่าง่ายอย่างน่าอัศจรรย์ ไม่ร้องไห้เลยสักนิด
นางนั่งฟังหลัง ระวังความคิดที่อยู่เหิงไม่เป็นสำเอ่ยถามขึ้นว่า
"ข้างนอกเป็นอย่างไรบ้าง"

เจ้าอวี๋หลินแหม่มมานเล็กน้อยเพื่อมองออกไปข้างนอก อันที่จริง
แค้นังฟังเสียงอยู่ในรถม้าก็พอจับสถานการณ์ได้คร่าวๆ เช่นกัน

"องค์รักษ์บอกว่าเหล่าฮูหนินผู้กำกับการลี้ภัยถูกโจมตีกันถ้วนหน้า
หากพวกมันรู้ว่าพี่สะใภ้อยู่ตรงนี้จะต้องแย่งแน่"

หลี่ซีฉือนิ่งเงียบ

องค์รักษ์คนหนึ่งรายงานอยู่นอกรถม้า "ข้างหน้าเป็นประตูเมืองแล้ว
ขอรับ"

ล้อรถแล่นบิดไปตามถนน ประตูเมืองด้านนั้นถูกตีแตก เปิดอ้าออก
ครึ่งหนึ่ง มีทหารกำลังต่อสู้กับข้าศึก

เจ้าอวี๋หลินมองแค่แวบเดียวก็เอ่ยอย่างเคร่งเครียด "มีแต่ต้องฝ่าออกไป
เท่านั้น"

อยู่ๆ ม้าก็เหยียบโดนอะไรเข้า แล้วดีดขาขึ้นพร้อมร้องอย่างบ้าคลั่ง
องค์รักษ์ตะโกน "มีคนโรยตะปูแทงเกือกม้า!"

ตัวรถม้าพลอยกระตุกโดยแรงเพราะเหตุนี้ หลี่ซีฉือที่ยังไม่หายอ่อนเพลีย
เซถลาทั้งที่อุ้มลูกจนเกือบทำทารกหลุดมือ

เจ้าอวี๋หลินกับชินลูโฝเข้ามาช่วยประคอง

หลี่เยียนที่นั่งตรงข้ามผู้เป็นอาพอดีรับรับร่างเล็กในห่อผ้าไว้ด้วยท่าที่
อันว่องไว แล้วอุ้มขึ้นมากอดแนบอก "หลานจะอุ้มน้องแทนท่านอาหญิงเอง
ขอรับ"

จนถึงขนาดนี้ทารกน้อยก็ยังนอนหลับปุ๋ย ไม่ร้องไห้สักและ

หลี่ซีฉือเห็นหลานชายอุ่มเด็กไว้อย่างมั่นคงก็พรูดมหายใจอย่างโล่งอก
 รม้าหายตกลงเพราะไปต่อไม่ได้ ปรืบตาต่อมาเสียงต่อสู้อีก็ตั้งขึ้นข้างนอก
 องค์กรค์คนหนึ่งเล็กมานบอกพวกนางโดยไม่สนใจอะไรทั้งสิ้น "ฮูหยิน
 รีบหนีไปขอรับ พวกเราถูกซุ่มโจมตี!"

หมอลำแตกวิ่งตกรถม้า แล้ววิ่งเปิดเบิ่งไปที่ใดไม่รู้ด้วยความ
 ตื่นกลัว

เจาอวี่หลินดึงหลี่ซีฉือขึ้นมา "ข้าจะพาพี่สะใภ้ไปหลบก่อน"

หลี่ซีฉือถูกฝ่ายนั้นจับแบกขึ้นหลังอย่างไม่พูดพว้าทำเพลง พอออกมา
 ข้างนอกก็พบว่าพวกองค์กรค์ทะลุยผ้าเข้าศึกจนเลือดอาบพื้นโล่มาเป็นทาง
 คนกลุ่มหนึ่งควมม้ามาแต่ไกล แสงจากเปลวไฟส่องให้เห็นอาภรณ์
 แบบชาวหูที่สวมอยู่บนร่าง ในมือถือดาบวงพระจันทร์ ดูน่ากลัวราวกับภูตผี
 ทำทางอีกเหม เจรจกกันด้วยภาษาหูเจวี่

ปลายเท้าของเจาอวี่หลินชะงักไปชั่วขณะ ก่อนจะออกวิ่งต่อเพื่อไปหลบ
 ในตรอก

หลี่เยี่ยนกับซินลู่วิ่งตามหลังมาติดๆ

ซินลู่วิ่งช้า ฝ่ายที่ไล่ล่าใกล้ตามมาถึงตัวเต็มที่แล้ว นางจึงผลักหลี่เยี่ยน
 ไปข้างหน้าโดยแรงจันตนเองที่รั้งท้ายเซ็ดัม ก่อนจะกลิ้งตัวตะเกียกตะกาย
 เข้าไปหลบในกองของเก่าข้างทาง

หลี่เยี่ยนถูกฉกฉวยจนเซแต่ๆ แต่ก็ยังวิ่งถลันเข้าไปในตรอก เมื่อหันไป
 เห็นว่าสาวใช้สามารรถซ่อนตัวจนรอดพ้นการจับกุม ถึงค่อยรีบวิ่งไปข้างหน้าต่อ

"อาเยี่ยน" หลี่ซีฉือร้องเรียก

"ขอรับ ท่านอาหญิง หลานไม่เป็นไร น้องก็ปลอดภัยเช่นกัน" เขา
 อุ่มน้องชายวิ่งเข้าไปหาแล้วบอกว่า "ซินลู่อ่อนตัวแล้วขอรับ หวังว่านางจะ

"ไม่เป็นอันตรายน"

หลี่ซีฉือพยักหน้าในความมืด นางทำความเข้าใจได้แล้วว่าพวกทู่เจี๋ยเตรียมตัวมาอย่างดี แรกสุดวางเพลิง พอล่อคนออกมาได้ก็ฉวยโอกาสจับ ฮูหยินผู้กำกับการทั้งหมดเป็นตัวประกัน

"พวกมันอาจมีผู้ช่วย" นางยื่นพียงกำแพงหอบหายใจ

เฉาอวี๋หลินก็หอบไม่แพ้กัน "พวกเราอยู่อย่างนี้ไม่ได้แน่ ไม่รู้ว่าพวกมันมีกันทั้งหมดเท่าไร หากพวกองค์กรกษัตริ์ด้านไว้ไม่อยู่ ใครก็หนีไม่รอดทั้งนั้น"

หลี่ซีฉือยกมือขึ้นวางบนไหล่หลานชาย ก่อนจะค่อยๆ เลื่อนลงไป ลูบไล้ทารกน้อยในอ้อมกอดของเขา

จะให้ถึงขั้นใครก็หนีไม่รอดไม่ได้เด็ดขาด จะเกิดเหตุขึ้นกับหลี่เยียนไม่ได้ ลูกของนางก็เช่นกัน

"ใกล้ๆ นี่นอกจากค่ายทหารแล้ว ยังมีที่ใดปลอดภัยอีก" นางโพล่งถาม

เฉาอวี๋หลินใช้ความคิด "เผ่าผู้กู่อาศัยอยู่แถบนี้"

หลี่ซีฉือตัดสินใจทันที "ดี พวกเราจะหลบอยู่ในเมืองก่อนเพื่อล่อพวกมัน ให้อาเยียนลวงหน้าไปที่ค่าย แล้วพวกเราค่อยหาจังหวะหนีไปเผ่าผู้กู่"

"ท่านอาหญิงว่าอย่างไรนะ" หลี่เยียนถามอย่างไม่เชื่อหู

ห่างออกไปไกลๆ มีจุดที่ยังดับไฟไม่ได้ แสงโชติช่วงจากเปลวเพลิงจึงพอส่องให้เห็นความเป็นไปตรงหน้าได้รำไร

หลี่ซีฉือจ้องหลานชายอย่างแน่วแน่ "อาเยียน ท่านอาเขยของเจ้าจะต้องมาอย่างแน่นอน ไม่ว่าจะอย่างไรเจ้าก็ต้องมีชีวิตต่อไปให้ได้ ดังนั้นอาจึงมอบน้องให้เจ้า เข้าใจหรือไม่"

เด็กชายตะลึงงัน

หลี่ซีฉีบอกตำแหน่งที่ตั้งค่ายให้เขารู้
องครักษ์จำนวนหนึ่งวิ่งเข้ามาในตรอก "ไปเร็วขอรับ พวกมันรู้แล้วว่า
เราอยู่ที่นี้!"

เจาอวี๋หลินลุกขึ้นมาทำท่าจะแบกนางออกเดิน
หากแต่หลี่ซีฉีออกลืบทด่าอีกฝ่ายไว้พลางสั่งองครักษ์ด้วยเสียงร่ำเร็ว
"คุ้มครองชื่อจื่อกับเลือดเนื้อเชื้อไขของท่านผู้บัญชาการ"

เพิ่งจะออกจากตรอก นักรบบนหลังม้าบางส่วนก็ไล่ตามมาถึง
องครักษ์รีบเข้าไปด้านในอย่างสุดกำลัง
หลี่ซีฉีหันไปมอง หลี่เยี่ยนอู่มหารกวิ่งออกจากตรอก แล้วบ้ายหน้า
เลี้ยวไปทางอื่น

นางพวูลมหายใจอย่างโล่งอกที่หลานชายมักเชื่อฟังตนเสมอ จากนั้นก็
บอกเจาอวี๋หลินว่า "ไปอีกทาง"

เจาอวี๋หลินเปลี่ยนทิศวิ่งไปเรื่อยๆ ฝ่ายไล่ล่าตามมาอย่างทีคิด แล้ว
ถูกองครักษ์ที่เหลืออยู่เพียงน้อยนิดสกัดไว้

พวกนางเลือกใช้แต่ทางแคบสลัวแสง สักพักใหญ่ก็พบบริเวณที่เป็น
มุ่มมืด มีศพนอนตายหลายร่าง

เจาอวี๋หลินแบกหลี่ซีฉีวิ่งเข้าไป
ในมุ่มมืดมีบ้านร้าง ประตูบ้านผayoอำ ดาบเล่มหนึ่งตกอยู่ข้างศพ
ตรงหน้าประตู

นางเก็บดาบขึ้นมา วางหลี่ซีฉีลง แอบอยู่ในบ้านด้วยกันโดยใช้ตัวบัง
อีกฝ่ายไว้

ไม่มีองครักษ์ตามมาสักคน แสดงว่าทุกคนกำลังติดพันกับการต่อสู้

ไม่รู้ว่าเสียงพูดค่อยลอยมาจากที่ใด ตั้งแต่แว่วๆ จับทิศทางไม่ได้ แม้จะฟังไม่รู้เรื่อง แต่เนื่องจากเคยได้ยินมาหลายครั้ง หลี่ซีฉือจึงรู้ว่าเป็น ภาษาทู่เจี๋ย

"พวกมันพูดอะไรกัน" นางถามเสียงแผ่วจนไม่สามารถแผ่วไปได้มากกว่านี้

เธออวี๋หลินตอบ "แม่ทัพขวาอาสาให้นำเจียนสั่งให้พวกมันรีบรีบจับศึก" หลี่ซีฉืออดจะมองอีกฝ่ายไม่ได้ เพราะเสียงพูดประโยคนั้นห่วงง้ำอย่างยิ่ง ข้ายังมีความเจ็บปวดเจ็บปวยอยู่ด้วย รวากับถูกของหนักทับไว้ อย่างนั้น

นางรีบเอื้อมมือไปดึง พบว่าเธออวี๋หลินกำลังยกมือข้างหนึ่งกดหน้าอก "อาชาน แผลเก่าเจ้ากำเรบอีกแล้วหรือ" เธออวี๋หลินมีอาการเดียวกับที่นางเคยเห็นตอนอยู่ในเมืองกุ่เยี๋ย

เธออวี๋หลินพยุงบางไว้ด้วยมือข้างเดียว ใช้เวลาอยู่นานถึงจะเอ่ยว่า "ขอภัยด้วยพี่สะใภ้ เกรงว่าข้าจะปกป้องท่านไม่ได้อีกคราแล้ว"

หลี่ซีฉือแทรกขึ้นมา "อย่าเพิ่งพูดเรื่องพวกนี้เลย นั่งพักให้ดีๆ อดทน สักพักจนผ่านไปได้เดี๋ยวก็หาย"

เธออวี๋หลินมองดาบที่ตกอยู่ตรงปลายเท้า นิ้วทั้งห้าจิกพื้นแล้วขยุ้มเกร็ง "น่ากลัวว่าจะไม่มีวันหายแล้วละ"

"อะไรนะ"

"อาการบาดเจ็บของข้าไม่เหมือนอย่างพี่สะใภ้คิด" เธออวี๋หลินก้มหน้าอย่างท้อแท้ แล้วยกมือข้างนั้นขึ้นมา "ข้าเพิ่งตระหนักตอนนี้เองว่าคง...จับดาบไม่ได้อีกแล้ว"

หลี่ซีฉือผงะ "เพราะเหตุใดกัน"

เจ้าอวี๋หลินนั่งเรียบไปสักพัก ก่อนจะเอ่ยประโยคที่ดูเหมือนเป็นคนละเรื่องกับคำถามเมื่อครู "ในอดีตข้าเคยถูกกองทัพพูเจี๋ยจับตัวไป"

อีกด้านหนึ่งการต่อสู้อันดุเดือดยังไม่สิ้นสุดลง เหล่าองค์กรรักษาเยี่ยงยี่อทหารม้าพูเจี๋ยกลุ่มนั้นไว้ เพื่อให้ทหารรักษาเมืองได้ยืนหยัดแล้วเร่งรัดมาดู

เวลานั้นเป็นช่วงที่มีดมิตที่สุดของคืน

ทหารพูเจี๋ยจำนวนหนึ่งกระจายกำลังกันตระเวนค้นหาตามที่ต่างๆ ราวกับวิญญานพเนจร ในมือถือดาบโค้งเป็นประกายขาวจับดุจหิมะ

เป้าหมายของพวกมันคือไม่ปล่อยให้ใครก็ตามที่ออกจากสถานที่ราชการ หลุดรอดไปได้แม้แต่คนเดียว ตอนชุมโจมตีรถม้าที่ออกจากจวนผู้กำกับ การก็ปล่อยให้คนหนีไปได้ที่หนึ่งแล้ว กำลังพลส่วนที่เหลือกำลังไล่ตามอยู่ ส่วนพวกมันมีหน้าที่หาปลาตัวอื่นที่เล็ดลอดออกจากแห

แยกย้ายกันหาอยู่นาน หนึ่งในนั้นก็พบบ้านเก่าโทรมหลังหนึ่ง จึงเดินเข้าไปข้างใน

ลานบ้านรกเรือไร้คนอยู่อาศัย ซ้ายยังมาถูกเพลิงไหม้ซ้ำ ซ้ำในอยู่ในสภาพระเกะระกะ

คนผู้นั้นสังเกตเห็นว่ามีอะไรถูกบังอยู่ตรงมุมห้อง จึงเงื้อมมือขึ้นสูงแล้วพุ่งตัวไปข้างหน้า แต่แล้วอยู่ๆ ความเคลื่อนไหวก็หยุดลงโดยพลัน

ลำคอถูกมีดบาด ร่างล้มตึงลงบนพื้นทั้งที่ยังไม่ทันได้ร้องสักแอะ หลี่เยี่ยนซึกมีดที่ถืออยู่กลับมา เช็ดกับเสื้อผ้าลวกๆ สองที แล้วรีบถอยไปทางเดิมพลางอุ้มทารกในห่อผ้าไว้แน่น

เขาถอยไปเรื่อยๆ จนแผ่นหลังชนผนัง ไม่เหลือที่ให้ถอยได้อีก ขณะ

กอดน้องน้อยอย่างระมัดระวัง

อูๆ เจ้าตัวเล็กในวงแขนก็ขยับพร้อมส่งเสียง เขากลัวกลุ่มคนที่ไล่ตาม
จะได้ยินเข้าจึงรีบยื่นนิ้วไปให้ดู

วิธีนี้หลี่เยียนค้นพบโดยบังเอิญ น้องชายคงหิว ทำเช่นนี้พ่อจะช่วย
ปลอบประโลมได้ชั่วคราว

เลือดของชาวทูเจียยังติดอยู่บนนิ้ว แต่เขาไม่มีเวลามาสงใจ

"ไม่ต้องกลัวนะ...ไม่ต้องกลัว..." หลี่เยียนพิมพ์ำโดยไม่รู้ตัว บางที่
คนที่เขาพูดให้ฟังอาจไม่ใช่ผู้ชายที่ยังไม่รู้ความ หากแต่เป็นตนเอง

นี่เป็นครั้งแรกที่เขาฆ่าคน ครั้งแรกที่มีมือเปื้อนเลือด เขารู้สึกเย็นวาบ
ไปทั้งตัวตั้งแต่หัวจรดเท้า

แต่เขาจะถอยไม่ได้ ท่านอาเขยเคยบอกว่าเมื่อเกิดปัญหาเขาควร
เอาตัวบังสตรีเอาไว้ กระทั่งการให้มีดอย่างโหดเหี้ยมเมื่อครู่เขาก็ได้รับการ
การชี้แนะมาจากท่านอาเขยเช่นกัน

ที่ผ่านมாத่านอาหญิงเป็นฝ่ายปกป้องเขาเสมอ ครั้งนี้ก็ไม่ต่างกัน
ท่านอาหญิงใช้ชีวิตตนเองแลกกับความปลอดภัยของเขา ดังนั้นเขาจึง
จะปกป้องเลือดเนื้อเชื้อไขของนางบ้าง

ยามเป็นฝ่ายได้รับการคุ้มครอง คนเรายังทำตัวอ่อนแอได้ แต่บัดนี้
เขาต้องเป็นฝ่ายคุ้มครองคนอื่น จะเหยาะเหยอะไม่ได้แม้แต่นิดเดียว

ไม่เป็นไร ฆ่าคนแล้วอย่างไรเล่า เขาเป็นเชื้อพระวงศ์ ทำเช่นนี้ก็เพื่อ
ปกป้องครอบครัวและแผ่นดิน

"จะต้องไม่มีอะไร...จะต้องไม่เป็นอะไร..." หลี่เยียนอุ้มน้องชาย กำ
ด้ามมีดสั้นแน่นพลางพิมพ์ำเบาๆ "ท่านพ่อที่อยู่บนสวรรค์จะต้องช่วยคุ้มครอง
พวกเราแน่"

73

หลี่ซีฉือนั่งนิ่งอยู่กับที่ ทอดตามองเงาอวี๋หลินพลางพินแรงไปพร้อมกัน
เมื่อครู่อีกฝ่ายบอกว่าเคยถูกกองทัพภูเขาเจี๋ยจับตัวไป
"เจ้าได้แผลมาจากตอนนั้นหรือ"

แม้ยามนี้จะไม่ใช่เวลามานั่งคุยกัน ทว่านางก็ยังถาม เพราะถ้า
ไม่เกี่ยวข้องกับเรื่องนี้ ฝ่ายตรงข้ามก็คงไม่เอ่ยถึง

เงาอวี๋หลินพยักหน้า แล้วนึกขึ้นได้ว่าพวกตนอยู่ในความมืด จึง
เปลี่ยนมาส่งเสียงตอบแทน "ใช่"

นางขยับตัวเค็มมือไปที่หน้าประตูอย่างยากลำบาก ความเคลือบไหว
เซื่องช้าราวกับคนชรา แล้วออกแรงลากศพนึงมาขวางประตูเอาไว้

หลี่ซีฉือสยอนแสงเงาในใจเมื่อเห็นศพ แต่ยามนี้สิ่งที่มีมากกว่านั้นคือ
ความเป็นห่วงอาการอีกฝ่าย

เมื่อจัดการเรียบร้อยแล้ว เงาอวี๋หลินก็พินั่งเง่าต่อไปว่า "คนที่

จับตัวข้าคืออาสาสู่น่าเจียน แม่ทัพพวาทที่พวกเราได้ยินเมื่อครู่..."

ตอนนั้นเป็นสงครามที่เลวร้ายที่สุด

แปดมณฑลสิบสี่เมืองล้วนถูกโรคระบาดเล่นงานถ้วนหน้า ทั้งทหารและราษฎรล้มตายนับไม่ถ้วน พวกทูเจวี่ยบุกเข้ามาตีสี่มณฑลแตกอย่างรวดเร็ว กวาดต้อนผู้คนทั้งหมดเป็นเชลย ก่อนจะรุกคืบเข้าสู่ใจกลางดินแดน

ฝูงบัญชาการไพร่พลที่มีน้อยกว่าฝ่ายศัตรูกึ่งหนึ่งปักหลักด้านศึกไม่ถอย นางยกกำลังพลไปเสริม แล้วถูกพวกทูเจวี่ยซุ่มโจมตีระหว่างทาง

พวกนางจำต้องสู้รบตาเพื่อสกัดศัตรูกลุ่มนี้เอาไว้ สุดท้ายนอกเหนือจากพวกที่สู้จนตัวตายแล้ว ผู้ใต้บังคับบัญชาหนึ่งร้อยแปดสิบหกคนที่ยังมีชีวิตก็ถูกจับตัวไปทั้งหมด

"พวกมันคิดจะเค้นข้อมูลทางการทหารจากปากพวกเรา พอข้าไม่พูด มันก็ฆ่าผู้ใต้บังคับบัญชาข้าให้ดูทีละคนด้วยวิธีอันเหี้ยมโหด... ข้าทำได้แค่เบิกตามองอย่างขมใจเท่านั้น"

ยังไม่ทันข้ามคืน หนึ่งร้อยแปดสิบหกคน... สุดท้ายก็ถึงตาข้า

อาสาสู่น่าเจียนหมายจะทำให้ข้าซึ่งเป็นขุนพลหญิงอัปยศ จึงมอบข้าเป็นรางวัลแก่กลุ่มคนที่ฆ่าผู้ใต้บังคับบัญชาข้า แต่ข้าไม่ยอมโอนอ่อน แล้วหาจังหวะฆ่าพวกมันตายไปคนหนึ่ง พวกมันทุกคนจึงเงือดาบใส่ข้า..."

น้ำเสียงของนางราบเรียบอย่างน่าอัศจรรย์

"ดาบแล้วดาบเล่า... พวกมันบอกว่าจะทิ้งความอัปยศไว้ให้ข้าตลอดชีวิต จึงใช้ดาบกรีดหน้าอกข้าเป็นภาษาของพวกมัน เขียนคำว่าทาสทูเจวี่ย

พวกมันพูดทิ้งท้ายว่าหากวันรุ่งขึ้นข้ายังมีชีวิตอยู่ ก็รอถูกลากไปให้ชาวทูเจวี่ยทุกคนย่ำยีได้เลย จากนั้น..."

"ไม่ต้องพูดแล้ว" หลี่ซีซือแทรกขึ้นมาด้วยเสียงสั้นเครือ "ไม่ต้องพูดแล้ว"

อาชาน..."

แม้เจ้าตัวจะเล่าอย่างรวบรัดแต่ไม่กี่ประโยค แต่นางทงฟังต่อไปไม่ไหวจริงๆ

"จากนั้นพี่สามก็มา"

หลี่ซี้ซือผงะ

หลังนี้ภภาพที่เกิดขึ้น ประโยคนี้เหมือนเป็นจุดพลิกผันจนนางตื่นตื่นขึ้นมาเล็กน้อย

เธอวีหลินที่ดูเหมือนยังจมจ่อมอยู่ในความทรงจำสุดหายใจเข้าปอด "พี่สามบุกเข้าค่ายทหารพวกทู่เจี๋ยมาช่วยข้า"

นางนับไม่ถูกแล้วว่าโดนดาบฟันไปทั้งหมดกี่แฉล จำได้แต่เพียงว่าตนเองเสียผ้าขาดวิน โขกเลือดไปทั้งตัว

นางถูกจับห้อยไว้บนเสาไม้สูงกลางค่าย บนพื้นเต็มไปด้วยศพทหารกล้า แดนเหนือที่ร่วมเป็นร่วมตายมาด้วยกัน นัยน์ตาพร่ามัวไปด้วยโลหิต ในปากมีเศษเนื้อชุ่มเลือดที่ไม่รู้ว่าเป็นของตนเองหรือของศัตรูกันแน่ ทหารทู่เจี๋ยที่เดินผ่านไปมาสามารถหิวระเหยาะหรือถ่มน้ำลายใส่นางได้ทุกคน

ในคืนนั้นเองที่ผู้ถึงนำกำลังคนบุกเข้ามา

ความจริงตอนนั้นเขาเหลือไพร่พลในมือไม่มากแล้ว เพราะได้สั่งให้หลัวเสี่ยวอู้นำทัพแสวงรุกเข้าโจมตีค่ายเพื่อล่ออาสี่อน่าเจียนออกไป เปิดช่องว่างให้ตนเองเข้ามาช่วยคน

เธอวีหลินเพิ่งมารู้ภายหลังว่าคืนนั้นผู้ถึงนำผู้ได้บังคับบัญชาไปด้วยเพียงยี่สิบคน เพราะตอนแรกตั้งใจว่าเมื่อช่วยพวกนางได้แล้วจะตีฝ่าออกไปด้วยกัน ทว่าเพิ่งจะผ่านมาเพียงไม่กี่ชั่วยาม สิ่งที่รอเขาอยู่กลับเป็นเลือดที่เจิ่งนองค่ายและเศษศพเกลื่อนพื้น

ชั่วพริบตาที่ได้เห็นสภาพของเจ้าอวี๋หลิน ปลายเท้าของเขาก็เปลี่ยนทิศทาง

นั่นเป็นครั้งแรกที่นางได้เห็นผู้ถึงบันดาลโทษะ เขาตั้งใจมาช่วยคน แต่คนเหล่านั้นกลับถูกสังหารหมู่ราวกับสัตว์ในโรงฆ่า

ระหว่างที่คนอื่นๆ ช่วยนางลงมาแล้วรีบพาออกจากค่ายทหารทวยเจี๋ย ผู้ถึงบุกกลับเข้าไปใหม่ตามลำพัง แล้วสังหารข้าศึกกว่าร้อยคนภายในเวลาชั่วอึดใจ

พอหนีมาได้ครึ่งทาง ผู้ถึงก็ตามมาสมทบในสภาพอาบเลือดทั้งตัว มือลากธงกองทัพอูเจี๋ยที่พื้นลงมา แล้วคลุมมันลงบนร่างนาง

'เจ้าอวี๋หลิน เจ้ายังมีชีวิตอยู่หรือไม่!'

นางตอบรับ 'พี่สาม ข้ายังมีชีวิตอยู่'

'ดี' เขาว่า 'หาไม่ข้าจะรู้สึกผิดต่อเสี่ยวอู๋'

นางกล่าว 'อย่าบอกเขานะ...'

หลังจากนั้นนางก็ออกจากกองทัพ

ทุกคนล้วนแต่คิดว่านางได้รับบาดเจ็บตอนทำศึก จำต้องออกไปรักษาตัว

เมื่อแผลตกระเกิด นางแล่รอยแผลรูปตัวอักษรทวยเจี๋ยทิ้งเองกับมือ จากนั้นแผลก็ตกระเกิดอีกขึ้น

ผิวเนียนหน้าอกถูกทำลายแทบทั้งหมด กลายเป็นรอยแผลเหวอะหะยับเยินน่ากลัว ไม่เหลือสภาพสตรีอีกต่อไป

แต่แค่นี้ไม่ใช่เรื่องใหญ่ อย่างน้อยนางก็ยังมีชีวิตอยู่ เทียบกับผู้ได้บังคับบัญชาหนึ่งร้อยแปดสิบหกคนที่ต้องตายอย่างน่าอนาถก็ถือว่าดีพอ

บาดแผลหายแล้ว แต่นางกลับเริ่มขยาดกลัวค่ายทหาร
 ผู้ถึงเคยพูดอยู่หลายครั้งว่านางสามารถกลับเข้ากองทัพได้ทุกเมื่อ แต่
 นางปฏิเสธกลับไปตลอด

นางคิดว่าตนเองอาจทำประโยชน์ได้มากกว่าเมื่ออยู่ข้างนอก สามารถ
 ตระเวนไปสืบข่าวพวกทูเจวียตามที่ต่างๆ ซึ่งก็เท่ากับทำงานให้กองทัพและ
 รับมือกับพวกทูเจวียได้เหมือนเดิม

ความจริงบาดแผลเหมือนจะหายแล้ว จวบจนตอนอยู่ในเมืองกุ่เยี่ย
 คราวก่อน เมื่อแน่ใจว่าฝ่ายตรงข้ามเป็นทหารทูเจวียและได้ยินคำว่า
 'แม่ทัพขวา' นางถึงได้รู้ว่ายังไม่หาย

แม้ว่านางยังสามารถสืบข่าวข่าวศึกเหมือนไม่มีอะไรเกิดขึ้น แต่เมื่อต้อง
 ประจันหน้ากับทหารทูเจวีย ความหลังในอดีตก็กลับมาโลดแล่นกลับมามีชีวิต
 อีกครั้ง ทุกคนที่ตายไปครานั้นมาอยู่ตรงหน้า รอยแผลบนร่างเจ็บระบม
 ตอกย้ำว่านางยังก้าวข้ามสิ่งเหล่านี้ไปไม่ได้

นางเล่าเรื่องราวโดยย่อ ขณะนั่งเอนตัวอยู่ตรงนั้นเหมือนนอนไม่หลับๆ
 "ตอนนี้พี่สะใภ้ก็รู้เรื่องหมดแล้ว ข้าก้าวข้ามปมนี้ไปไม่ได้ อยู่ในสภาพไม่ต่าง
 กับคนพิการคนหนึ่ง"

หลี่ซีฉือยันตัวขึ้นแล้วความหามืออีกฝ่าย...มันเย็นเฉียบ นางจับกระตุก
 แรงๆ ทีหนึ่ง "อาฉาน นี่ไม่ใช่ความผิดของเจ้าเลย ไม่ว่าเจ้าจะเป็นคนพิการ
 หรือไม่ พวกเราก็ต้องหนีกันต่อ"

ความอึกทึกภายนอกเคลื่อนตัวเข้ามาแล้ว มีทั้งเสียงม้าเสียงอาวุธ
 ไม่มีเวลาให้พวกนางนั่งหดหูกับอดีต

คบไฟโชนแสงโชติช่วงบนกำแพงเมืองอริชี

ประตูเมืองมีสองฝั่ง ทิศตะวันตกและทิศตะวันออก ประตูเมืองฝั่งตะวันตกถูกตีแตกไปแล้ว ทหารรักษาเมืองฝั่งตะวันออกเห็นได้จากบนกำแพงว่าไฟสงครามลุกโชนขึ้นกลางเมือง แต่ก็จำเป็นต้องป้องกันเมืองฝั่งนี้ต่อไป แต่ละนายล้วนกำอาวุธในมือแน่น

ทหารแดนเหนือไม่เคยหวั่นเกรงพวกทูเจวีย ต่อให้เป็นเพียงทหารรักษาเมืองกองเล็กๆ ก็ตาม

แต่เพราะหน้าที่ค้ำคอ พวกเขาจึงทำได้แค่ป้องกันบริเวณกำแพงเมืองอย่างเหนียวแน่น และปกป้องพวกชาวบ้านที่ลี้ภัยมาอยู่ตรงนี้ไปพร้อมกัน

ความมืดอันเข้มข้นของครึ่งคืนหลังยังไม่จางลง ลมหอบเอาเขม่าควันหนาสีดำมาเข้าจมูก ทันใดนั้นอยู่ๆ ใครผู้หนึ่งที่อยูบนกำแพงเมืองก็ส่งเสียงร้องอย่างตกตื่น

ท่ามกลางเวลาอันเงียบงันและเคร่งเครียดเช่นนี้ไม่ควรส่งเสียง แต่คนผู้นั้นไม่เพียงแต่จะร้อง ยังผลึกเพื่อนที่อยู่ข้างๆ ที่หนึ่งให้อีกฝ่ายมองไปข้างนอก

ห่างออกไปไกลๆ พลุดอกหนึ่งกำลังพุ่งทะยานเสียดฟ้า

หัวหน้าทหารรักษาเมืองตะโกนทันที "คำสั่งระดมพลแปดทิศ! ท่านผู้บัญชาการออกคำสั่งระดมพลแปดทิศ!"

ไกลออกไปจากกำแพงเมือง กองทหารม้าที่เห็นเป็นกลุ่มก้อนแน่นขนัดกำลังเคลื่อนตัวเข้ามาใกล้

เสียงตะโกนก็ก้องดังขึ้นกลางความมืดมิดของรัตติกาล "ทหารกองบัญชาการอื่นให้มาถึงแล้ว!"

ทหารที่อยู่บริเวณประตูหลักทาง ประตูเมืองเปิดออกดังลั่น

ไพร่พลสองพันนายซึ่งเป็นทัพหน้าไหลบ่าเข้าเมืองดุจกระแสน้ำ

เกือบม้าย่ำพื้นถี่รัว สันสะเทือนแผ่นดินฐูปูทางแทบแตกร้าว

สายตาทุกคู่จับจ้องม้าศึกขนสีด้าเงาวิ่งที่อยู่หน้าสุด นुरुชนบหลังอาชา
สวมชุดเกราะดำขริมเข็ม มือหนึ่งชักดาบออกจากฝัก คอบม้าพุ่งทะยาน
เข้าเมือง

จุดที่มีการสู้รบดุเดือดที่สุดในเมืองคือสถานที่ราชการต่างๆ

อันที่จริงทหารรักษาเมืองควรสกัดทหารบูเจียวพวกนี้ได้อย่างราบรื่น
แต่กลับต้องมาพะวักพะวนเพราะเกรงว่าผู้บริสุทธิ์จะเป็นอันตราย

สองฝ่ายประจันหน้ากันบนถนนสายยาวที่เต็มไปด้วยควันไฟ ทหาร
รักษาเมืองกำลังถืออาวุธก้าวถอยหลัง เพราะทหารม้าบูเจียวที่อยู่ตรงหน้า
ใช้ดาบวงพระจันทร์จ่อคอคนสามคนเอาไว้

คนทั้งสามได้แก่สุหยินผู้กำกับการกองพลเฮ่อหลัน สุหยินผู้กำกับการ
กองพลโยวหลิง และสุหยินผู้กำกับการกองพลอินซาน

สุหยินผู้กำกับการกองพลทั้งหกถูกจับไปแล้วครึ่งหนึ่ง พวกเขาจำต้อง
ระวังให้มาก

ธนูดอกหนึ่งพุ่งฉิวเข้ามาในจังหวะนั้น เสียบเข้าที่ท่อนแขนทหารม้า
บูเจียวนายหนึ่งอย่างแม่นยำ

ความเคลื่อนไหวพลันอุบัติขึ้นในกลุ่มคน สุหยินผู้กำกับการกองพล
อินซานหวีดร้องด้วยความตื่นกลัวพลางเปียงตัวหลบ ทหารรักษาเมือง
รีบเข้าไปชิงตัวประกันออกมา

เสียงม้าวิ่งอีกทีก็เลือนลั่น เข้าล้อมพื้นที่ไว้ทั้งด้านหน้าและด้านหลัง
ด้วยทวนที่หลิซี้ฉือให้มา หลังจากขยายกองทัพอิงบัญชาการอันไหน
ได้ฝึกฝนทหารกล้าขึ้นกลุ่มหนึ่ง แต่ละนายมีสายตาเป็นเลิศจี๋เยวชาญ

การจู่โจมภายใต้สถานการณ์ผันผวน

กำลังพลที่ถูกคัดสรรมาในวันนี้ล้วนเป็นทหารในกองดังก่ล่า สามารถนำมาใช้งานได้ดี

อาศัยเพียงแสงสว่างจากเปลวไฟที่ยังดับไม่หมด พอธนูดอกแรก ตีตออกจากสาย ดอกอื่นๆ ก็พุ่งตามมา แล้วเข้าไปแม่นยำราวกับจับวาง ถัดจากนั้นคือเสียงซึกดาบออกจากฝักอย่างพร้อมเพรียง

ข้าศึกกลุ่มหนึ่งถูกกำจัดได้แล้ว ทว่ายังมีอีกกลุ่ม ผู้ถึงจับบังเหียนมือเดียว มีอีกข้างดึงดาบออกจากร่างทหารหูเจวีย ไฟาใกล้สว่างแล้ว หยาดเลือดไหลพูลงไปตามใบดาบแล้วหยุดติงๆ ใต้แผ่นหินปูถนน คว้นไฟที่ลอยตามลมเหมือนกำลังขานนับเวลาที่เคลื่อนผ่านไป ด้านข้างของเขาคือโรงหม้อที่แขวนตราการคำรูปปลาแห่งนั้น แม้แต่บานประตูยังมีคราบเลือด

"ได้ความหรือไม่" เขาถามผ่านลำคอเกร็งเครียด

หลวี่เสี่ยวอัปลดซีพทหารหูเจวียที่จับอยู่ในมือ แล้วตอบพลาง หอบหายใจ "ข้าถามแล้ว กลุ่มที่ไล่ตามพีสะไกไม่ใช่พวกมัน อาฉาน จะต้องพาพีสะไกไปซ่อนแล้วแน่ๆ"

"คั่น!" น้ำเสียงเยียบเย็นและคมกริบของผู้ถึงกรีดสายลมหนาว ยามอรุณรุ่งให้ขาดเป็นริ้ว "ใครก็ตามที่ลักลอบเข้าเมือง อย่านำไปปล่อยไว้ แม้แต่คนเดียว!"

หลวี่เสี่ยวหนีออกมานอกเมืองนานแล้ว

"วางข้าง อาฉาน"

เจ้าอวี๋หลินยื่นกรานว่าจะแบกนาง ไม่ใส่ใจว่าตนเองจะเร็วแรง
ถดถอยจนเดินโซเซ

"ไม่ได้ พี่สะใภ้ พวกมันไล่ตามมาแล้ว"

หลบอยู่ในบ้านหลังนั้นได้ไม่ทันไร ผู้ไล่ล่าก็ตามมาถึง เชื่อว่าดาบของ
พวกมันจะต้องอาบเลือดขององครักษ์กับทหารรักษาเมืองมาไม่น้อย เพราะ
พวกมันเหลือกันไม่มาก น่าจะราวๆ สิบกว่าคนเท่านั้น

แต่สำหรับพวกนางในตอนนี้อยู่แค่สิบกว่าคนก็ถึงตายได้แล้ว

พวกนางหนีออกจากเมืองแล้ว แทะจะกระเซอะกระเซิงมาตลอดทาง
เพื่อถ่วงตัวไปยังถิ่นฐานของเผ่าผู้กู้

เสียงม้าวิ่งดังไล่หลังมาแล้ว เจ้าอวี๋หลินคาดคะเนระยะห่างจากเสียง
ก่อนจะพุ่งตัววิ่งไปข้างหน้าแบบสุดแรงเกิด

แต่แล้วเมื่อเสียงขมขัวญของทหารทุเจ็ยดังขึ้น ความเจ็บปวดทรมาน
จากปลายดาบวงพระจันทร์เหล่านั้น แววดาเหยี่ยมโหดอำมหิตของพวกทุเจ็ย
อีกทั้งภาพผู้ได้บังคับบัญชาที่ต้องตายไปอย่างน่าอนาถก็เหมือนจะหวน
กลับมาใหม่

เจ้าอวี๋หลินพลันเซกกลากไปข้างหน้า ตอนที่จวนเจียนจะสะดุดล้ม
หลี่ซีซือได้อาศัยแรงส่งรูดตัวลงจากแผ่นหลัง แล้วดึงแขนนางออกวิ่งไป
ด้วยกัน "ไปเร็ว อาจัน จะหยุดไม่ได้เด็ดขาด"

ทั้งคู่โซซัดโซเซไกลลงทางลาด ด้านล่างเต็มไปด้วยก้อนหินระเกะระกะ
แต่ก็มีหลุมลึกหลุมหนึ่ง หลี่ซีซือรีบผลักเจ้าอวี๋หลินลงไป

ปรากฏว่าข้างในเป็นโพรงคดเคี้ยว หลี่ซีซือทรุดตัวลงนั่งเบียดอีกฝ่าย
ดาบที่ลากมาอย่างอ่อนแรงร่วงหล่นพื้น

ในตอนนั้นเองพลูดอกหนึ่งปล้นส่องแสงวาบขึ้นข้างนอก

"นั่นอะไรนะ" หลี่ซีฉือเห็นเข้าก็เอ่ยถาม

"คำสั่งระดมพลแปดทิศ" เจาอวีหลินพึมพำ "คำสั่งระดมพลแปดทิศของพี่สาม ข้าไม่เคยเห็นพี่สามใช้มันมาก่อน แต่วันนี้เขาใช้เพื่อพี่สะใภ้"

คำสั่งระดมพลแปดทิศที่ว่านี้ถูกกำหนดขึ้นเพื่อป้องกันการรุกรานของพวกทูเจี๋ย ความจริงแล้วก็ทำไปอย่างไม่มีทางเลือกด้วยภาวะของทหารและราษฎรในตอนนั้น

ทันทีที่พลผู้บัญชาการถูกยิงขึ้นฟ้า มณฑล เมือง และเผ่าหูทั่วทุกสารทิศที่รายรอบจะต้องส่งกำลังพลมาช่วยหนุนโดยด่วน ไม่เช่นนั้นจะถือว่ามีความผิด

นับแต่กำหนดคำสั่งนี้มาผู้ถึงไม่เคยใช้มันมาก่อน เพราะเป็นการเรียกใช้กำลังพลที่เอิกเกริกเกินความจำเป็น แม้ในยามที่ตัวเขาเองตกอยู่ในอันตรายก็ยังไม่เคยใช้สักครั้ง ยิ่งเมื่อกองทัพขยายขนาดใหญ่ขึ้นเช่นปัจจุบันยิ่งไม่จำเป็นต้องใช้เข้าไปใหญ่

แต่เขากลับใช้ในคราวนี้

หลี่ซีฉือมองผืนฟ้าผ่านปากโพรงแคบๆ ด้วยท่าทางเหม่อลอย แต่หูก็ยังได้ยินเสียงฝีเท้าที่ไล่ตามมาข้างนอก จึงรีบตั้งสติบอกว่า "ในเมื่อเขาถึงขั้นใช้คำสั่งนี้ ก็แสดงว่าหากพวกเราอดทนต่อไปอีกสักพักก็จะปลอดภัย"

เจาอวีหลินมองคนพูด ทำท่าจะลุกขึ้นมา แต่แล้วก็ต้องยกมือขึ้นกุมอก "กลัวแต่ว่าจะไม่ทันการณ์นะสิ"

นางตั้งใจจะเอาตัวไปบังปากโพรงไว้

ฟ้าใกล้สว่างแล้ว อีกไม่นานตรงนี้ก็ต้องถูกหาเจอ

หลี่ซีฉือเองก็หมดแรงแล้วเช่นกัน ทั้งเนื้อทั้งตัวเต็มไปด้วยคราบฝุ่น คราบโคลน นางนั่งฟังโพรงดินถามขึ้นอย่างเหนื่อยอ่อน "ยังจำได้หรือไม่ ข้าเคยบอกเจ้าว่าข้าปิดบังความลับเรื่องหนึ่งไม่ให้ผู้ถึงทราบ แล้วยังจำได้"

หรือไม่ว่าตอนนั้นข้ายืนกรานจะไปเมืองกุ่เยี่ยด้วยตนเอง"

เธอวีหลินหันมามองหน้านาง "พีสะไ้ก้อยากพูดอะไร"

"ตอนนี้ข้าจะบอกเหตุผลให้เจ้ารู้ กิจการตรวจการค้ารูปปลานั้นเป็นของข้าเอง"

สี่หน้าคนฟังชะงักค้าง กระทั่งแวต่ายังแข็งที่ด้วยความตกตะลึง หลี่ซีฉือเลิกฟังเสียงข้างนอกที่ใกล้เข้ามาทุกที มือเล็กกำแน่น จากนั้นนางก็คลี่ยิ้ม "เห็นหรือไม่ ข้ามีกิจการใหญ่โตถึงเพียงนี้ มีเรื่องที่ยังทำไม่สำเร็จอีกทั้งตอนนี้ยังมีลูกชายแล้วคนหนึ่ง ข้าไม่ยอมตาย และจะตายไม่ได้ด้วย"

นางเอื้อมมือไปลากดาบเล่มนั้นเข้ามาในโพรง แล้วพูดด้วยใบหน้าขาวซีด "หากพวกมันตามมาถึงที่นี่ ข้ายินดีต่อสู้ด้วยเรี่ยวแรงทั้งหมด แต่ข้าไม่มีเชิงยุทธอย่างเจ้า สุดท้ายก็คงต้องตายไปด้วยกันกับเจ้าเท่านั้น"

เธอวีหลินนิ่งงัน เพิ่งจะขยับมือเอื้อมออกไปก็ต้องยกขึ้นกุมอกอีกครั้ง คั่นนั้นนางถามผู้ถึงว่าเห็นหลี่ซีฉือเป็นอะไร ฝ่ายนั้นตอบว่า "พวกเราเป็นทหารกันทั้งคู่ ข้าเห็นนางเป็นอะไร เจ้าน่าจะรู้"

ทหารหัวหาญเถรตรง วาจาที่ลั่นออกมามีชีวิตเป็นหลักประกัน
ผู้ถึงเห็นภรรยาเป็นประหนึ่งชีวิตตนเอง

"ไม่ พีสะไ้ก้จะตายไม่ได้..." เธอวีหลินยันตัวสุดหายใจ "พีสะไ้ก้เป็นชีวิตของพีสะสาม ข้าเป็นหนึ่งชีวิตพีสะสามครั้งหนึ่งก็ต้องคืนชีวิตให้เขา"

หลี่ซีฉือตะลึงงัน อาจเพราะคำพูดหรือไม่กี่สีหน้าท่าทางของฝ่ายตรงข้าม

"เช่นนั้นเจ้ายังจับดาบได้หรือไม่" นางถามขึ้น

เธอวีหลินมองหน้านางโดยไม่ตอบ ใบหน้านางซีดจืด หากแต่เรียวกิ้วเล็กสูง ดวงตาเป็นประกายแวววาว

"อาฉาน" หลีชีฉื่อลากดาบไปหาเมื่ออีกฝ่าย "เจ้ายังจับดาบได้หรือไม่"
นางไม่ยอมกอดคอดิ้นเจ้าอวีหลิน แต่ก็ไม่อยากยอมจำนนทั้งอย่างนี้
ไม่ว่าเรื่องใดนางก็ไม่เคยปล่อยให้ไปไปตามยถากรรม แต่จะพยายาม
ให้ถึงเฮือกสุดท้าย นางไม่ยอมตายอยู่ที่นี้ ไม่อยากให้เป็นทาสทาสีเหี้ยมหย่า
ร่างกายเจ้าอวีหลินซ้ำสอง หรือร้ายกว่านั้นอาจถึงขั้นทำให้กลายเป็นศพ
ที่ร่อยแปดสิบเจ็ด

หากเป็นแผลกาย จะให้นางทุ่มเงินรักษาเพียงใดก็ได้ทั้งนั้น แต่
แผลใจเช่นนี้ไม่มีใครช่วยได้ ต้องให้เจ้าตัวเสียวยาวเอง

"อาฉาน เจ้ายังจับดาบได้หรือไม่"

เจ้าอวีหลินกอดหน้าอกโดยแรง แล้วเอื้อมมือออกไป "ได้"

นางจับด้ามดาบแน่น เหงื่อเย็นๆ ไหลกลิ้งลงมาตามหน้าผาก "ได้
ข้ายังจับดาบได้ ข้าเป็นทหาร"

ดาบถูกยกขึ้นมา... ร่วงหลุดมือ... จากนั้นก็พยายามเก็บขึ้นมาอีกครั้ง
นางยังจับดาบได้ และต้องจับให้ได้

ฟ้าสว่างแล้ว

กองหนุนกองแรกที่มาถึงคือกำลังพลในค่าย เวลานี้เข้าปิดกั้น
ตามจุดต่างๆ ทั่วเมืองอวีชี

ถนนตรอกซอยในเมืองเหมือนเป็นทางน้ำ ขณะที่กำลังทหารเป็นดั่ง
สายธารที่ไหลบ่าเข้าไปทุกที่

ไม่นานก็มีกองทหารไล่ตามไปยังทิศทางที่พวกทาสีออกจากเมือง
บริเวณประตูเมือง หลัวเสี่ยวอวีพันทหารทาสีล้มลงนายหนึ่ง แล้วนำ
ผู้ใต้บังคับบัญชาตามกวาดล้างต่อไป

ทันใดนั้นผู้ได้บังคับบัญชาหลายคนก็ถือดาบวิ่งไปข้างหน้า
บริเวณนั้นมีแต่ซากปรักหักพังของเศษอิฐเศษกระเบื้องที่ทลายลงมา
หลังเหตุเพลิงไหม้ ด้านล่างมีท่อนไม้ที่พาดอยู่ในแนวนอนยันรับไว้ เศษซาก
เหล่านั้นจึงกองรวมกันตรงมุมกำแพง ดุคล้ายกระโจมผุพัง รอบๆ มีศพ
องครักษ์หลายคนนอนตายเกลื่อน

ทหารลากศพองครักษ์ให้พ้นทาง ขณะที่ผู้ถึงซักผ้าเข้าไป
นัยน์ตาเยียบเยิ้มมองกราด ทันใดนั้นข้อมือพลันสะบัดขวับ ตวัดดาบฟัน
มุมหนึ่งของกองซากปรักหักพัง กัดต้นคนที่อยู่ข้างในให้ออกมา
คนผู้นั้นกระโจนพรวดออกมาต้านการจู่โจม ผู้ถึงเงื้อแขนขึ้น ก่อนจะ
รีบดึงดาบกลับมาแทบไม่ทัน

อีกฝ่ายคือหลี่เยียน

เด็กชายถือมีดสั้นหายใจรุนแรงจนอกกระเพื่อม แกวต๋าแข็งกร้าว
อย่างไม่เคยเป็นมาก่อน จวบจนเห็นภาพตรงหน้าถนัดตา ความเกร็งเครียด
ถึงค่อยเบาบางลง "ท่านอาเขย..."

ผู้ถึงเห็นแขนอีกฝ่ายถูกฟันเป็นแผล เลือดยังไม่หยุดไหล จึงรีบเก็บดาบ
ลงจากหลังม้า แล้วใช้สายรัดชายแขนเสื้อพันแผลให้

"ท่านอาหญิงของเจ้าเล่า"

"เดี๋ยวก่อนขอรับ" หลี่เยียนไม่มีอารมณ์จะตอบ เขาขัดจิ้งหระ
ชายหนุ่ม แล้วก้มหัวมุดกลับเข้าไปในกองเศษอิฐเศษกระเบื้อง เมื่อออกมา
อีกทีแขนทั้งสองข้างก็ซีดจนแทบอยู่ตรงหน้าอก ยี่นสิ่งที่ยุ่มอยู่มาให้เขา
อย่างระมัดระวัง "ท่านอาเขย น้องชายขอรับ"

แววตาของผู้ถึงนิ่งค้างในบัดดล

หลัวเสี่ยวอี้ที่อยู่ข้างๆ ตกตะลึง ก่อนจะอุทานลั่นอย่างยินดี "พี่สาม!"

ผู้ถึงยืนด้านลม ตามองทารกในผ้าห่อตัวเซมิ่ง ปลายนิ้วคลายออกจน
ดาบร่วงตกพื้น ก่อนจะเอื้อมมือออกไปรับเด็กน้อยมาอุ้ม

เขาเคยนึกภาพความเป็นไปได้ไว้นับไม่ถ้วน แต่ไม่เคยคาดคิดเลยว่า
จะได้เห็นหน้าลูกในสถานการณ์เช่นนี้

หลัวเสี่ยวอี้ชะโงกหน้าเข้าไปมอง แล้วสะดุดใจในทันที "พี่สาม เหตุใด
เด็กไม่ส่งเสียงเลยเล่า"

ผู้ถึงดึงผ้าคลุมกันลมออก มองใบหน้าดวงเล็กจ้อยของลูกชาย
ปากน้อยๆ เปรอะเปื้อนคราบเลือด ดวงตาปิดสนิท นอนนิ่งไม่ไหวติง

"จริงสิ ข้าเคยได้ยินมาว่าเด็กเกิดใหม่ๆ แค่จับตีกันก็ร้องไห้แล้ว"
หลัวเสี่ยวอี้ย้ายดาบไปไว้ในมืออีกข้าง แล้วตบกันเด็กโดยไม่รอช้า

ทารกน้อยยังคงนอนนิ่ง

ใบหน้าของผู้ถึงเครียดขึ้นทีละน้อย เขาคู่มือลูกด้วยมือข้างเดียว แล้ว
พาดซ้ำไปอีกที

ทารกน้อยยังคงนอนนิ่งเหมือนเดิม

สีหน้าของหลัวเสี่ยวอี้แข็งค้าง

หลัวเสี่ยวอี้ตั้งดวงคูกูเข้า น้ำตาไหลพรากลงมาเป็นสาย "ท่านอาเขย
ต้องเป็นเพราะหลานดูแลน้องไม่ดี หลานทำผิดต่อท่านอาหญิงและ
ท่านอาเขย..."

เขาระมัดระวังมากแล้วแท้ๆ เมื่อครู่ยังดีๆ อยู่เลย

มีบ้างที่ส่งเสียงร้องไห้ แต่พอเขายื่นนิ้วไปให้ก็นิ่ง เป็นไปได้หรือไม่
ที่มีจังหวะใดผลอดปิดจุกน้อง หรือไม่กี่น้องทนหิวทนหนาวไม่ไหว ต้องเป็น
ความผิดของเขาแน่ๆ

หลัวเสี่ยวอี้มองเด็กชาย ก่อนจะมองพี่สามของตน "ต้องโทษสุนัขพู่เจี๋ย

พวกนั้น..." คำพูดของเขาสะดุดลงกลางคัน

"หุบปาก!" ผู้ถึงเม้มปากแน่นจนสันนกรามเกร็งเครียด แล้วตบกันทารก
ในอ้อมกอดโดยแรงอีกครั้ง

บนถนนที่เพิ่งถูกควบคุมสถานการณ์ไว้ได้หมาดๆ ท่ามกลางเศษซาก
จากไฟสงคราม กลิ่นคาวเลือดยังลอยปะปนอยู่ในกลิ่นควันไฟ

ทหารทุกคนายเก็บอาวุธจ้องมองภาพตรงหน้าเงียบๆ

ผู้ถึงยังสวมชุดเกราะสีดำสนิททั้งชุด อุ้มลูกชายแรกเกิดของตนยืนนิ่ง

ทันใดนั้นทารกในอ้อมกอดก็ขยับคล้ายสำลักทีหนึ่ง จากนั้นใบหน้า

ดวงน้อยก็ยุบ่น ปากอ้ากว้าง แผลเสียงร้องออกมา

หลิเย่นลูกพรอดขึ้นยืน หัวเสี้ยวอึกก็เงยหน้าขึ้นเช่นกัน

เสียงร้องให้แผลจ้ำ แทบจะก้องสะท้อนไปทั่วถนนสายยาว

เมฆหมอกมลายหาย ทหารทุกหมู่เหล่าต่างตื่นเต้นยินดี ให้อ้อมกอด

โดยไม่รู้ตัว "ทรงพลังจริงๆ!"

สันนกรามที่ขบแน่นของผู้ถึงคลายออกจากกัน เขามองลูกน้อย
ในอ้อมกอด ขยับวงแขนให้กระชับขึ้นพลางคลี่ยิ้มตรงมุมปาก "ลูกพ่อ!"

ตลอดเวลาที่ห่างกันนั้นชายหนุ่มยืนตระหง่านด้วยท่าทางซึ่งซัง
ทรงอำนาจ จึงไม่มีใครสังเกตเห็นว่าดวงตาของเขาแดงเรื่อ

เขาใช้ผ้าคลุมกันลมผูกลูกชายไว้กับตัว "พ่อจะพาเจ้าไปหาแม่"

74

ทหารม้าทู่เจี๋ยสิบกว่านายขี่ม้าไปตามถนนพลางสอดสายสายตามองไปโดยรอบ

บริเวณนี้พื้นที่เปิดโล่ง สองข้างทางคือเนินดินลดหลั่นต่อเนื่องกันเป็นลูกคลื่น ปกคลุมด้วยหญ้าสีเขียวสลบเหลือองแผ่ตัวเป็นพืด กวาดตามองปราดเดียวก็เห็นทั่ว

ก่อนฟ้าสว่างยังเห็นคนสองคนหายไปแถวนี้แท้ๆ

ทุกคนลงจากหลังม้า สนทนากันสั้นๆ อย่างแผ่วเบาและรวดเร็วด้วยภาษาทู่เจี๋ย แล้วแยกย้ายกันค้นหา

พระอาทิตย์ลอยขึ้นฟ้า ทาบเงาร่างสีเทาจางๆ ที่เคลื่อนไหวอยู่นอกโพรงดินลงบนพื้น

เงาร่างทุกเงาถือของรูปทรงเหมือนดาบวงพระจันทร์อยู่ในมือ

ถัดจากนั้นเงาทุกเงาก็แยกย้าย ทว่าเงาหนึ่งเดินลงมาในหลุม
ปากโพรงที่ทั้งลึกและแคบซ่อนอยู่ในหลุมดิน เสียงฝีเท้าดังใกล้เข้ามา
ทีละนิด ทันใดนั้นคนข้างในก็ตัวตวบแทบแขงสว

ฝ่ายตรงข้ามล้มลงบนพื้น แต่ไม่ถึงแกชีวิตในทันที พอจะอ้าปากร้อง
ก็ถูกแทงซ้ำอีกครั้ง

เธอวีหลินจับตามองความเคลื่อนไหวภายนอกอย่างระมัดระวัง
มาแต่แรก นางจับจังหวะไหล่ออกไปจากปากโพรง ตอนจ้วงแทงครั้งแรก
ยังจับด้ามดาบไม่แน่นพอจนอีกฝ่ายเกือบมีโอกาสส่งเสียงร้อง แต่แล้ว
ในดาบถัดมานางก็ใช้เรียวยาวทั้งหมดที่มีชนิดแทบจะโถมเข้าใส่ทั้งตัว

นางดึงดาบออก แล้วลากศพมาซ่อนไว้ในโพรง เมื่อกลับออกไป
ตรงปากโพรงอีกครั้งร่างก็คั้งอลงครึ่งหนึ่ง ใช้ดาบยันพื้นหลบหายใจ
ไม่เป็นจังหวะ ใบหน้าด้านข้างเต็มไปด้วยเหงื่อเม็ดเป้ง หากแต่ไม่สะท้อน
ความรู้สึกใดๆ ทั้งสิ้น ได้แต่คูตัวอยู่อย่างนั้นราวกับรูปปั้น

หลีชี้ออกขยับเข้าไปข้างๆ โดยไม่มองศพทหารทูลเจวีย พยายามปลุกสติ
ให้ตื่นตัว แล้วชี้แขนเสื้อซับเหงื่อบนใบหน้าเธอวีหลินให้ มือหนึ่งจับ
ชายแขนเสื้อ อีกมือวางอยู่บนท่อนแขนอีกฝ่าย

เธอวีหลินพยักหน้าให้นางน้อยๆ แล้วกระซิบบอก "พี่สะใภ้ไม่ต้องห่วง"
ความหมายคือตนเองยังไหว

แม้จะยากเชื่อบุ แม้ว่าจะตอเห็นเงาคนเหล่านั้นเคลื่อนไหวอยู่ข้างนอก
เมื่อครู่ดาบก็แทบจะร่วงหลุดมืออีกคำรบ แต่สุดท้ายนางยังตัวตวบออกไปได้
เสียงฝีเท้าดังขึ้นข้างนอกอีกครั้ง คราวนี้ไม่ใช่แค่คนเดียว บางทีพวกมัน
อาจมากันหมด

หลีชี้ออกหันหายใจโดยไม่รู้ตัว แล้วพบว่าเธอวีหลินเกร็งมือจับดาบแน่น

เสียงจวนขื่อนี้ว่าเป็นสีขาว

ทันทีโดนนั้นเสียงหนึ่งก็ดังแทรกขึ้น

เสียงผีที่ทานอกโพรงดินพลันหยุดลงทันที

เสียงที่ดังแทรกเป็นเสียงสตรีวัยตรຸณ เอ่ยวาจาด้วยภาษาทูเจวี๋ย

เจ้าอวี๋หลินผินหน้าเงี้ยวฟังบทสนทนาของทั้งสองฝ่ายอย่างตั้งใจ...

แม่นางผู้นั้นอ้างว่าตนเป็นคนของจวนแม่ทัพขวา ดูเหมือนจะแสดงหลักฐานยืนยันตัวตนให้ดูด้วย

หลังจากที่ข้างนอกเงียบไปชั่วอึดใจ นางก็ถามว่าเหตุใดอีกฝ่ายถึงได้เหลือเกินแค่นี้ และสถานการณ์ในเมืองเป็นอย่างไรบ้าง

ชาวทูเจวี๋ยคนหนึ่งตอบว่าพวกตนถูกองค์กรรักษากลุ่มหนึ่งด่าว่าจวนเสียกำลังพลไปมากมาย ส่วนสถานการณ์ในเมืองก็พลิกผัน ตอนแรกพวกตนอาศัยแรงลมวางเพลิงเผาเมือง ฉวยจิ้งหะโกลาหลตีประตูเมืองฝั่งตะวันตกจนแตก แล้วจับฮุยอินผู้กำกับการกองพลเป็นตัวประกันได้หลายคน แต่ถูกทหารรักษาเมืองสกัดไว้จนเคลื่อนย้ายตัวประกันไม่ได้ ข้าเจ้าคนแก่ผู้นั้นก็เจ้าเล่ห์เหลือร้าย ยกกำลังพลส่วนมากไปออกรบแนวหน้าก็จริง แต่ตอนที่พวกตนไล่ตามคนออกจากเมืองก็พบว่ายังมีทหารกองใหญ่จากละแวกนี้มาเสริมทัพ แสดงว่าไม่ได้ยกพลไปจนหมดค่าย

แม่นางผู้นั้นถามเป็นเชิงตำหนิว่าแค่องค์กรรักษากลุ่มเดียว เหตุใดพวกเขาจึงจัดการไม่ได้

คู่สนทนาหัวเสียงฝรั่งพูดภาษาทูเจวี๋ยออกมาเป็นพรวน น้ำเสียงยังเจือไว้ด้วยโทสะ บอกว่าแต่ก่อนองค์กรรักษาระงับตัวของเจ้าคนแก่ผู้นั้นฆ่าสายลับของพวกตนไปนักต่อนัก ไซ่งองค์กรรักษารวมดาที่ใดกัน

แม่นางผู้นั้นถาม...แล้วคนที่พวกเจ้าไล่ตามเล่า

ชาวทูเจวี่ยตอบ...ยังหาอยู่ ท่านแม่ทัพขวาอุตสาห์เบิกทางสายนี้
มาอย่างยากเย็น จับคนไม่ได้ไม่รู้จะกลับไปรายงานอย่างไร

แม่นางผู้นั้นถาม...ทางสายใดกัน

บทสนทนาพลันเงียบหาย

ถัดจากนั้นเสียงคำรามเดือดดาลเป็นภาษาทูเจวี่ยก็แผดก้อง...

เจ้าเป็นใครกันแน่!

เสียงอาวุธกระทบกันดังขึ้นแบบไม่ให้ตั้งตัว ดูเหมือนคนจำนวนมาก
จะวิ่งกรูเข้ามาทางนี้ ข้างนอกอีกที่กอลหม่าน เสียงตะโกนกับเสียงคำราม
ดังขึ้นครั้งแล้วครั้งเล่า

หลี่ซีฉือมองเจ้าอวี๋หลิน ฝ่ายนั้นก็หันมามองนาง ต่างฝ่ายต่างสบตากัน
อย่างตกตะลึง

ทะเลาะกันเองอย่างนั้นหรือ

ไม่นานเสียงคนก็เงียบลง ข้างนอกกลับคืนสู่ความสงบ ซ้ำยังมี
ศพทหารทูเจวี่ยตกลงมาในหลุม

ใครผู้หนึ่งกระโดดข้ามศพนั้น แล้วเดินเข้ามาใกล้ปากโพรง

เจ้าอวี๋หลินยกดาบขวางอก ค้อมตัวลง หลี่ซีฉือเอาตัวเปียดผนังดิน
เกาะติดอีกฝ่าย

ทันใดนั้นเสียงเรียกแผ่วๆ พลันดังเข้าหู "ซูฮยิน?"

หลี่ซีฉือมองจะไปเล็กน้อย ดูเหมือนเป็นเสียงเดียวกับแม่นางคนเมื่อครู่
เมื่อเปลี่ยนมาใช้ภาษาฮั่น นางถึงได้รู้สึกว่เสียงนี้คุ้นหูอยู่นิดๆ ลองเอาตัว
แนบผนังโพรงแอบมองออกไปก็เห็นเด็กสาวในอาภรณ์ปักลวดลายหลากสี
แบบชาวทู

"ซินอวีน?"

"เจ้าคะ"

ที่แท้คนข้างนอกคือผู้กู้ชินอวินนี่เอง

ฝ่ายนั้นก็ระวังตัวเช่นกัน ยังคงถือมีดสั้นเตรียมพร้อมอยู่ในมือ พอเห็น หลี่ซีฉือถึงค่อยเก็บมีด แล้วหันไปตะโกนเป็นภาษาหู

จากนั้นผู้กู้ชินอวินก็ยกตัวมุดโพรงดินแคบๆ เข้ามาข้างในแล้ว กวาดตามองทั่วร่างหลี่ซีฉือ สูหยินผู้บัญชาการทูตโทรมมอมแมมถึงเพียงนี้ หน้าตาซุบซิดอดโรยราวกับเป็นคนละคนกับสูหยินผู้บัญชาการที่นางได้เจอ ในมณฑลอันนี้ให้ ความรู้สึกอันซับซ้อนฉายขึ้นในดวงตาเด็กสาว 'ไม่รู้ว่าจะควรพูดอะไรดี'

มีคนทยอยลงมาในหลุมดินอย่างต่อเนื่อง

"สูหยิน!" ผู้กู้จึงลงมาด้วยตนเอง ยังไม่ทันเห็นหลี่ซีฉือก็คุกเข่าลง ตรงปากโพรง "เผ่าผู้กุมำตามคำสั่งระดมพลแปดทิศเพื่อมารับสูหยินกลับไป แทนท่านผู้บัญชาการ"

หลี่ซีฉือได้ยินดังนั้นก็หันไปข้างตัวทันที "เห็นหรือไม้อาฉาน ข้าบอกแล้วว่าอดทนต่อไปอีกสักพักก็จะปลอดภัยแล้ว"

ผู้กู้ชินอวินเพิ่งรู้สึกตัวว่ามีคนอยู่ข้างๆ อีกคน พอหันไปมองก็พบว่า เจ้าวีหลินในอาภรณ์สีดำนั่งคู้ตัวอยู่ตรงนั้นราวกับเงามืด ในมือถือดาบด้วย ท่าทางระแวงระวัง ใบหน้าเต็มไปด้วยเหงื่อ เห็นแล้วอดจะดูทานอย่างตกใจไม่ได้ "ขุนพลเจ้า? ท่านเป็นอะไรไป"

"ไม่เป็นไรหรอก" หลี่ซีฉือชิงตอบให้เอง ก่อนจะหันไปมองเจ้าวีหลิน "ไม่เป็นไร"

ฝ่ายนั้นสบตานางพลางพยักหน้า "ใช่ ข้าไม่เป็นไร" นางใช้ดาบค้ำพื้น ยันตัวลุกขึ้นยืน แล้วมุดออกจากโพรงดินไปก่อน จากนั้นค่อยหันมาประคอง

หลี่ซีฉือ

ผู้ถูกขังหนีออกมาตามออกมาบ้าง แล้วยื่นกุ่มมืออยู่อีกทาง

หลี่ซีฉือที่เดินออกจากโพรงดินช้าๆ หยีตาเมื่อเจอแสงสว่าง เพิ่งเห็นก็ตอนนี้เองว่ากองกำลังอันยิ่งใหญ่ น่าเกรงขามของเผ่าหุรออยู่ข้างนอก พวกบุรุษแต่งกายด้วยอาภรณ์แบบชาวหุ สวมหมวกผ้าขนสัตว์ สะพายคันธนูจูงม้า ยืนเรียงรายตั้งแต่เนินดินแผ่ยาวมาถึงตรงหน้า หลายคนนางเห็นแล้วจำได้ เพราะเคยติดตามผู้ถูกขังกับหลานสาวไปมณฑลอันให้ทหารหุเจวี่ยที่ไล่ล่าพวกนางถูกกำจัดทิ้งหมดแล้ว

หลี่ซีฉือเพิ่งตระหนักเป็นครั้งแรกว่าพวกเขามีคนมากมายถึงเพียงนี้อาจจะมากขึ้นทั้งเผ่าเลยกระมัง

นางค่อยรู้สึกผ่อนคลายขึ้นบ้างเล็กน้อย ยืนเกาะแขนเฉาอวี่หลินทันใดนั้นร่างก็โงนเงนที่หนึ่ง ก่อนจะล้มพับไป

ร่างกายอ่อนล้ามานานแล้ว เพียงแต่กัดฟันฝืนทนมาจนถึงตอนนี้เมื่อวิกฤตผ่านพ้นก็ฝืนต่อไปอีกไม่ไหว

เฉาอวี่หลินรีบเอื้อมมือมาช่วยประคอง "พี่สะใภ้!"

หลี่ซีฉือเอนตัวซบอีกฝ่ายด้วยใบหน้าซีดเผือด แต่ยังพยายามยิ้มให้พลางบอกเบาๆ "ไม่ต้องห่วง ครั้งนี้เจ้าปกป้องข้าได้แล้ว"

สีหน้าของเฉาอวี่หลินเรียบเฉยไร้ความรู้สึก หากแต่ซอกมุมหนึ่งของหัวใจเหมือนถูกดิ่งทิ้งจนเจ็บ ก้อนแข็งๆ แล่นขึ้นมาจุกคอขณะถือดาบเล่มนั้น ยืนเงิบๆ

ไม่มีอะไรทำให้นางเจ็บปวดมากไปกว่าอดีตที่ตนไม่สามารถปกป้องผู้ใต้บังคับบัญชา แต่ตอนนี้มันบอานางคุ้มครองพี่สะใภ้กลับไปให้พี่สามได้แล้ว

คนอื่นไม่รู้เรื่องราว แต่คิดว่าฮุหยินหน้าซีดเพราะป่วยไข้

ผู้บัญชาการรีบร้องบอกให้คนเตรียมรถม้า แล้วสั่งให้เร่งนำความไปรายงาน ท่านผู้บัญชาการโดยเร็ว

ในทุ่งหญ้าห่างจากเมืองมายี่สิบสี่ ทหารทู่เจวี๋ยกลุ่มหนึ่งที่หนีออกจากเมืองมาถึงที่นี่เพิ่งถูกกำจัดทิ้งหมดๆ

ด้านข้างมีแม่น้ำตัดผ่าน เมื่อสายธารไหลรินมาถึงตรงนี้ก็ถูกเลือดเจือปนจนกลายเป็นสีแดงฉาน

ผู้ถึงนุ่งยongๆ ตรงริมตลิ่งขณะวัคน้ำล้างดาบ ด้านหลังคือไพร่พลกองใหญ่ที่ยังไม่มีเวลาได้พักหายใจ

หลังเสียว้อเดินลิ่วๆ มาจากอีกด้าน ชูตะเกาะที่สวมอยู่อุบ่าบย่อมนไปด้วยเลือดไม่ต่างกัน พอมาถึงก็ยกมือขึ้นปาดเหงื่อบนใบหน้า "พี่สาม เผ่าผู้กู้หาพี่สะใภ้เจอก่อนแล้ว"

ผู้ถึงเงยหน้า แล้วถือดาบลุกขึ้นยืน "เป็นอย่างไรรบ้าง"

"คนที่มารายงานบอกว่าพี่สะใภ้ไม่ได้รับบาดเจ็บ แต่ร่างกายอ่อนแรง ตอนนี้ผู้ถึงเชิญไปพักผ่อนที่เผ่าแล้ว" พูดมาถึงตรงนี้ก็หันกลับไปยกมือขึ้นลูบจมูก เอ่ยเสริมอีกประโยคเบาๆ "อาชานก็ไม่มีอะไร ปลอดภัยกันทั้งคู่"

สีหน้าของผู้ถึงผ่อนคลายเป็นขึ้น เพิ่งจะเบาใจในที่สุดก็ตอนได้ยินข่าวมิเสียแรงที่ใช้คำสั่งระดมพลแปดทิศ

"ยังมีอีกเรื่อง" คนสนิทขยับเข้ามากระซิบอะไรเบาๆ ตรงข้างหู

แววตาของผู้ถึงฉายแววเย็นเยียบเมื่อได้ยิน "อุตสาห์เบิกทางสายนี้มาอย่างยากเย็น?"

หลังเสียว้อบอก "พวกทู่เจวี๋ยมันพูดเอง"

ผู้ถึงพยักหน้า ตัดสินใจได้อย่างรวดเร็ว เอ่ยสั่งเสียงขรึม "แบ่งกำลังพล

ส่วนหนึ่งไปจัดการตามที่ข้าสั่ง อย่าเพิ่งแหวกหญ้าให้สูงตื่น"

หลังเสี้ยวอ๊วแค้นหัวเราะอย่างเหยียดหยาม "เศษสวะอย่างไ้แม่ทัพขวา
นั้นมันเหมือนงูพิษจริงๆ"

ผู้ถึงเหลือบมองคนพูด แล้วเ้ม้มปากเมื่อนึกถึงเจ้าอวี๋หลิน

หลังเสี้ยวอ๊วรับคำสั่งเดินออกมาหลังฟังผู้ถึงจนจบ หากแต่ทำหน้าที่
อย่างไม่เข้าใจ

ทว่าที่ผ่านมาก็ปฏิบัติตามแผนการของพี่สามอย่างจริงจังเสมอ
ไม่เคยถามซักใช้ใดๆ ทั้งสิ้น

ผู้ถึงมองตามหลังอีกฝ่าย แล้วเรียกทหารนายหนึ่งมาสั่ง "รีบส่งม้าเร็ว
ไปแจ้งเผ่าผู้กู่ว่าคนทางนี้ปลอดภัยดี"

หลี่เยียนกับลูกอยู่กับเขาทั้งคู่ เขาจึงกลัวว่าหลี่ซีจื่อจะเป็นทวง

เมื่อสิ่งเสรีก็เดินฝ่ากำลังพลขนาดใหญ่ไปทางด้านหลัง

ทวนกระแสน้ำขึ้นไปไม่ไกลเป็นที่ตั้งกระโจมชั่วคราวของคนเลี้ยงสัตว์

ผู้ถึงเดินไปถึงหน้ากระโจม แล้วเอ่ยภาษาหุบประโยคหนึ่ง

ม่านหน้ากระโจมถูกเลิกขึ้นทันที หญิงสาวหุ้มีเรือนแล้วคนหนึ่ง

อุ้มทารกในอ้อมกอดเดินออกมาส่งให้เขา แล้วชี้ไปที่เด็กน้อยพลางพูดอะไร
ยิ้มๆ

สิ่งที่นางพูดก็คือ...เด็กผู้นี้กินเก่งยิ่งนัก คงจะหิววักเลยกระมัง

ผู้ถึงรับลูกมาอุ้มไว้ เจ้าตัวน้อยหลับไปแล้ว เมื่อครู่เพิ่งจะถูกป้อนนม
พอกินอ้อมก็หลับปุ๋ย ปากน้อยๆ ยังทำท่าดูดด้วยความเคยชิน

เขาขอบคุณฝ่ายตรงข้าม แล้วผูกลูกไว้กับตัว

หญิงสาวหูเห็นแล้วอดรันทนไม่ได้ จึงค้อมค้ำับเขาแล้วอาสาตัว

ดูแลเด็กแทนท่านผู้บัญชาการ ขอให้เขาไปปรับศึกอย่างไร้พวง

ที่ว่าผู้ถึงเฉยชอบคุณซ้ำอีกครั้งแล้วเดินออกมา

ลำบากแทบตายกว่าเด็กผู้นี้จะได้มาอยู่กับเขา จะฝากใครไว้ก็ไม่วางใจ
ทั้งนั้น เขายินดีหอบหิ้วลูกไปด้วยตนเองจนกว่าจะพาไปหาหลี่ซีฉือ

ในกระโจมอีกหลัง หลี่เยียนเฟิงได้กินอะไรรองท้องเช่นกัน พอรู้ว่า
อาสาของตนปลอดภัยก็รีบออกจากกระโจม แผลบนแขนใส่ยาพันผ้า
เรียบร้อยแล้ว

ผู้ถึงพยักหน้าให้เขาเป็นสัญญาณให้ออกเดินทาง

เฟิงจะเดินกลับมาถึงอาซาคุใจ หน่วยสอดแนมที่ขี่ม้าเร็วเข้ามาหาแล้ว
ประสานมือรายงาน "เรียนท่านผู้บัญชาการ พบทหารจูเจวี่ที่หลบหนีออกมา
อีกกลุ่มขอรับ"

หัวข้อความเข้มขมวดนิตๆ มีอประคองลูกน้อยไว้อย่างมั่นคง

"ตามก้าจัดพวกมันต่อ"

แม้ยากรีบไปเผ่าผู้กู่ในทันที แต่เขาก็เป็นผู้บัญชาการกองทัพ
พิทักษ์อุตรด้วยเช่นกัน เมื่อมีข้าศึกลอยชายอยู่ตรงหน้า จะทำเป็นไม่รู้ไม่เห็น
ไม่ได้

เผ่าผู้กู่เป็นเผ่าเลี้ยงสัตว์เร่ร่อนก็จริง หากแต่มีทุ่งหญ้าของตนเอง
เป็นหลักแหล่ง

กระโจมแบบชาวหูตั้งเรียงรายตรงตีนเขาติดกันเป็นแพกว้าง มีเขาสูง
เป็นปราการทางธรรมชาติ ทอดตามองไปเห็นยอดเขาสูงชะลูดลดหลั่น
ซ้อนกันอยู่ลิบๆ กลุ่มกระโจมเหมือนก้อนเมฆที่ทิ้งตัวลงมาจากยอดเขา แล้ว
แตกออกเป็นจุดสีขาวเล็กๆ รวากับหมู่ดาว

ตอนที่ม้าเร็วเร่งเดินทางมาส่งข่าวที่เผ่าผู้กู้ หลี่ซีฉือก็มาอยู่ที่นั่นแล้ว
 ในกระโถมที่ตั้งอยู่กลางสุด ผู้กู้ชินอวินกำลังยืนมองเตยงซาไขว้พับได้
 แบบชาวหูอยู่ข้างๆ

หลี่ซีฉือนอนอยู่บนเตียงนั้น เพิ่งกินอาหารอ่อนไปเล็กน้อยเมื่อครู่
 มีผ้าห่มขนแพะคลุมกาย ในที่สุดก็สามารถเบาใจอย่างแท้จริงแล้วหลับตา
 พักผ่อนหลังจากได้ยินว่าชื่อจื่อและลูกชายปลอดภัย

ผู้กู้ชินอวินทอดตามองอีกฝ่าย เมื่อครู่หมอบในเผ่าเข้ามาตรวจดูอาการ
 ให้ แล้วบอกว่าฮูหยินเพิ่งคลอดบุตรหมาดๆ ก็ต้องกระเซอะกระเซิงหนีภัย
 อย่างระทึกขวัญ จำต้องพักผ่อนฟื้นฟูร่างกายอย่างเร่งด่วน จะให้ตรากตรำ
 หรือแตกตื่นอีกไม่ได้

แต่ก่อนจะหลับไปหลี่ซีฉือได้ขอให้ส่งคนไปตามหาหมอที่ประจำโรงหมอ
 ของตรากการค้ารูปปลาในเมืองมาตรวจดูอาการ เพราะหมอเหล่านั้นถูกจ้างมา
 จากจงหยวนโดยเฉพาะ แต่ละคนมีวิชาแพทย์ล้ำเลิศ หากมีพวกเขาอยู่ด้วย
 นางจะสบายใจขึ้น พร้อมกันนั้นยังขอให้ชาวเผ่าช่วยตามหาคนของนาง

ผู้กู้ชินอวินไม่แปลกใจกับนิสัยสตรีสูงศักดิ์ของอีกฝ่าย แต่สิ่งที่อยู่
 เหนือความคาดหมายคือข่าวที่เพิ่งได้ยินเมื่อครู่...ฮูหยินผู้นี้เพิ่งคลอดบุตร
 ได้ไม่นาน

นางกับท่านผู้บัญชาการมีลูกด้วยกันแล้ว?

ตั้งแต่จากกันที่มณฑลฮั่นไห่ในครานั้น ผู้กู้ชินอวินก็ไม่ได้ติดตาม
 ข่าวคราวของท่านผู้บัญชาการมานานเต็มที ที่แท้ครอบครัวของทั้งคู่ก็บริบูรณ์
 ถึงเพียงนี้

ระหว่างที่นางยังกวาดตามองร่างบนเตียงครั้งแล้วครั้งเล่า อยู่ๆ หลี่ซีฉือ
 ก็ลืมตาขึ้นมา

ผู้พิชิตอินทรีนวลไม่ทัน เลยประสานสายตากับอีกฝ่ายเข้าอย่างจิ้ง
 "ข้ามี่เรื่องจะถามเจ้า" จนถึงตอนนี้ น้ำเสียงของหลี่ซีฉือยังอ่อนระโหย
 โจรแรงไม่หาย แต่เมื่อได้รู้ว่าลูกและหลานปลอดภัย สีหน้าก็สงบขึ้นมา
 นางพูดต่อไปเบาๆ อย่างเชื่องช้าว่า "ตอนนั้นเจ้ากับชาวหูเจี๋ยคุยอะไรกัน
 ตรงปากโพรง"

เด็กสาวกำลังนึกภาพว่าลูกของอีกฝ่ายกับท่านผู้บัญชาการจะหน้าตา
 อย่างไร อยู่ๆ ก็ถูกถามเรื่องนี้แบบไม่ให้ตั้งตัว นางได้สติหลุดจากภวังค์แล้ว
 เล่าให้ฟังโดยละเอียด "หลังจากท่านผู้บัญชาการออกคำสั่งระดมพลแปดทิศ
 ก็ได้ให้กองรักษาระจำตัวคนหนึ่งมาถ่ายถอดคำบัญชา ให้เผ่าของเราหาวิธี
 เข้าถึงตัวทหารหูเจี๋ยพวกนั้น แล้วหลอกถามให้ได้ว่าพวกมันแฝงตัวเข้าไปใน
 เมืองอวี่ซีได้อย่างไร"

หลี่ซีฉือคิดตามเล็กน้อยก็กระจ่าง เดิมทีเผ่าผู้พิชิตเป็นเผ่าพันธุ์ย่อย
 สายหนึ่งของหูเจี๋ย การจะเข้าถึงตัวพวกมันย่อมทำได้ง่ายกว่ามาก

พวกหูเจี๋ยเจ้าเล่ห์เพทุบาย ขนาดยอมตายเพื่อให้ข่าวลวงแก่ผู้ถึง
 ที่นอกเมืองกุ่ย์ก็เคยทำมาแล้ว ไม่แปลกที่ชายหนุ่มจะเลือกใช้วิธีนี้ เพราะ
 เกรงว่าต่อให้จับเชลยหูเจี๋ยมาได้ก็เชื่อคำพูดของพวกมันไม่ได้อยู่ดี

พอคิดมาถึงตรงนี้นางก็นึกสงสัย "แล้วเจ้าทำอย่างไร พวกมันถึงได้
 ยอมเชื่อ"

ผู้พิชิตอินทรีนวล้วงจี้มุกขึ้นหนึ่งออกจากอกเสื้อ "นี่คือของที่ขุนพลหัว
 เคยค้นได้จากตัวสายลับหญิงหูเจี๋ยคนหนึ่ง บอกว่าเป็นเครื่องยืนยันตัวตน
 ของจวนแม่ทัพชาวหูเจี๋ย"

หลี่ซีฉือพิศมองแล้วจำได้ ด้วยเคยเห็นมาก่อน จี้มุกนี้เป็นของ
 ที่หญิงหูเจี๋ยผู้เคยจับนางเป็นตัวประกันพกติดตัว หลัวเสี่ยวอี้ค้นได้จากศพ

จริงๆ ยังอุตสาห์นำมาใช้ให้เป็นประโยชน์ในคราวนี้ได้

เด็กสาวเล่าความเป็นไปทั้งหมดให้ฟังโดยละเอียด

เผ่าผู้ที่อยู่ใกล้ที่สุด เมื่อได้รับคำสั่งระดมพลแปดทิศและภารกิจพิเศษนี้ จึงมาถึงเร็วกว่าใคร

ซึ่งก็ควรจะเหมาะสม เพราะหลี่ซีฉือกับเจาอวี๋หลินกำลังมุ่งหน้ามา เผ่าผู้ที่อยู่พอดี ระหว่างทางพวกเขาจึงได้เจอทหารทู่เจี๋ยสิบกว่านายที่ไล่ล่าพวกนาง หลิงในเผ่าที่พามาด้วยล้วนมีอายุแล้วทั้งสิ้น ผู้หญิงจึงให้หลานสาว ลองเสียงดวงนำของไปแสดงตน โดยสอนให้เสรีจสรรพว่าควรต้องพูดจาอย่างไร

น่าเสียดายที่พอถามว่าแม่ทัพขวาของพวกมันเบิกเส้นทางสายใด ฝ่ายตรงข้ามก็เอะใจผิดสังเกต แล้วลงมือกับนางตรงนั้นทันที

หลี่ซีฉือฟังจนจบก็เข้าใจ ประโยคนั้นจะต้องมีส่วนเกี่ยวข้องกับ การจู่โจมแบบสายฟ้าแลบของพวกทู่เจี๋ยไม่ผิดแน่

ผู้ขึ้นอินไม้ได้พูดอะไรต่อ เรื่องนี้ถูกนำขึ้นรายงานท่านผู้บัญชาการ แล้ว เขาจะต้องหาทางจัดการอย่างแน่นอน

นางมองร่างบนเตียง แล้วโพลไปพูดเรื่องอื่นแทน "เชื่อว่าตอนนี้ ท่านผู้บัญชาการจะต้องตีใจมากทีเดียว แม้จะมีการศึกติดพัน แต่ฮูหยิน ก็ให้กำเนิดทายาทของเขาแล้ว"

หลี่ซีฉือมองคู่สนทนา แล้วได้แต่ยิ้มโดยไม่ตอบคำ

ผู้ขึ้นอินเองก็เดินออกไปเงียบๆ ไม่ได้พูดมากไปกว่านั้น

สองช่วยามให้หลัง คนที่เผ่าผู้ส่งเข้าเมืองก็กลับมา

แม้ยามนี้เมืองอวี๋ซีจะยังอยู่ในสภาพสับสนวุ่นวาย แต่พวกทู่เจี๋ย

ในเมืองถูกกำจัดทั้งหมดแล้ว การไปเชิญพวกหมอบประจำโรงหมอบของ
ตราการตำรวจปลาร้างไม่ลำบากลำบากนัก

รถม้าคันหนึ่งแล่นมาแต่ไกลจนถึงกลางทุ่งหญ้า จากนั้นม้าประตูก
ก็ถูกแหวกออก ชินลู่กระโดดลงมาจากบนรถ ใบหน้ายังเปื้อนเขม่าควัน
มอมแมม ก่อนจะหันไปเร่งคนที่อยู่ข้างบน "เร็ว เร็วหน่อย"

คนที่ตามลงมาคือหมอบที่สะพายล่อมยา

ทั้งสองเร่งฝีเท้าเดินตามสารถีซึ่งเป็นคนเฝ้าผู้ไปเรื่อยๆ จนมาหยุดอยู่
หน้ากระโจมหลังหนึ่ง ชินลู่รีบแหวกม่านเดินเข้าไปแล้วร้องเรียก "นายหญิง"

ในกระโจมมีเครื่องเรือนเครื่องใช้ครบครัน เสียแต่ติดจะเก่าอยู่สักหน่อย
พอลิ้มตาขึ้นมาเห็นสาวใช้ นัยน์ตาของหลี่ซีฉือก็ฉายแววโล่งใจ
"เจ้าปลอดภัยก็ดีแล้ว"

ชินลู่เองก็อยากพูดประโยคเดียวกัน นางหันไปเรียกหมอบ แล้ว
เดินเข้ามาคุกเข่าลงหน้าเตียงที่ผู้เป็นนายนอนอยู่ ตบออกอย่างยังเสียวขวัญ
ไม่หาย "ปวดตกใจแทบตาย ดีที่ข่าวอาศัยช่วงซุลมุนจึงกลับไปโรงหมอบ
ไม่เช่นนั้นตอนพวกเขามาตามหาหมอบคงได้คลาดกันไปแล้ว"

"พบเจออันตรายบ้างหรือไม่" หลี่ซีฉือถามนาง

พอเห็นผู้เป็นนายหน้าตาซีดเซียวถึงเพียงนี้ มีหรือที่ชินลู่จะยอมเล่า
ประสบการณ์ระทึกขวัญของตนเองให้ฟัง นางกลับส่ายหน้าตอบว่า "ไม่เลย
เจ้าคะ เดียวพอกลับไปยังได้มีเรื่องไว้คุยโวใส่ชีวิตขวงเสียอีก"

หลี่ซีฉืออดหัวเราะขันไม่ได้

หมอบเข้ามาตรวจชีพจรให้

นางยื่นมือออกไปให้อีกฝ่ายตรวจ คำวินิจฉัยของหมอบแตกต่าง
จากหมอบเฝ้าผู้ไม่มาก "สูหยินมีร่างกายแข็งแรง แต่ถึงอย่างไรก็ทนรับ

การตรากตรำถึงเพียงนี้ไม่ไหว จากนั้นต้องพักผ่อนร่างกายให้มากๆ นะขอรับ"

"แน่นอนอยู่แล้ว" หลีซีฉีฉือพยักหน้า นางไม่เคยเอาร่างกายของตนเอง มาล้อเล่นสักครั้ง "ใช้ยาที่ดีที่สุดได้เลย ขอแค่หายเร็วและหายสนิทก็พอ"

เนื่องจากรู้ว่าปัจจุบันแดนเหนือตกอยู่ในสภาพเช่นไร หมอจึงอดประหลาดใจกับคำพูดของนางไม่ได้

ซินลู่ที่อยู่ข้างๆ บอกว่า "จัดการตามนั้นอย่างสบายใจเถิด ไม่มีैयाใด ที่นายหญิงของข้าซื้อไม่ได้หรอก"

หมอรับคำ กำลังจะขอตัวกลับออกไปก็ถูกหลีซีฉีฉือเรียกไว้เสียก่อน "ข้ายังมีเรื่องอยากขอคำชี้แนะ"

หลังพูดจบก็ไล่ซินลู่ออกจากกระโจม

เธอวีหลินนั้งพักในกระโจมที่อยู่ติดกันนี้เอง หลังจากได้พักผ่อนไปครู่หนึ่ง นางก็ตั้งใจจะไปดูอาการหลีซีฉีฉือ แต่หมอเดินเข้ามาทักทายเสียก่อน บอกว่าจะตรวจชีพจรให้นางตามคำสั่งของสุหยิน

ด้วยรู้ว่าหลีซีฉีฉือปรารถนาดี นางจึงนั่งลงให้หมอตรวจชีพจรพร้อมทั้งไถ่ถามอาการที่สะเก้ไปด้วย เมื่อได้ฟังคำตอบคร่าวๆ จากหมอ นางก็ไม่พูดอะไรอีก

ร่างกายนางไม่มีปัญหา หมอกำชับให้นางพักผ่อนมากๆ แล้วขอตัวกลับออกไป

เธอวีหลินนั้งอยู่สักพักก็ลุกเดินไปกระโจมข้างๆ

หลีซีฉีฉือนอนปิดตา ทว่ายังไม่หลับ

"จำได้ว่าพี่สะเก้ไม่ได้ถูกดาบฟันนี่นา" นางเอ่ยเป็นประโยคแรก หลังจากก้าวเข้ามาข้างใน

หลี่ซีฉือหันมามอง "อ๋ม"

เธออวี๋หลินเข้ามายืนหน้าเตียง บอกอย่างรู้ทันว่าจะอะไรเป็นอะไร "แผลพวกนั้นเป็นแผลเก่า ข้าไม่อยากให้พี่สะใภ้ต้องสิ้นเปลืองเพราะข้า"

ที่หลี่ซีฉือยื่นกรามจะให้ไปเซ็ญหมอมือดีมาจากโรงหมอนั้นไม่ใช่เพื่อตนเองผู้เดียว เมื่อครุ่นางถามหมอล้ำวว่ามียาดีได้รักษารอยแผลเป็นที่ผ่านมานานได้บ้าง หมอบอกว่ามี เพียงแต่ในกรณีที่ได้แผลมาหลายปีแล้ว สรรพคุณอาจไม่เป็นดังใจหวัง

คำถามนี้ทำให้หมอเข้าใจว่านางถูกดาบฟันจนถึงรอยแผลเป็นตอนที่เธออวี๋หลินถาม หมอยังบอกว่าคุณจากลักษณะไม่มีบาดแผลภายนอกไม่รู้เพราะเหตุใดสูญยิบถึงอยากได้ยาดีมารักษาแผลเป็น

หลี่ซีฉือมองหญิงสาวตรงหน้า พวกนางอายุไล่เลี่ยกัน แต่เธออวี๋หลินเป็นคนเถรตรงมาโดยตลอด ตรงเสียจนน่าสงสาร

"อาฉาน" นางเอ๋ยเบาๆ "ข้ารู้ว่าไม่จำเป็นต้องลบรอยแผลทิ้งก็ได้ อีกอย่างต่อให้ลบแผลกายทิ้งไปก็ยังคงจะเหลือแผลใจอยู่ดี ข้าแค่หวังว่าเจ้าจะไม่พูดทำนองว่าตนเองไม่ใช่สตรีแล้วอีก เจ้าทำสิ่งที่สตรีทั้งแผ่นดินไม่มีทางทำได้ และองอาจกล้าหาญไม่แพ้บุรุษ เจ้าเป็นวีรสตรีของแดนเหนือแห่งนี้ รอยแผลเป็นพวกนั้นไม่ใช่ความอัปยศ เป็นตราเกียรติยศที่เจ้ารับใช้แผ่นดินต่างหาก แต่ถึงอย่างนั้นจะเป็นอะไรเสียหากข้าจะขอรักษา รอยแผลเป็นให้วีรสตรี"

ถ้อยคำของนางกลับทำให้เธออวี๋หลินก้มหน้า "ข้าไม่ได้ดีอย่างที่พี่สะใภ้พูดหรอก"

"ดีสิ ดียิ่งกว่าที่ข้าพูดมากเลยด้วยซ้ำ" หลี่ซีฉือยิ้มให้ ก่อนจะถามว่า "เจ้าคิดว่าหากเทียบกับความหยิ่งในศักดิ์ศรีของผู่ฉิง ตัวเจ้าเป็นอย่างไร"

เธออวี๋หลินตอบงๆ "ข้ายอมเทียบพี่สามไม่ได้อยู่แล้ว"
 หลี่ซีซื่อกล่าว "กั้นนั้นนะสิ ต่อให้เขาหยิ่งในศักดิ์ศรีเพียงใด ข้าก็จะยัง
 รักษาแผลให้เขาอยู่ดี"

เธออวี๋หลินฟังแล้วถึงเพิ่งเข้าใจความหมายของอีกฝ่าย ไออุ่นแม่ชาน
 อยู่ในอก หากแต่นางแสดงความรู้สึกไม่แค้น ทำได้แค่นิ่งเงียบ 'ไม่คัดค้าน
 อะไรอีก'

หลี่เยียนรออยู่ในกระโจมที่ตั้งขึ้นชั่วคราว กระโจมชั่วคราวที่ว่านี้
 แค้ใช้พรหมทวารที่กันแดดกันฝนได้มาซึ่งไว้เหนือศีรษะและด้านข้าง ทั้งยัง
 ปักธงกองทัพไว้สองด้าน เขานั่งอุ้มน้องที่กำลังนอนหลับปุ๋ยรออยู่ในนั้น

รอบด้านเต็มไปด้วยทวารยืนอารักขา

แต่ในขณะที่เดียวกัน เสียงคำรามว่า 'ฆ่า' ก็แผดก้องขึ้นจากอีกด้านหนึ่ง
 ไม่หยุด

ราวครึ่งชั่วยามให้หลัง กองกำลังหลักก็ควมม้ามาอย่างอีกทีก็
 ผู้ถึงชักม้าเข้ามาใกล้ เก็บดาบแล้วใช้ผ้าเช็ดมือจนสะอาดเสียก่อน
 จึงค่อยเอื้อมมือออกมา

หลี่เยียนส่งน้องไปให้

เขารับลูกมาอุ้มไว้พลางสั่ง "ขึ้นม้า"

เด็กชายปีนขึ้นม้าที่อยู่ข้างหลังอย่างเชื่อฟัง

ผู้ถึงทอดตามองลูก เจ้าตัวน้อยยึ่งกินอิมไปอีกมือเมื่อหนึ่งชั่วยามก่อน
 จึงยังหลับสนิทมาจนปานนี้

หลัวเสี่ยวอู้ชักม้าตามเข้ามาชะเง้องหน้ามอง "หึๆ เจ้าหนูนี้กินเก่งโตเร็ว
 จริงๆ หน้าตาเปลี่ยนไปทุกวันเลยเชียวน"

บุรุษตัวโตๆ กลุ่มหนึ่งที่เมื่อครู่ยังต่อสู้กับข้าศึกอย่างดุเดือด เวลานี้ กลับเข้ามาห้อมล้อมรุมดูทารกได้อย่างไม่ขัดเขิน

ผู้ถึงอุ้มลูก จับบังเหียนม้าด้วยมือข้างเดียว "ไป"

พวกเขายังคงต้องไปกันต่อ เป็นเช่นนี้แทบจะตลอดทางที่ผ่านมา ทุกคนชินเสียแล้ว

หลังเสียวอีกควมม้าข้างๆ เขา สักพักหนึ่งก็เอ่ยเบาๆ ด้วยกลัวจะรบกวน หวังนิทราของเด็กน้อย "พี่สาม ส่งกำลังพลไปตามที่ท่านสั่งแล้ว"

ผู้ถึงรับคำว่ายิ้ม "คอยจับตาดูความเคลื่อนไหวให้ดี ไม่นานอีกไม่นาน ภูเขาจะเลื้อยออกจากภูแล้วก็ได้"

อากาศแปรปรวนไม่คงที่ บทจะเปลี่ยนก็เปลี่ยน

เมื่อลมเย็นพัดหืดหวิว หลี่ซีฉือก็ลุดลงจากเตียงมาเดินเหินได้แล้ว

นางแหวกม่านประตูมองผืนนภาสีฟ้าหม่นอมเทาข้างนอกพลางนับว่า ผ่านมาแล้วก็วัน

ซินลู่ยกยาเข้ามาให้ สาวใช้เปลี่ยนมาสวมใส่อาภรณ์แบบชาวหูของ เผ่าผู้ตั้งแต่วันแรก พอเห็นผู้เป็นนายเดินออกมาที่หน้าประตูระจิม ก็เชิญนางกลับเข้าไปข้างในพลางว่า "นายหญิงลุกขึ้นมาเดินเหินได้ย่อมเป็นเรื่องดี แต่ก็ยังต้องระวังไว้หน่อยนะเจ้าคะ นอนให้มากๆ เข้าไว้ดีที่สุด"

หลี่ซีฉือถามขึ้นทันที "วันนี้มีข่าวมาหรือไม่"

ฝ่ายตรงข้ามส่ายหน้า "คนของท่านผู้บัญชาการน่าจะยังอยู่ระหว่างทาง เจ้าค่ะ"

หลี่ซีฉือไม่พูดอะไรอีก ได้แต่นั่งลงตีมยาสีดำเมื่อมขามันลงคอ มันขมแทบขาดใจ แต่เพื่อให้ร่างกายฟื้นตัวในเร็ววัน ขมเพียงแค่นี้นางทนได้

เสียงสนทนาของผู้ชินอวีนกับผู้เป็นปู่ดังอยู่ข้างนอก
 หลี่ซีฉือหยิบเสื้อมาสวมอีกชั้น แล้วเดินไปที่ประตูกระจาใจม
 ยามนี้นางเองก็สวมอาภรณ์แบบชาวหูเช่นกัน เห็นว่าเป็นชุดที่ผู้มี
 สถานะสูงส่งที่สุดในเผ่าผู้กู่เท่านั้นถึงจะสวมได้ ตัดเย็บด้วยผ้าแพรสีฟ้าสด
 ปักลายริ้วเมฆด้วยด้นทอง คงเป็นสมบัติล้ำค่าของเผ่าผู้กู่ที่มีความเป็นอยู่
 แร้นแค้นมาหลายปี แต่เพราะนางมาพักอยู่ที่นี้ ผู้กู่จึงถึงได้นำออกมาให้ใช้
 ชินลู่เห็นดังนั้นก็รีบเดินตามไปใส่เสื้อนวมรูปรอบคอบด้วยขนสัตว์ให้นาง
 อีกชั้น

ทว่าเสื้อนวมหนาเกินไปสำหรับอากาศในตอนี้ หลี่ซีฉือจึงปฏิเสธ
 ผู้กู่จึงสองปู่หลานยืนอยู่ไกลๆ บนพื้นโล่ง มีรถม้าคันหนึ่งจอดอยู่
 ตรงหน้า เป็นรถที่นำยามาส่ง ล้วนแต่เป็นสมุนไพร่ที่จำเป็นสำหรับนาง
 ในระยะนี้ทั้งสิ้น ตอนนี้นางดีขึ้นมากแล้ว แต่ก็ยังส่งมาให้อย่างต่อเนื่อง

ทั้งหมดส่งมาจากร้านของตราการคำรูปปลา
 คนมาส่งยาเป็นแค่ลูกจ้างในโรงหมอเท่านั้น ข้ายังมีคนของเผ่าผู้กู่
 คอยคุมมาอีกที แต่เมื่อมาถึงเผ่า ผู้กู่จึงกลับแสดงมารยาทจนสังเกตได้
 ถึงขนาดต้อนรับขับสู้ให้ลูกจ้างผู้นี้กินข้าวก่อนแล้วค่อยกลับ

ผู้ชินอวีนก็ยิ้มแยมด้วยอย่างมีอัธยาศัย ยังสั่งให้คนพาอีกฝ่ายไปส่ง
 หลี่ซีฉือนึกขึ้นได้ว่าเด็กสาวเคยพูดไว้ว่าหากวันใดเจ้าแก้วของ
 ตราการคำรูปปลามาเยือนเผ่าผู้กู่ จะให้การรับรองเป็นอย่างดี ที่แท่นางก็
 รักษาสิ่งจะอย่างที่พูดไว้จริง

หญิงสาวมองสองปู่หลานลักพัก ก่อนจะเดินกลับเข้ากระจาใจมเงียบๆ
 ลมระลอกหนึ่งพัดกรูตามเข้ามา หอบเอาเสียงผีทำม้าเร็วจากไกลๆ
 มาด้วย

ถัดจากนั้นก็เป็เสียงบุรุษ

"ซี๊ด!"

หลี่ซี๊ดนึกว่าตนเองหูผาด กระนั้นก็ยังผินหน้ามองออกไปข้างนอก
ผืนนภาสีฟ้าอมเทาตรงเบื้องไกลเหมือนเรียต่ำลงเล็กน้อย พระอาทิตย์
สีขาวยส่องแสงจ้าอบพิภพ คนกลุ่มหนึ่งทยอยควมม้าเข้ามาใกล้อย่างต่อเนื่อง
ราวกับสายธาร

ม้าตัวหนึ่งนำหน้าควมเข้ามาสูดผีเท้า

นางจ๋องเหม็ง แล้วรั้งชายเสื้อคลุมวิ่งออกไป

ซินลู่รีบวิ่งตาม ขณะที่ผู้ขี่อินวินมองมาอย่างประหลาดใจ

ยอดเขาตั้งตระหง่านอยู่ลิบๆ หลี่ซี๊ดวิ่งเหยาะๆ ไปตามทุ่งหญ้า
ผืนกว้าง เบื้องหน้าคืออาซาสีดำสูงใหญ่ที่กำลังควมตะบึงเข้ามา

ร่างบนหลังม้าสวมชุดเกราะสีดำดูขึงขัง เมื่อทอนขาเรียวยาวตวัดลงพื้น
ก็ก้าวสวบๆ เข้ามารับร่างนางไว้

ผู้ขี่อินวินมองออกแล้วว่าคนผู้นั้นคือท่านผู้บัญชาการ

หลี่ซี๊ดคิดไม่ถึงว่าจะถูกเขากอดไว้ทันทีที่ถึงตัว

นางถูกตรึงไว้กับชุดเกราะแข็งๆ โดยไม่ทันได้มองด้วยซ้ำว่าตอนนี้
เขาเป็นอย่างไรบ้าง หัวใจเต้นระรัวไม่เป็นลำดับ

ผู้ถึงที่สวมกอดบรรยายด้วยมือข้างเดี่ยวนผลออกไปเล็กน้อย แล้วยื่น
พากรที่อุ้มไว้ในมืออีกข้างไปให้

นางผงะ ก่อนจะเอื้อมมือไปรับมา

ลูกน้อยยังถูกห่อตัวไว้ด้วยผ้าคลุมกันลมไหมสีชาวมฟ้าของนาง
แต่ข้างนอกมีผ้าคลุมกันลมสีแดงที่สามีผูกทับชุดเกราะหุ้มไว้อีกชั้น
อย่างแน่นหนา ดูเหมือนจะตัวโตขึ้นเล็กน้อย ใบหน้าดวงจ้อยไม่ยุบแล้ว

แถมยังขาวขึ้นมาก คงเพราะถูกทำให้ตื่น ถึงได้ลืมตาขึ้นมากะพริบซ้ำๆ สองที

นางเอ๋ยเบาๆ ด้วยความอัศจรรย์ใจ "หลายวันที่ผ่านมาเขากินอยู่อย่างไรกันนี้ หากไม่เพราะหน้าตาเหมือนท่าน ข้าคงจำไม่ได้"

ผู้ถึงก้มหน้ามองลูก รู้สึกว่าหน้าเหมือนนางมากกว่าขณะหัวเราะในคอ "ลูกบุรุษแดนเหนือโตมาได้เพราะขอข้าวกินทุกบ้านนี่ล่ะ"

75

เธออวี๋หลินเดินออกจากกระโຈມเมื่อได้ยืนยันว่ากำลังพลมาถึง แล้วเห็นใครบางคนยืนอยู่ตรงหน้าประตูได้ในทันที

หลังเสี่ยวอู๋ชี้แขนหนีบหมวกเกราะไว้กับตัว กำลังยื่นชะเง้อชะเง้ออยู่ตรงนั้น พอเห็นนางเดินออกมาก็ผงะ ก่อนจะยิ้มเจื่อนๆ ตามเคย "อาฉาน"

เธออวี๋หลินพยักหน้า แล้วกวาดตามองฝ่ายตรงข้ามหนึ่งตลบ เขายังทำตัวเหมือนเมื่อก่อนเวลาออกรบกับกองทัพไม่มีผิด นอกจากเรื่องรบแล้วก็ไม่สนใจอะไรทั้งสิ้น ทั้งที่เป็นถึงขุนพลแล้วแท้ๆ แต่กลับปล่อยให้หัวหูเปื้อนฝุ่นมอมแมม ผมเผ้ายุ่งเหยิงเป็นกระเซิง

หลังเสี่ยวอู๋ถูกจ้องอย่างนั้นก็ขยับชุดเกราะที่สวมอยู่ แล้วเดินเข้ามาหาประตูกระโຈມอีกสองก้าว

ฟ้ากำลังจะมีดแล้ว ลมแรงขึ้นที่ละน้อย นางไม่ได้เชื่อเชิญเขาเข้าไปนั่งในกระโຈມ การที่เขาเดินเข้ามาใกล้กระโຈມสองก้าวช่วยให้เขาหลีกเลี่ยงลมแรง

ได้พอเหมาะ ไม่ต้องกลายเป็นคนที่ยื่นหนึ่งไม่ขยับรับลมแรงที่ถาโถม เขาหยุดยื่นหนึ่งพลางเหลือบมองหญิงสาว นางสาวมาภรณ์แบบขาวหุ แต่กลับเกล้ามวยแบบชายชาวฮั่น ไม่เข้ากันเอาเสียเลย แต่เขาเห็นจนชินแล้ว "ได้ยินว่าครั้งนี้เจ้าฟ้าพีสะใภ้หนีออกมาด้วยตนเองคนเดียว ข้าเลยแวะมาดูหน่อย"

"จะว่าอย่างนั้นก็ใช่ถูก" นางตอบ "เพราะได้องค์รักษ์ของพีสามช่วยดันอีกฝ่ายไว้ต่างหาก พวกเราถึงสามารถหนีออกมาได้"

หลังเสี้ยวอู้ว่านางไม่เคยเอาดีเข้าตัว พอคิดถึงองค์รักษ์ที่ต้องเสียไปกลุ่มนั้นก็ให้หม่นหมองในอารมณ์แล้วถอนหายใจเฮือก "องค์รักษ์คนสนิทที่ร่วมเป็นร่วมตายมากับพีสามตายไปกว่าครึ่ง ครรแล้วล่ะที่พีสามจะจัดการเรื่องนี้โดยเร็ว ไม่มีวันยอมปล่อยสุนัขจูเจียวพวกนั้นไปเด็ดขาด..."

เธอวีหลินซัดขึ้น "เรื่องพวกนี้ไม่ต้องพูดให้ข้าฟังหรอก ข้าไม่ได้อยู่ในกองทัพอีกแล้ว เจ้าน่าจะรู้กฎระเบียบดีนะ"

ก่อนออกรบ กลอุบายและแผนการต่างๆ เป็นเรื่องของแม่ทัพใหญ่กับขุนพลเท่านั้น นางเป็นแค่คนนอกที่รับผิดชอบหาข่าว จะรู้มากเกินไปไม่ได้

หลังเสี้ยวอู้โพล่งตอบไปว่า "ข้ากำลังอยากพูดเรื่องนี้กับเจ้าอยู่พอดี เจ้าไม่คิดจะกลับเข้ากองทัพหรือ"

"พีสามให้เจ้ามาถามหรือ"

มุมปากของหลังเสี้ยวอู้เหยียดออกจากกัน ผู้ถึงให้เขามาถามจริงๆ นั้นล่ะ สิ่งไว้ตั้งแต่อยู่ระหว่างทาง ไม่พูดอะไรนอกเหนือจากนั้นแม้แต่ประโยคเดียว

"จะว่าอย่างนั้นก็ไม่ใช่ ข้าอยากถามเองด้วย" เขากระแอมแห้งๆ ที่หนึ่ง "ตอนนี้พวกเราอยู่แนวหน้ากันหมด เจ้ามีความสามารถถออกอย่างนี้ปล่อยทิ้งไว้เสียตายเปล่าๆ" ประโยคหลังเหมือนพยายามกลบเกลื่อนอย่าง

ยอดแย่ พุดจบเขายังเฝ้าตระโรตนเองในใจไปที่หนึ่ง

หญิงสาวนิ่งเงียบ มือขวากำเข้าหากันโดยไม่รู้ตัว

มือข้างนี้ยกดาบขึ้นมาจริง ๆ ตอนจับด้ามดาบรู้สึกกราวกับหนัก
สักหมื่นชั่ง หวดออกไปได้เรื่องซ้ำประหนึ่งถูกโคลนพอกไว้ แต่เมื่อจับ
ให้กระชับแล้วฟันฉับกลับรู้สึกเหมือนได้ปลดเปลื้องภาระอันหนักอึ้ง

แต่นางยังไม่มั่นใจว่าจะสามารถเผชิญหน้ากับทัพใหญ่ของทูลุเจวีย
ได้อีกหรือไม่

ที่ผู้ถึงให้มาถามก็เพราะเชื่อใจว่านางรู้อาการของตนเองดี

หญิงสาวกำมืออีกครั้ง แล้วส่ายหน้า

หลังเสียวอึดลิ้ม ท่าทางเหมือนฝนคลายขึ้นเล็กน้อย "ก็ดีเหมือนกัน
ไม่ออกรบจะได้ปลอดภัยหน่อย"

สายตาของเธอวิหลินหยุกอยู่บนร่างเขาคูหนึ่ง ก่อนจะหมุนตัว
เดินออกไปโดยไม่พูดอะไรแม้แต่คำเดียว

หลังเสียวก็เคยชินเสียแล้วกับท่าทางเฉยชาของอีกฝ่าย เขาจ้องมอง
พื้นดินใต้ฝ่าเท้าพลงทบทวนคำพูดเมื่อครู่ของตนเอง ไม่มีสักประโยคเดียว
ที่ริมฝีปากคู่นี้จะพูดได้ดี คิดแล้วก็เงื่อหมัดขึ้นต่อยตนเองทีหนึ่ง

เสียงของใครบางคนดังขึ้นแบบไม่ให้ตั้งตัว "ท่านอาเสียวอึด?"

เจ้าของชื่อหันไปมองอย่างตกใจ

หลี่เยียนเดินเข้ามาจากทางด้านหลัง มองเขาด้วยสายตาทะแมง ๆ
ดูก็รู้ว่าเห็นตอนที่เขาชกตนเองเมื่อครู่

ชายหนุ่มลูบหน้าแล้วโบกมือสองที "ไปฝึกหมัดมวยที่ข้าสอนให้ซ้ำ
หลายๆ รอบไป ข้ายังมีงานต้องทำ ขอตัวก่อนล่ะ"

หลี่เยียนเห็นความทะเล้นเฮฮาของหลังเสียวอึดมาจนชิน พอเจอท่าทาง

เครื่องขีมิจริงจังเข้าก็ยั้งฉงนงนงยิ่งกว่าเก่า มองตามเจ้าตัวจนลับตาพลาวง
คิดใโนใจ

เป็นอะไรของเขากันนะ

เงาคนสองเงาในระจิมแอบอิงกัน หลี่ซีฉือเจยหน้าขึ้นเล็กน้อย
ดวงตาเหลือบแลไปยังลูกชายที่กำลังหลับสนิทอยู่บนเตียง ก่อนจะตวัดมอง
กระจกสำรวจอีกด้าน ภาพชายหนุ่มสวมกอดนางสะท้อนอยู่บนนั้น

ฝูงึงกอดนางไว้แนบอก ตั้งแต่ก๊ลิบปากหนุ่มจนถึงลำคอขาวผ่อง
ถูกปลายคางเขียวครีมิของเขาเสียดสีจนทั้งขาทั้งคัน

ทรวงอกหลี่ซีฉือกระเพื่อมขึ้นลงขณะทิ้งร่างระทวยชบอกกว้าง
หัวไหล่มนกดตริ่งอยู่กับชุดกระหนานหนัก "ท่านทำเช่นนี้ข้าพุดต่อไม่ได้นะ"

ตอนแรกกำลังเล่าให้เขาฟังว่านี่การไล่ล่าของพวกพุกเจวียอย่างไร
อยู่ๆ สามีกก็แนบจูบลงมาจนนางเล่าต่อไม่ได้

ฝูงึงยอมหยุดแค่พหอมปากหอมคอ แต่แขนข้างหนึ่งยังโอบเอวนางไว้
พลาวงถามเบาๆ "ร่างกายเป็นอย่างไรบ้าง"

"จะเป็นลมอยู่แล้ว" นางแกล้งตอบเสียงระโหย

มุมปากเขาขยับทีหนึ่ง เนื่องจากรู้ว่าภรรยายังอยู่ในช่วงพักฟื้น จึง
กดไหล่นางให้นั่งลงบนเตียง พิศมองดวงหน้าเนียนอยู่สักครู่ จากนั้นก็
มองลูกน้อยที่หลับอยู่ข้างกายนาง "ไม่ต้องพุดแล้วละ"

เดิมที่เขาอยากรู้ความเป็นไปของเหตุการณ์ แต่ได้ฟังนางเล่าคร่าวๆ
ก็ไม่คิดจะถามต่อแล้ว

นางเป็นหญิงสูงศักดิ์ที่มีความเป็นอยู่สุขสบายมาโดยตลอด ทว่า
พอแต่งงานกับเขา แม้แต่ยามคลอดบุตรยังไม่ได้อยู่ในสภาพแวดล้อม

ที่ปลอดภัย หากยังเล่าต่อไปเขาคงรู้สึกแย่มากกว่านี้

หลี่ซีฉือเองก็ไม่อยากพูดถึง เพราะหวอนคิดกลับไปทีไรก็ยิ่งพรั่นใจ ไม่หาย สองคืนแรกที่มาอยู่ที่นี้นางฝันร้ายติดๆ กัน เพียงแต่ไม่ได้เล่าให้เขาฟังเท่านั้น

บางทีนางก็คิดว่าหากชั้นตอนใดชั้นตอนหนึ่งระหว่างนั้นพลาดพลังไปสักก้าว เช่นตอนไปถึงโรงหมอบแล้วพบว่าที่นั่นถูกเผาไปแล้ว หรือพวกทูเจี๋ยบุกเข้ามาขณะที่นางกำลังคลอเคลีย ผลลัพธ์ที่เกิดขึ้นจะเลวร้ายสักเพียงใด แต่พอตื่นขึ้นมาก็บอกตนเองว่านางแค่วิตกจริตไปเอง ถึงค่อยพอรู้สึกดีขึ้นบ้าง

นางซ้อต๋าชื่นมองสามีพลางลुบได้ผ้าห่อตัวลูกน้อย "หากข้าหนีไม่รอดหรือหากลูก..."

"อย่าถามเรื่องพวกนี้เลย" ชายหนุ่มพูดแทรก เขาไม่กล้าแม้แต่จะคิด หลี่ซีฉือเองก็คิดว่าไม่ควรพูดเช่นนั้นเพราะไม่เป็นมงคลเช่นกัน ดังนั้นจึงเสแสร้งเปลี่ยนเรื่องยิ้มๆ อย่างอ่อนคลาย "ท่านยังจำหญิงดีดีผิวงดโหวผู้ นั้นได้หรือไม่"

ผู้ถึงมองภรรยา ไม่รู้เพราะเหตุใดนางจึงพูดถึงหญิงนางนี้ขึ้นมาอีกครั้ง "มีอะไรหรือ"

"นางเคยบอกข้าว่าทุกอย่างบนโลกนี้เมื่อมีเหตุย่อมมีผล" หลี่ซีฉือเล่าพลางเอนตัวพิงหัวเตียง แล้วพูดต่อไปเนิบๆ "ที่ชายแดนมีโรงหมอบมากมาย ส่วนกองทัพของท่านก็มีทหารฝีมือเยี่ยม มีม้าศึกพันธุ์ดี ล้วนเป็นผลที่ข้าหว่านไว้ ทำให้ตัวข้าเองแคล้วคลาดปลอดภัยมาได้ในวันนี้ นี่ก็เป็นเหตุเป็นผลเช่นกัน ดังนั้นข้าไม่มีทางเป็นอะไรได้หรอก"

ผู้ถึงเฝ้าปาก รู้สึกว่าสิ่งที่นางพูดมามีน้ำหนักยิ่งนัก

บางครั้งเขาก็เลื่อมใสนางเหลือเกินที่มีใจทรหดถึงเพียงนี้ ไม่ต้องรอให้คนอื่นมาปลอบโยนก็ประโลมตนเองให้สบายใจก่อนแล้ว

หลี่ซีฉือนั่ง ส่วนเขายืน ปลายนิ้วเรียวกเล็กทาบบนอกเสื้อเกราะสีดำที่สามีสวมอยู่

ชุดเกราะเช่นนี้ทำจากเหล็กทั้งชุด ทั้งหนาทั้งหนักเหลือใจ นางได้ปลายนิ้วไปตามผิวโลหะเย็นเฉียบเบาๆ แล้วถามว่า "เหตุใดไม่ถอดชุดเกราะออกเล่า"

ผู้ถึงเพียงแต่มองฝ่ายตรงข้าม ไม่ตอบคำ

หญิงสาวเข้าใจได้ในทันที "เตรียมพร้อมกลับแนวหน้าทุกเมื่อใช่หรือไม่"

เขาพยักหน้า "พวกทู่เจี๋ยอาจยังคงเคลื่อนไหวอีก"

การศึกยังไม่สิ้นสุด เขามาที่นี่เพื่อนางกับลูกโดยเฉพาะ

หลี่ซีฉือเองก็เข้าใจ คราบเลือดแห่งกรังที่ยังติดอยู่บนหัวไหล่ชุดเกราะบอกนางให้รู้ว่าระหว่างทางมาที่นี่เขาต้องประมือกับทหารทู่เจี๋ยหลายต่อหลายครั้ง จากนั้นนางก็นึกถึงคำบอกเล่าของผู้อยู่ชินอวินขึ้นมา จึงเอ่ยขึ้นอย่างตรึกรตรอง "การบุกโจมตีนครานี้ของพวกมันน่าสงสัยยิ่งนัก เหมือนมีคนคอยช่วยอยู่เบื้องหลัง มีหน้าซำยังเลือกเวลาได้เหมาะเจาะราวกับพุ่งเป้าหมายที่ท่านกับซำอย่างไรอย่างนั้น"

ผู้ถึงตอบหลังจากที่นั่งเงียบไปครู่หนึ่ง "ซำพอจะรู้เลาๆ แล้ว เพียงแต่ยังไม่กล้าปักใจ"

ไม่ใช่ไม่ปักใจ แต่ไม่กล้าปักใจ หลี่ซีฉือจับความแตกต่างเล็กๆ นี้ได้อย่างช่างสังเกต จึงอดไม่ได้ที่จะมองหน้าเขา

แต่ผู้ถึงไม่ได้พูดมากไปกว่านั้น ได้แต่ดึงผ้าขนสัตว์มาคลุมตักให้นาง "พักผ่อนเถิด เรื่องพวกนี้เป็นหน้าที่ของซำ"

หญิงสาวรับว่า 'อืม' แม้ปากเขาบอกว่าจะไม่ปักใจ แต่ประโยคนั้น กลับทำให้นางรู้สึกมั่นใจอย่างบอกไม่ถูก

"ท่านผู้บัญชาการ มีข่าวทางการทหารขอรับ" องครักษ์ประจำตัว คนหนึ่งรายงานเบาๆ ตรงนอกกระโถม

ผู้ถึงเก็บสีหน้าทันที แล้วบอกพลางลุกขึ้นยืน "ข้าจะออกไปก่อน เดี่ยวจะให้หลิเย่นเข้ามา คงร้อนใจแฉะแล้ว"

เขาคองนางไว้ผู้เดียวจนถึงตอนนี้ ควรจะให้สองอาหลานได้พูดคุยกัน เสียที จะได้ถือโอกาสหันเหความสนใจนางออกจากเรื่องรบทัพจับศึกด้วย หลี่ซีฉือมองสามีเดินออกจากกระโถมพร้อมขยับตัวนั่งตรง เพราะ คิดถึงหลานชายเต็มแก่

หลิเย่นเดินเข้ามาหลังจากนั้น เสื้อคลุมแพรขาวพิสุทธ์ที่สวมอยู่ เลอะเทอะมอมแมม แขนข้างหนึ่งมีผ้าพันไว้ แต่พอเห็นผู้เป็นอากลับ พุดอะไรไม่ออก ได้แต่ยืนมองนางนิ่งๆ อยู่ตรงประตูกระโถม

ชั่วเวลาแค่ไม่กี่วันเขาชুবลงถนัดตา หลี่ซีฉือมองแล้วปวดใจด้วยความสงสาร นางยกมือกวักเรียกหลานชาย

หลิเย่นเดินเข้ามาช้าๆ แล้วถึงค่อยเอ่ยว่า "ท่านอาหญิง ตลอดทาง มาที่นี้หลานปลอดภัยดีขอรับ ไม่พบเจออันตรายใดๆ เลย น้องก็เลี้ยงง่าย มาก"

"จริงหรือ" หลี่ซีฉือทอดตามอง รู้ว่าเขาไม่อยากให้นางเป็นกังวล

หลิเย่นพยักหน้า แล้วมองน้องน้อยที่อยู่บนเตียง "จริงขอรับ แม้จะเจออันตราย แต่แคล้วคลาดมาได้ก็ไม่นับว่าเป็นอันตรายหรอก"

หญิงสาวลูบแผลบนแขนหลาน แล้วยิ้มบางๆ ให้ "เจ้าเติบโตใหญ่แล้วนะ กลายเป็นชื่อจื่อของตำหนักวงอ่องอย่างแท้จริงแล้ว"

หากพี่ชายได้อยู่เห็นเขาเป็นอย่างทุกวันนี้ ไม่รู้จะภาคภูมิใจสักเพียงใด

ผืนฟ้าดำสนิทดูจวนน้ำหมึก ไคว่ลงมาปิดล้อมทุ่งหญ้าเหมือนฝาครอบ
 ท่านผู้บัญชาการพาบุตรชายมาพักในเฝ้า สำหรับเฝ้าหุเฝ้าหนึ่งแล้ว
 ถือเป็นเกียรติยศอย่างสูง

ผู้กู้จึงไม่กล้าดูเบา งานเลี้ยงฉลองนั้นจะขาดไปไม่ได้

ชายฉกรรจ์หลายคนในเฝ้าถลกแขนเสื้อไปเชือดแพะกลางทุ่งหญ้า
 อย่างขมิ้มมัน ทันใดนั้นทหารนายหนึ่งก็วิ่งเหยาะๆ นำความมาบอกว่า
 ท่านผู้บัญชาการสั่งว่าอย่าได้สิ้นเปลือง ศึกสงครามยังอยู่ตรงหน้า ขอให้
 ทำทุกอย่างเรียบง่ายเข้าไว้ แค่หาสาวใช้สักสองสามคนมาช่วยสูหยินดูแลลูก
 ก็พอ

ตอนแรกผู้กู้จึงยังมาคอยกำกับงานด้วยตนเอง เมื่อท่านผู้บัญชาการ
 สั่งมาเช่นนี้จึงต้องยกเลิก แล้วเหยยอย่างซาบซึ้งใจว่า "ท่านผู้บัญชาการ
 ช่างมัธยัสถ์จริงๆ เพื่อแดนเหนือแล้ว ขนาดมีลูกชายคนแรกยังยอมไม่จัด
 งานเลี้ยง" พูดจบเขาก็ถอนใจเฮือกๆ แล้วโบกมือให้ลูกเฝ้าแยกย้าย

ผู้กู้ชินอวีนที่ยืนข้างผู้เป็นปู่มองไปทางกระโจมแบบชาวหู่ที่เห็น
 แสงตะเกียงส่องลอดออกมาได้แต่ไกล สูหยินผู้นั้นมีมือหนักเรื่องเงิน
 มาโดยตลอด ท่านผู้บัญชาการให้ความสำคัญกับภรรยาถึงเพียงนั้น มีหรือ
 จะไม่ฉลอง ดีไม่ดีคงฉลองกันเองแล้วกระมัง

ในกระโจมจุดตะเกียงหลายดวงจนสว่างไสวไปทั่ว

ม่านประตูถูกปิดไว้อย่างมิดชิด บนโต๊ะมีอ่างไม้บรรจุน้ำร้อนวางอยู่
 ไบหนึ่ง

ซินลู่ผู้คุมทารกที่เพิ่งอาบน้ำเสร็จใหม่ๆ มาส่งให้ แล้วเอ่ยด้วยเสียงทอดถอนใจ "หากอยู่ในजनผู้บัญชาการ ตั้งแต่คลอดจนถึงตอนนี้ ควรต้องครีกรึ้นทุกวัน แต่นี่จนสามวันแรกผ่านไปนานแล้วถึงเพิ่งได้ทำพิธีอาบน้ำสามวันให้คุณชายน้อย"

หลี่ซีฉือรับลูกมาอุ้มพลางยิ้มอย่างจนใจ "ช่วยไม่ได้นี่นา ใครใช้ให้เขา มาเกิดตอนนั้นพอดีกันเล่า"

พิธีอาบน้ำสามวันเป็นธรรมเนียมปฏิบัติเมื่อเด็กแรกเกิดมีอายุครบสามวัน เดิมทีไม่ว่าจะน้ำอาบหรือผู้ประกอบพิธีล้วนแต่ถือเคล็ดทั้งสิ้น น้ำที่อาบต้องใช้ดอกกุ้ย ใบส้ม ใบลำไย ก้อนหินขนาดเล็ก และเหรียญทองแดงสิบสองเหรียญมาต้มรวมกัน ญาติสนิทมิตรสหายจะมาร่วมพิธีทั้งหมด

ทว่าเวลานี้อยู่ที่ชายแดน จำต้องทำแค่พอเป็นพิธี มีเพียงขันตอนใส่เงินลงในน้ำอาบเท่านั้นที่หลี่ซีฉือไม่ได้ตัดทิ้งและทำเองกับมือ

ปกติต้องใส่เงินปลีกลงไป แต่นางไม่มีเงินปลีกลงไปเงินหลวงที่พอจะมีติดตัวอยู่บ้างก็โดนน้ำไม่ได้เสียด้วย สุดท้ายเลยปรับเปลี่ยน ซินลู่รักน้ำอาบทารกทีหนึ่ง นางจะวางเงินหลวงลงไปหนึ่งใบ

ปกติติดตัวไว้เท่าไรนางก็ให้ไปทั้งหมด หากไม่ได้พกมาเพียงเท่านี้ น่ากลัวว่าคงต้องอาบกันต่อ

กระทั่งซินลู่ยังบอกว่า...นายหญิงตั้งใจจะยกทรัพย์สินที่มีให้คุณชายน้อยทั้งหมดเลยทีเดียว

นั่นเป็นเพราะหลี่ซีฉือรู้สึกผิดต่อเขา ลูกน้อยเพิ่งลืมตาดูโลกก็ต้องมาตกระกำลำบาก นางจึงอยากให้เขาทั้งหมด

บนโต๊ะยังมีเสื้อผ้าตัวน้อยๆ ที่เฝ้าผู้กุนำมาให้วางอยู่สองชุด เป็น

เสื้อผ้าของเด็กคนอื่น เพราะตัดเย็บชุดใหม่ไม่ทันจึงค่อนข้างหลวมอยู่
สักหน่อย แต่ก็พอใส่แก้ขัดได้

ซินลู่ปั่นพื้มาขึ้นมาก็อย่างอดไม่อยู่ นางกับซิวซวงเย็บเสื้อผ้า
ตัวจิ๋วๆ ไว้ให้บุตรของนายหญิงตั้งมากมาย ล้วนแต่ใช้ผ้าแพรต่วนเนื้อดี
ราคาแพงระยับทั้งสิ้น ไม่นึกเลยว่า่จะเกิดเหตุร้ายขึ้นนุบับ เลยไม่ได้
เอามาด้วยแม้แต่ตัวเดียว

"คราวนี้แม่แต่เสื้อผ้าก็ยังต้องใส่ของบ้านอื่น" หลี่ซีฉือเอ่ยยิ้มๆ
เฟิงจะแต่งตัวให้ลูกเสร็จ ม่านประตูก็ถูกแหวกออก ผู้ถึงเดินเข้ามา
ในกระโจม

ซินลู่ย่อตัวคำนับ แล้วถอยออกไปอย่างรวดเร็ว
หลี่ซีฉือมองสมาชิก "ท่านกลับช้าเกินไป เลยพลาดพิธีไปครึ่งหนึ่ง"
ผู้ถึงมองลูกชาย เจ้าตัวน้อยสวมเสื้อผ้าแบบชาวหูต๋วหลวมโพรก
นอนปิดป้ายแขนบื้อๆ อยู่ตรงนั้น

เกิดมาเฟิงเคยเป็นพ่อคนครั้งแรก เขารู้จักพิธีพวกนี้ที่ใดกันแล้ว คาดว่า
คงเป็นพิธีที่พวกชนชั้นสูงให้ความสำคัญนั่นละ

"เช่นนั้นก็ครั้งต่อไป" เขาบอก "ครั้งต่อไปไม่พลาดแน่"
หลี่ซีฉือเห็นเขาห้อยดาบไว้นอกเสื้อเกราะก็เข้าใจ "รายงานทาง
การทหารที่ส่งมาเป็นข่าวร้ายหรือ"

"พวกทูเจี๋ยเคลื่อนไหวนไหวแล้ว" เขาบอกนาง
หลี่ซีฉือเองก็พอจะเดาได้

เสียงฝีเท้าดังขึ้นข้างนอก แต่เพียงแค่สองก้าวก็เจียบหาย
ถึงอย่างนั้นนางก็ยังได้ยิน แล้วถามสมาชิก "มีคนมาหาท่านอีกแล้วหรือ"
"ที่สะไ้ ข้าเอง" หลิวเสี่ยวอิตอบเบาๆ อยู่นอกกระโจม "ไม่มีอะไรหรอก

ขอรับ ท่านกับพี่สามคุยกันต่อเถิด ข้ารอได้"

ผู้ถึงมองลูก ก่อนจะหันมาจับแขนนางรูนไปทางท้ายเตียงเบาๆ ให้อยู่ห่างจากประตูระโจ่มไกลขึ้น แล้วถึงค่อยก้มหน้าลงมองตานาง พลังถาม "หมอบอกว่าต้องพักฟื้นร่างกายนานเพียงใด"

"อย่างน้อยก็ต้องถึงเดือนหน้า" นางตอบ

เขานิ่งคิดเล็กน้อย "ข้าจะทิ้งไพร่พลจำนวนหนึ่งไว้แถวนี้ แล้วบอกกล่าวเผ่าผู้กู้ไว้ เมื่อเจ้าพักฟื้นจนครบกำหนดแล้วข้าค่อยมารับเจ้าไปอยู่ในค่าย"

หากไม่เป็นเพราะรู้ที่อยู่ว่าเวลานี้นางต้องพักฟื้นอย่างสงบ เขาจะพานางไปด้วยเสียเดี๋ยวนี้ ให้อยู่ในระยะสายตาดูตลอดไม่ห่างตัว

หรือบางทีเขาควรทำอย่างที่นางว่า เสียแบบหลิวซิว กวงตุ๋ตี่ฮ้องเต้ แห่งราชวงศ์ฮั่น ให้อินลีหวาอยู่ข้างกายตลอดเวลา

หลิวซิวเต๋ยินอย่างนี้ก็รู้ว่าสามีกำลังจะไปแล้ว นางหลุบตาลงพร้อมพยักหน้า ซึ่งใจอยู่สั๊กพัก สุดท้ายก็พูดกำชับกำชาว่า "ระวังตัวด้วย"

"อืม" เขามองดวงตากลุบท่าของนางแล้วอดไม่ได้ที่จะลดสายตาไปหากลิบปากเนียนนุ่มพลงหวนคิดถึงตอนที่จูบนางเมื่อครู่

หลิวซิวเต๋ยเหยหน้าขึ้นมอง ดวงหน้าครึ่งหนึ่งของชายหนุ่มตกอยู่ในเงามืด ดวงตาสีดำสนิทฝังลึกอยู่ในเง้า

จวบจนทารกบนเตียงส่งเสียงอ้อแอ้สองทีเหมือนตั้งท่าจะร้องให้ สองหนุ่มสาวถึงค่อยถูกดึงกลับมาสู่ปัจจุบัน

มือใหญ่ลูบไล้เอวภรรยาเบาๆ นัยน์ตาคมทอยิ้ม เจ้าตัวเล็กช่างเลือกเวลาได้เก่งนัก

หลังเสี้ยวอีร้ออยู่นอกกระโจ่มสั๊กพักใหญ่กว่าผู้ถึงจะออกมา

เขารีบปรี่เข้าไปลดเสียงเล่าเบาๆ ว่า "พอจัดการตามที่พี่สามบอก พวกมันก็เริ่มเคลื่อนไหวจริงๆ บางที่ไ้้งตัวนั้นอาจออกจากกรงแล้ว"

ผู้ถึงพยักหน้า หันไปมองประตูกระจโงมที่หนึ่ง แล้วจึงค่อยออกเดิน "ไปกันเดี๋ยวนี้เลย"

ทั้งคู่เดินตัดทุ่งหญ้า

ผู้ถึงที่เดินนำหน้าไม่ได้ยินคนข้างหลังพูดอะไรอีกแม้แต่คำเดียว จึงหันไปเหล่มอง "เจออวี๋หลินไม่ตกลงหรือ"

ฝ่ายตรงข้ามได้สติกลับมาอึ้งเจื่อนๆ "เฮ้อ...พี่สามนี่ช่างคาดการณืได้แม่นราวกับตาเห็น"

ผู้ถึงเอ็ดเสียงเข้ม "พอถูกหาว่าฝอก็ไมยอมรับ"

หลวเสี่ยวอี่หุบปากเสียบ จะให้เขาเอาแต่ตามตีอไม่เลิกมาได้ย่ำไรเล่า มีแต่จะทำให้อีกฝ่ายไม่มีความสุขเท่านั้นเอง

ผู้ถึงพูดเพียงแค่นั้นก็หยุด ถึงอย่างไรเขาก็สอดมือเข้าไปยุ่งกับเรื่องเช่นนี้ไม่ได้ยู่แล้ว

76

ลมเหนือพัดอุ้ อากาศหนาวแล้ว

ด้านนอกเมืองอวีซี ผู้กำกับการกองพลเฮ้อหลันเดินกลับไปกลับมา
ไม่รู้กี่ครั้ง ในอกอัดแน่นด้วยโทษที่ไร้ทางระบาย

ด้านหลังของเขา คือเมืองที่ถูกเผาออกไปกว่าครึ่ง ข้างตัวมีศพ
จำนวนหนึ่งนอนเรียงราย

ระหว่งที่กำลังด้านศึกอยู่แนวหน้ากับผู้กำกับการอื่นๆ ตามคำบัญชา
เขาก็ได้รับคำสั่งจากท่านผู้บัญชาการให้เร่งกลับเมืองอวีซีมาเก็บกวาดด้วย
ตนเอง ถึงได้รู้ว่าพวกทู่เจี๋ยบุกเข้ามาในเมืองของเขา มีหน้าซำยังจับสูฮยิน
ผู้กำกับการเป็นตัวประกันหลายคน กระทั่งสูฮยินของเขายังรวมอยู่ในนั้นด้วย
แม้แต่สูฮยินผู้บัญชาการยังเกือบถูกพวกมันเล่นงาน

คนกลุ่มหนึ่งควมม้าเร็วเข้ามาแต่ไกล

ผู้กำกับการกองพลเฮ้อหลันทอดตาแลไปแล้วทำหน้าที่เครียด รีบเดินลิวๆ

เข้าไปปรับหน้า ถลกชายเสื้อคลุมทิ้งตัวลงคุกเข่า

ม้าเร็วหยุดวิ่งอย่างพร้อมเพรียง

ผู้ถึงที่ซึ่งม้าอยู่น้ำสุกกวาดตามองสภาพรอบตัวจากบนหลังอาชา แล้วเอ่ยถามว่า "ตรวจสอบได้ความหรือยัง"

ผู้กำกับการกองพลเฮ้อหลันขมวดคิ้วรายงาน "เรียนท่านผู้บัญชาการ ได้ความแล้วขอรับ คนที่จุดไฟเผาเมืองในวันนั้นคือพวกที่อยู่แวนหลังข้าน้อย นี่ล่ะ"

"ฆ่าตัวตายเสียแล้วหรือ" ผู้ถึงมองด้วยแววตาเยียบเย็น ศพห้าหศพนอนเรียงอยู่ตรงนั้น ทุกศพมีเลือดสีดำไหลออกจากมุมปาก บ่งบอกว่ากินยาพิษ

ฝ่ายตรงข้ามตอบ "ขอรับ พวกมันเตรียมการมาล่วงหน้า พอถูกจับได้ก็ชิงฆ่าตัวตายทันที ทหารทู่เจวียที่ถูกจับได้ในเมืองก็เช่นกัน ฆ่าตัวตายทั้งหมดราวกับนัดกันไว้อย่างนั้น"

ผู้ถึงบังคับม้าให้เข้าไปเดินวนรอบศพเหล่านั้นซ้ำๆ แล้วชักดาบตรงบันเอวออกมาลากไปตามใบหน้าของศพหนึ่งพลางพิจารณาเครื่องหน้า "เจ้านี้ไม่ใช่คนทู่เจวีย"

แม้จะมีหน้าตาแบบชาวหูเหมือนกัน แต่ไร้ซึ่งเอกลักษณ์ของชาวทู่เจวีย คนทั่วไปอาจไม่เห็นความแตกต่าง ทว่าเขาแยกออกได้ในปราดเดียว

หลังเสียวอีกที่ตามมาข้างหลังถามขึ้น "นี่มันอะไรกัน ชาวหูพวกนี้ช่วยพวกทู่เจวียเข้าเมืองมาวางเพลิงอย่างนั้นหรือ"

ความเดือดดาลพลุ่งพล่านขึ้นในใจผู้กำกับการกองพลเฮ้อหลันอีกครั้ง แต่จะให้บันดาลโทสะต่อหน้าผู้บังคับบัญชาที่ไซ่ที่ ได้แต่กล้ำกลืน

ความคั่งแค้นเอาไว้ "ถูกต้อง คนพวกนี้มาจากทางด้านหลัง เพราะอย่างนี้ ทหารจึงคิดว่าพวกมันไม่ใช่ชาวทูเจวีย แล้วปล่อยให้เข้าเมืองมาง่าย..."

ยิ่งพูดก็ยิ่งแค้น ด้านหน้าของเมืองอวี่ซีคือชายแดน ส่วนด้านหลังคือแดนเหนือและจงหยวน ทหารรักษาเมืองเห็นว่าคนเหล่านี้มุ่งหน้ามาจากทางด้านหลังของเมืองอวี่ซี จึงรับตัวไว้เพราะนึกว่าเป็นพวกเดียวกัน ที่กระเซอะกระเซิงหนีภัยสงครามมา ไม่คิดเลยว่าพอพวกมันเข้าเมืองมาได้ จะฉวยโอกาสในยามวิกาลใช้ภาษาทูเจวียสื่อสารกันวางเพลิงสร้างความแตกตื่นวุ่นวายตามจุดต่างๆ จนกองทัพทูเจวียมีโอกาสตีประตูบุกเข้าเมืองมาได้

ทหารรักษาเมืองสามสี่นายที่ปล่อยให้พวกมันเข้าเมืองรู้ข่าวเข้าก็เกิดความละอายแก่ใจต่อแดนเหนือและราษฎรอย่างยิ่งวด ถึงกับชักกระบี่ออกมาปลิดชีพตนเองทันที

คนร้ายซึ่งฆ่าตัวตายจึงไม่อาจสอบปากคำ บ้านเมืองเสียหาย ซ้ำยังสูญเสียไพร่พลไปมากมาย ไม่ให้เดือดดาลอย่างไรไหว

ผู้ถึงเก็บดาบเข้าฝักโดยไม่เอ่ยอะไร

ผู้กำกับการกองพลเฮ้อหลันรอฟังคำบัญชาอย่างหวาดหวั่น ด้วยรู้ตัวดีว่าตนบกพร่องในหน้าที่แล้ว

เขาเอ่ยขึ้นหลังนิ่งไปสักพัก "จัดการเรื่องภายในเมืองอวี่ซีให้เรียบร้อยรวบรวมศพทหารกล้าที่พลีชีพไว้รอฟังอย่างสมเกียรติหลังจบศึก"

อีกฝ่ายพูดอยู่หลายประโยค แต่ไม่เอ่ยถึงการลงโทษเขาสักคำเดียว ผู้กำกับการกองพลเฮ้อหลันค้อมศีรษะรับคำสั่ง รู้ว่าเรื่องของตนก็เก็บไว้พูดหลังเสร็จศึกเช่นกัน

หลังเสี่ยวอี้กำลังจะขยับเข้าไปหารีอกับผู้ถึง ก็มีหน่วยสอดแนมขี่ม้าเร็ว

เข้ามาแต่ไกลเสียก่อน...

"เรียนท่านผู้บัญชาการ เหล่าผู้กำกับการกองพลที่อยู่แนวหน้า ถูกพวกทูเจี๋ยจู่โจมตีกันหมดเลยขอรับ!"

ผู้ถึงเหลือบมองคนสนิท แล้วควมม้าออกไป

หลัวเสี่ยวอู้พักเรื่องที่อยากพูดไว้ชั่วคราอย่างรู้กัน จากนั้นก็ควมม้าตามพี่สามของตนไปทางสนามรบ

ตำแหน่งของเหล่าผู้กำกับการในตอนนี้อยู่ทางตะวันออกเฉียงเหนือของเมืองอวีซี ขณะที่ค่ายของผู้ถึงพาดขวางอยู่ทางทิศตะวันตกของเมือง นอกเหนือจากสองทิศนี้ ผู้ถึงยังสั่งให้หลัวเสี่ยวอู้จัดหน่วยรบไว้สองหน่วย แบ่งวางกำลังดักรุมในที่ลับโดยไม่ให้ใครรู้

ดังนั้นกำลังพลหลายกลุ่มจึงกระจายตัวโอบล้อมเมืองอวีซีไว้ทุกด้าน ฟ้าครัมลงโดยพลัน เมฆย้อยต่ำ ลมเหนือที่กำลังแรงโหมพัดหิวัดหิวิวระหว่างที่เหล่าผู้กำกับการกองพลต่างนำทัพตั้งศึกอยู่ทางทิศตะวันออกเฉียงเหนือ ทหารม้าทูเจี๋ยอีกกองก็ข้ามชายแดนมุ่งหน้าบุกโจมตีค่ายของพวกเขาอย่างเงียบเชียบ

ทิวธงในค่ายยังโบกไสว แม้แต่วันที่ลอยขึ้นมาจากการหุงหาอาหาร ก็ได้ผิดแปลกไปจากทุกวัน

ทหารม้าบุกเข้ามาอย่างไร้ปราณี ดาบวงพระจันทร์วัดฟันกระโจมขาดแควก เสียงตะโกนว่า 'บุก' ในภาษาทูเจี๋ยดังกึกก้อง ทว่าหลังจากนั้นกลับกลายเป็นเหลือยมองรอบตัวเล็กล็ก

ในค่ายไม่มีใครอยู่แม้แต่คนเดียว ทั้งทิวธงและควันไฟล้วนแต่เป็นเครื่องตบตา

จากนั้นเสียงร้องบุกกก็ดังขึ้นจากอีกด้าน
 ผู้คนติดลบพุ่ง เคลื่อนตัวจากไกลมาใกล้ ที่แห่งนี้เหมือนกลายเป็น
 ทะเลผืนกว้าง ส่วนกลุ่มฝุ่นที่เห็นเป็นดังเกลียวคลื่นที่โถมถั่งมาตามลม
 บนที่สูงฝั่งตรงข้าม ผู้ถึงกำลังนั่งอยู่บนหลังม้า
 อາชาคุใจก็สรวมเกราะเหล็กเช่นกัน เขาวางมือบนด้ามดาบ ทอดตา
 แลไปไกลๆ

คลื่นฝุ่นที่กำลังเคลื่อนตัวเข้ามาคือทหารราบในกองทัพ เมื่อม้าเร็วของ
 ฝ่ายตรงข้ามควบเข้ามาใกล้ก็ทิ้งตัวลงนอนหมอบ แต่ละนายถือดาบเล่มยาว
 คมกริบไว้ในมือ

นี่เป็นดาบสองคมที่เรียกว่า 'โมเตา' ใช้สำหรับฟันม้า ทำขึ้นมาไว้
 เล่นงานม้าศึกของพวกทูเจี๋ยโดยเฉพาะ

ดาบตัวดีฟันออกไปในแนวขวาง ม้าศึกถูกฟันขาขาดเป็นสองท่อน
 จนล้มลง เป็นอาวุธที่ได้เปรียบอย่างยิ่ง

กลิ่นควาเลือดโชนออกมาจากคลื่นฝุ่น
 หัวเสี่ยวอี้ที่สรวมหมวกเหล็กถามว่า "พี่สาม ทหารม้ากองนี้มีจำนวน
 ไม่มาก น่าจะเป็นแค่กองหน้า พวกเราจะลงมือเลยหรือไม่"

ผู้ถึงจับจ้องสถานการณ์ด้านล่างด้วยดวงตาคมกริบราวกับเหยี่ยว
 "รอก่อน"

เขาพูดยังไม่ทันขาดคำ เสียงม้าวิ่งก็ดังขึ้นแต่ไกล ทหารม้าอีกกองกำลัง
 ดาหน้าเข้ามาแล้ว

หัวเสี่ยวอี้สบถ "ไอ้ชาวทูเจี๋ยชาติสุนัขพวกนี้มันยังเจ้าเล่ห์เหมือนเดิม
 ขับเคี่ยวกันมาหลายปี ยังสรรหาเล่ห์กลได้ร้อยแปด"

ผู้ถึงนิ่งเงียบ

ในเมื่อพวกทู่เจี๋ยใช้ไฟโจมตีเมืองอวี่ซีก่อน ก็แสดงว่ามีกำลังพลส่วนหนึ่งวนเวียนรออนอกเมืองแต่แรก ไว้คอยประสานกันขนานบุญโจมตีสองทาง

น่าเสียดายที่พิชิตเมืองอวี่ซี้ไม่ได้ กระนั้นทัพใหญ่ของพวกมันก็ไม่ยอมปล่อยโอกาสให้หลุดลอยไปโดยสูญเปล่า จะต้องโจมตีซ้ำอีกครั้ง เพียงแต่เปลี่ยนมาบุกโจมตีค่ายทหารแทน

ทันใดนั้นฝูงยิงพลันสังเกตเห็นธงประจำตัวที่ถูกชูเด่นอยู่กลางกองทัพ ผืนธงเขียนชื่อสกุลอาสี่น่าเป็นภาษาทู่เจี๋ย

กองกำลังสองฝ่ายปะทะกัน แต่บางคนในทหารม้ากลุ่มที่เพิ่งมาใหม่ ของข้าศึกกระโดดลงจากหลังอาซา ชักดาบโมเตาออกมาฟันทหารม้าฝ่ายเขา

"เหตุใดพวกมันถึงมีดาบโมเตาแบบเราได้!" หลัวเสี่ยวอู่ทวนลั่นด้วยความตกใจ

ฝูงยิงเสียงเย็นเยียบ "บุก!"

เมื่อคลื่นเสียงของเขา กองกำลังทางด้านหลังพากันหลังไหลลงจากเนินเหมือนน้ำทำนบแตก ตรงเข้าชะงักสิ่งที่ขวางหน้า

หลัวเสี่ยวอู่ทำท่าจะควมม้าตามลงไปบ้าง หากแต่พี่ชายร่วมสาบานปรามไว้ "อย่าวู่วาม"

พวกเขายังต้องรอดต่อไป

ฝ่ายนั้นอุทธรณ์ "เหตุใดพี่สามต้องห้ามข้าด้วย ข้าเห็นไอ้กูพิษนั้นแล้วนะ"

ระหว่างการรบพุ่งเบี่ยงล่าง แม่ทัพใหญ่ของฝ่ายตรงข้ามปรากฏตัวขึ้นบนหลังม้าใต้ผืนธงตรงด้านหลังของกองกำลัง

คนผู้นั้นเป็นบุรุษหน้าขาว นัยน์ตาคมกริบ สวมชุดเกราะสีน้ำตาล

แบบทู่เจวี่ ใต้หมวกเหล็กคือผมที่ถักเป็นหางเปีย ดวงตาทรงอำนาจคู่นั้น เหลือบมองมาข้างบน จ้องผู้ถึงเขม็ง

ผู้ถึงเองก็กำลังมองอยู่เช่นกัน ไกลออกไปนับร้อยจั้ง คนผู้นั้นได้รับการอารักขาอย่างแน่นหนาจากทหารที่รายล้อม

"อาสี่อน่าเจียน ไ้ฮู่พิช" หัวเสี่ยวอี้ส่งเสียงหยามหยัน

ผู้ถึงชักดาบออกมา แล้วโพล่งขึ้นอย่างไม่มีปี่ขลุ่ย "เจ้าต้องจำหน้ามันไว้ให้ดีล่ะ"

คนสนิททงะ จะให้เขาจำหน้าไ้ฮู่พิชไปด้วยเหตุใดกัน

อาสี่อน่าเจียนเป็นเชื้อพระวงศ์ทู่เจวี่ แต่ก่อนผู้ถึงไม่เคยเห็นคนผู้นี้ อยู่ในสายตา จนกระทั่งในศึกเมื่อหลายปีก่อนแม่ทัพขวาทู่เจวี่ผู้นี้ถึงได้มีตัวตนสำหรับเขา โดยเฉพาะอย่างยิ่งเมื่อพบว่าทั้งสายลับและการรุกรานหลังจากนั้นล้วนแต่เกี่ยวข้องกับอีกฝ่าย

บางทีแม่ทัพหลักที่ทำสงครามกับแดนเหนือมาตั้งแต่ต้น... อาจเป็นคนผู้นี้

มองกันอยู่ไกลๆ เพียงครู่เดียว อาสี่อน่าเจียนก็ชักม้าถอยหลังทันที ทหารม้าทู่เจวี่รีบตามไปห้อมล้อมพร้อมด้านศึกแบบสู้ยิบตาเพื่ออารักขาผู้เป็นนายให้หนีออกไป

นั่นเป็นเพราะกองกำลังอีกกลุ่มของแดนเหนือบุกเข้าจู่โจมจากด้านข้าง นี่เป็นหนึ่งในกองพลที่ผู้ถึงสั่งให้หัวเสี่ยวอี้ไปจัดสรร จะลงมือก็ต่อเมื่อเห็นธงประจำตัวอาสี่อน่าเจียน

ศึกขนาดเล็กเช่นนี้ ใช้เวลาไม่นานก็รู้ผล ไพร่พลของเขาเพิ่มขึ้นอีกหนึ่งกอง ได้เปรียบด้านจำนวน ช้ายังปักหลักรอเข้าศึกที่อ่อนล้าจากการตรากตรำเดินทาง แค่นี้ก็จยเหล่านี้ทหารม้าทู่เจวี่ก็ตกเป็นรองแล้ว

ผู้ถึงค่านวณไว้อย่างแม่นยำ สิ่งเดียวที่อยู่เหนือความคาดหมายก็คือ พวกมันมีตาบไม่ตาเช่นกัน อารูชชนิดนี้มีข้อห้ามไม่ให้เผยแพร่ออกสู่คนนอก แต่นี้กลับไปโผล่ให้พวกทูเจวีย์ใช้

"ชิงดาบของพวกมันมาให้หมด"

พลสัญญาณรับคำสั่ง แล้วควบม้าออกไปโบกธง จากนั้นกลงศึก ก็ตั้งรัว ทหารทุกนายพุ่งเข้าสังหารศัตรูอย่างไม่อ้อมมือ

ทางหนีไปยังชายแดนของอาสี่อน่าเจียนถูกปิดตาย สุดท้าย เมื่อย้อนกลับไปตามเส้นทางเดิมไม่ได้ก็ต้องเปลี่ยนทิศ ลากกลุ่มฝุ่นตลบพุ่ง บ่ายหน้าไปอีกทาง

"ตอนนี้ล่ะ" ผู้ถึงควบม้าออกไปอย่างรวดเร็ว

ไพร่พลที่เหลือตามไปทั้งหมด

หลังเสียวอี่ขี่ม้าตามพี่ชายร่วมสถาบันไปติดๆ ในที่สุดเขาก็เข้าใจแล้ว พี่สามอยากจับเป็นไอ้กูพิษนั้นให้ได้เอง

ในเมื่อการลอบจู่โจมค่ายทหารแดนเหนือล้มเหลว อาสี่อน่าเจียน ย่อมต้องกลับไปสมทบกับทัพใหญ่ที่กำลังทำศึกกับเหล่าผู้กำกับการกองพล อยู่อีกฝั่ง

แต่ถ้าหากเลาะไปตามแนวชายแดน ก็เจอไพร่พลแดนเหนือ ที่ตั้งกำลังไว้ แต่ละจุดมากบ้างน้อยบ้างต่างกันไป แต่ต้องมีหน่วยรบรออยู่ ตรงนั้นแน่นอน

ดังนั้นทหารม้าที่เหลืออยู่เพียงพันกว่านายของทูเจวีย์จึงเปลี่ยนเส้นทาง อย่างทันท่วงที มาอ้อมเมืองอวี่ซี้ทั้งเมืองแทน จากตรงนั้นมุ่งหน้าไปทาง ทิศตะวันออกเฉียงเหนือก็จะสามารถขนานเข้าจู่โจมกำลังพลต่างๆ ของ

กองกำลังตามแนวชายแดนจากทางด้านหลังได้พอดี

หลัวเสี่ยวอู้อิ้วขวบม้าเร่งตามผู้ถึงพลางหอบหายใจถ่ายทอดความคิด ดังกล่าวออกมาเป็นคำพูด แล้วสรุปความ "พี่สาม ข้าว่าไอ้อาสีื่อน่าเจียนนั้น มันต้องวางแผนไว้เช่นนี้แน่นอน"

และแล้วอาสีื่อน่าเจียนก็ทำอย่างที่เขาคิดจริงๆ

ระหว่างที่ไล่ตามไปตืดๆ เขาเห็นกับตาว่ากลุ่มคนข้างหน้าควบม้า เข้าไปในทุ่งร้างนอกเมืองอวิซี้อย่างรีบร้อนทว่าไม่แตกตื่น มองจากตรงนี้ สามารถเห็นมุมหนึ่งของป้อมปราการเมืองที่ถูกเผาได้ลิบๆ กลิ่นเหม็นไหม้ ยังลอยคลุ้งอยู่ในสายลม

"เห็นหรือไม่เล่า งามันเคลื่อนที่ด้วยการเลื้อยทั้งนั้นล่ะ"

ผู้ถึงไม่สนใจคำพูดเหลวไหลของอีกฝ่าย ยังคงจับตามองร่างคนข้างหน้า เขม็ง "ตั้งใจตามต่อไป ไม่น้ำมันอาจใช้ทางอ้อมไกลกว่านี้ก็ได้"

เขามองออกว่าคนผู้นี้เจเนจัดในการนำทัพ พอเหลือไพร่พลแค่พันกว่า ก็ประเมินสถานการณ์ได้อย่างรวดเร็วแล้วถอยออกมาแต่เนิ่นๆ และแม้จะกำลังหนีการไล่ล่าก็ไม่ลนลานสักนิด

มันคงลงทุนลงแรงไปไม่น้อยเพื่อรุกเข้าแดนเหนือให้ได้

ตอนแรกหลัวเสี่ยวอู้อิ้วยังไม่เข้าใจความหมายของผู้ถึง แต่หลังจาก อ้อมเมืองอวิซีไปได้ครึ่งเมือง ภาพอันเหนือความคาดหมายก็ปรากฏสู่ สายตา...

กองกำลังของอาสีื่อน่าเจียนไม่ได้มุ่งหน้าไปทางสนามรบอีกฝั่ง แต่กลับ อ้อมต่อไปทางด้านข้างค่อนไปข้างหลังของเมืองอวิซี ซึ่งไม่ใช่ทางกลับทิวเจี๋ย เท่ากับอ้อมไกลกว่าเดิมจริงๆ

หลัวเสี่ยวอู้อิ้วประหลาดใจเป็นอันดับแรก จากนั้นก็ถึงหน่วยรบที่พี่สาม

สั่งให้ตนจัดวางขึ้นมาได้ อีกหนึ่งในสองหน่วยนั้นซุ่มรออยู่ด้านข้างเยื้องไปข้างหลังของเมืองอวีซีนี่เอง

จากนั้นเขาก็นึกได้ว่าชาวหูที่เข้ามาวางเพลิงแล้วชิงฆ่าตัวตายไปเหล่านั้นก็มาจากด้านหลังของเมืองเช่นกัน เป็นไปได้หรือไม่ที่จะมีความเชื่อมโยงระหว่างสองเรื่องนี้

ผู้ช่วยของอาสาือน่าเจียนอยู่ด้านหลังของเมืองได้ปกครองของพวกเขาอย่างนั้นหรือ

แถบนี้มีแต่ทุ่งร้างไร้ผู้คน แต่ไม่ใช่ที่ราบ กลับเต็มไปด้วยภูผาและห้วงเขา ซ้ำหนทางยังถูกปกคลุมด้วยต้นหญ้ารกเรื้อ ความเร็วของม้าจึงลดลงเป็นธรรมดา

ฝ่ายผู้ถึงได้ตามกลุ่มคนข้างหน้าจนทัน แล้วบุกตะลุยเข้าไปข้างใน ทำยخبวนของอาสาือน่าเจียนถูกตัดให้ขาดตอน แต่ตัวแม่ทัพยังคงได้รับการอารักขาจากคนอื่นๆ ตรงหัวขบวน

อยู่ๆ แม่ทัพหูเจียวที่อยู่ห่างออกไปไกลลิบผู้นั้นก็หันมา ทอดสายตาผ่านกลุ่มคนที่กำลังต่อสู้อย่างดุเดือดมายังผู้ถึง แล้วคลื่นยิ้มที่ไม่บ่งบอกความหมาย

หัวเสี้ยวอู่พุดถูก คนผู้นี้ให้บรรยายภาคเย็นทะเลมีนเหมือนงูจริงๆ ผู้ถึงเห็นริมฝีปากของเจ้าตัวขยับไหว เอ่ยวาจาออกมาประโยคหนึ่ง หากมองไม่ผิด ประโยคนั้นเป็นภาษาอื่นกว่า...กองบัญชาการอื่นนี้ไม่เหมือนแต่ก่อนอีกแล้ว

มีทหารที่สามารถต่อสู้กับหูเจียวเพิ่มขึ้นจากในอดีตไม่รู้เท่าไร ถึงขนาดสามารถแบ่งกำลังพลออกเป็นหลายสาย แตกต่างจากเมื่อก่อนจริงๆ จากนั้นก็ขยับปากอีกครั้งเป็นประโยคอื่น...สักวันต้องกำจัดให้ได้

อาสาื่อน่าเจียนชูมือขึ้นข้างหนึ่ง พับนิ้วโป้งลงเป็นอันดับแรก จากนั้นก็พับนิ้วนางกับนิ้วก้อยตาม

สำหรับชาวทูเจวี่ นิ้วโป้งแทนบิดามารดร ส่วนอีกสองนิ้วที่อยู่ท้ายสุดแทนบุตรภรรยา

กำจัดทิ้งให้หมด

แม้แต่หลังเสียอู้อี้ยังมองเห็นการทำทนายอันโหดนั้น แล้วให้เด็อดดาดจนแทบสอถออกมา พอหันไปมองผู้ถึงก็พบว่าพี่สามของตนมีสีหน้าเคร่งเครียดดูตื่น จิตสังหารแผ่อวลทั่วตัว

ผู้ถึงปลิดชีพทหารทูเจวี่ที่อยู่ใกล้ๆ ในดาบเดียว แล้วหันมากระซิบอะไรกับเขาเบาๆ ซ้อมมือหมุนขยับ ด้ามดาบถูกกระซิบแน่นขึ้นขณะควบม้าฝ่าตะลุยไปยังจุดที่เป็นหัวใจสำคัญของกองกำลังศัตรู

ทหารม้าทูเจวี่ต้านไว้อย่างแข็งขัน กระนั้นก็ยังถูกเขาฆ่าทิ้งที่ละนายๆ ไล่มาตามทาง

ระยะห่างยิ่งสั้นลงเท่าไร การต้านทานก็ยิ่งแข็งแกร่งขึ้นเท่านั้น ในขณะที่ผู้ถึงจวนเจียนจะบุกเข้าถึงตัวอาสาื่อน่าเจียน พลธนูกองหนึ่งพลันปรากฏตัวขึ้นข้างหลังอีกฝ่าย พริบตาต่อมาท่าเกาทัณฑ์ก็สาดซัดเข้าไปใส่ทหารฝ่ายเขาราวกับสายฝน

ทุกคนรีบก้มตัวหลบเป็นพัลวัน หลังเสียอู้อี้ทั้งตัวถอดคอม้าเหลือบตาขึ้นมอง มีธนูเหล่านั้นสวมชุดชาวทู แต่งกายเหมือนชาวทูในแดนเหนือและทหารทูเจวี่ที่บุกเข้าเมืองอวี่ซีในวันนั้น ปลอดภัยเป็นสามัญชนทั่วไปที่มีอาชีพล่าสัตว์ แต่คนล่าสัตว์ธรรมดาไม่มีทางเยี่ยมยุทธถึงเพียงนี้เด็ดขาด

พอหันไปมองผู้ถึงอีกทีก็พบว่าอีกฝ่ายกำลังหันมาทางตนเอง ยกมือขวาขึ้นโบกจูบ

หลัวเสี่ยวอู่ตะโกนเสียงดัง "ออกมา!"

หน่วยรบอีกหน่วยที่แฝงตัวซุ่มรอมานานผุดลุกขึ้นจากด้านหลังของพวกเขา ยกเกาทัณฑ์เล็งขึ้นไปในอากาศ สาดซัดห่าธนูโต้ตอบกลับไปบ้าง

เขารำร่าจะใช้ไพร่พลส่วนนี้ล้อมจับอาสี่อาน่าเจียนมาตั้งแต่แรก ทว่าเมื่อครู่ผู้ถึงกระซิบบอกว่า...รอให้ผู้ช่วยของอาสี่อาน่าเจียนโผล่ออกมาก่อนค่อยเรียกใช้กองซุ่มของพวกเรา

ลมพัดซ่า ฝุ่นดินฟุ้งตลบไปทั่วบริเวณที่กลายเป็นสมรภูมิของทั้งสองฝ่าย

ดูเหมือนกลุ่มคนที่ออกมาช่วยทหารทู่เจวี๋ยคงคาดไม่ถึงว่าฝั่งตรงข้ามจะมีกองซุ่ม จากที่ตอนแรกยังชิงชังก็กลายเป็นระส่ำระสายด้วยความหวั่นวิตก ถูกโจมตีจนแตกพ่ายไม่เป็นกระบวน

ท่าทีอหังการของอาสี่อาน่าเจียนหายวับ สูดหายใจเมื่อต้านไม่ไหวก็ต้องหนีต่อ

"จับเป็นไว้บ้าง" ผู้ถึงสั่งแล้วทำท่าจะขี่ม้าไล่ตาม แต่ถูกหลัวเสี่ยวอู่รั้งไว้

"พี่สาม ท่านบาดเจ็บนะ"

ไม่ใช่แค่ผู้ถึง คนของพวกเขามากมายก็ได้รับบาดเจ็บจนล้มไปนอนกับพื้น

ผู้ถึงมองตามสายตาอีกฝ่ายไปที่แขนตนเอง แขนท่อนล่างไม่มีเกราะเหล็กป้องกันจึงถูกธนูยิงเข้า ทว่าแผลไม่ลึก เขากัดฟันดึงลูกธนูออกนั้นออกมา...ไม่ใช่ธนูของพวกทู่เจวี๋ย แต่พอลองหมุนพลิกแล้วพบว่าเลือดที่ติดอยู่บนนั้นเป็นสีคล้ำ แหวดตากก็เปลี่ยนไปเล็กน้อย

แต่เขามองอยู่เพียงครู่เดียวก็เงยหน้าขึ้นมาติดตามความคืบหน้าของ

สถานการณ์ต่อ กลุ่มคนที่ออกมาช่วยพวกเขาเจริญถูกทหารกองซุ่มจับตัวไว้
ได้แล้ว แต่ตอนที่ใช้ดาบจ่อคอ ทุกคนพลันดึงลูกธนูมาเสียบลำคอตนเอง
หลั้วเสียวอึ้งเพิ่งตระหนักก็ตอนนี่ "แยแล้ว ลูกธนูมีพิษ!"

เวลาค่อนข้างจะผ่านไปแล้ว

ด้านหลังของเผ่าผู้ก่อกบฏเขา ชีวิตในนี้จึงราบเรียบสงบสุข ไม่รับรู้
ความเป็นไปภายนอก

หลัชีฉื่อนั่งตัวตรงอยู่ในกระโถม มองทารกที่กอดไว้แนบอก ดวงหน้า
น้อยๆ เป็นรูปเป็นร่างชัดเจนขึ้นมาก ดวงตาสุกใสสีดำขาวตัดกันเบิกมอง
โลกอันแปลกใหม่ใบนี้

"ยังไม่มีข่าวคราวอีกหรือ" นางมองไปยังฝั่งตรงข้าม

เบื้องหน้ามีโต๊ะทำจากไม้หุหยาง* กว้างราวหนึ่งช่วงแขน ผู้หญิงที่นั่ง
ประจันหน้ากับนางด้วยกิริยานอบน้อมตอบว่า "ขอรับ สุหยิน รายงานจาก
แนวหน้าจะไม่ถูกส่งมาที่เผ่าผู้ก่อกบฏ พวกเราไปสืบดูแล้วก็ไม่ได้ความอะไร หรือ
จะให้ขุนพลเฉลลองไปดูสักครั้งดีขอรับ"

"ไม่ต้องหรอก" นางไม่ยอมให้เธอรู้หลัฉื่อต้องเผชิญหน้ากับพวกเขาเจริญ
อีกครั้งเร็วถึงเพียงนี้ ปล่อยให้ได้พักผ่อนอย่างเต็มที่สักระยะค่อยว่ากันดีกว่า

ชายสูงวัยลอบครวหาวโพลนของตน แล้วปลอบโยนนางด้วยใบหน้า
ยิ้มแย้ม "สุหยินทำใจให้สบายเถิดขอรับ ระยะนี้คำพยากรณ์ของนักบวช
ในเผ่าออกมาดีติดๆ กันหลายวัน จะต้องไม่มีอะไรอย่างแน่นอน"

หลัชีฉื่อไม่เชื่อทั้งการทำนายทายทักหรือเทพผี แคคิดว่าบุรุษเยี่ยงผู้ถึง
ไม่น่าเป็นเช่นนั้น อะไรที่พูดออกมาเอง ไม่มีทางที่เขาจะไม่รักษาตัวจะ

* หุหยาง เป็นไม้ยืนต้นที่เติบโตได้ดีในทะเลทราย ทนแล้งและอากาศร้อน

เขาเคยพูดไว้ว่าจะมารับนาง นี่ก็ใกล้จะถึงกำหนดเวลาที่เขาบอกแล้ว แต่กลับไม่มีข่าวคราวเลยสักนิด นางจึงอดจะพะวงไม่ได้

มานประตูดอกแหวกออก เจ้าวีหลินก์ก้าวเข้ามาจากข้างนอก

"พี่สะใภ้ไม่ต้องห่วงข้าหรือ ข้าออกไปสืบข่าวได้"

นางเดินเข้ามาถึงหน้ากระโจมได้สักพักแล้ว จึงได้ยินบทสนทนาสองประโยคเมื่อครู่

หลิขี้ฉ้อมองอีกฝ่ายแล้วอุ้มลูกกลางเอ่ย "ช่างเถิด พวกเราไปที่ค่ายของเขากันเองดีกว่า"

กำลังพลส่วนใหญ่ของผู้ถึงยังอยู่ละแวกนี้ทั้งสิ้น อาหารที่กินแต่ละมื้อล้วนเป็นเสบียงของเผ่าผู้ถู ล่าพึ่งแค่เรื่องนี้ก็ไม่เหมาะที่จะอยู่ต่อไปแล้ว

ผู้ถึงจึงตัดทันทันควัน "เหตุใดสูหยินไม่อยู่รอต่อเล่าขอรับ ไม่นานว่าท่านผู้บัญชาการอาจกำลังจะมาแล้วก็ได้"

ระหว่างที่พูดกันอยู่นั้น เสียงม้าร้องก็ดังขึ้นข้างนอกจริงๆ

เจ้าวีหลินก์รีบออกไปดู แล้วกลับมากบอกว่า "พี่สะใภ้ เป็นคนของพี่สามจริงด้วย"

หลิขี้ฉ้อลุกขึ้นยืน ชินลูที่ยืนอยู่ข้างๆ รับลูกจากนางไปอุ้มแทน

นางเดินออกไปนอกกระโจม เข้มตามองคนที่ขี่ม้าเข้ามาได้เปลวตะวัน แต่กลับพบว่าเป็นหิ้วเสียวอ๊

"พี่สะใภ้" เขาประสานมือค้ำับ "ข้ามารับพี่สะใภ้ขอรับ"

หลิขี้ฉ้อมองเลยไปข้างหลังอีกฝ่าย "เขาเล่า"

หิ้วเสียวอ๊มองนาง แล้วทำอึกๆ อักๆ "พี่สาม...ตอนนี้อาการไม่สู้ดี"

77

รถม้าคันหนึ่งแล่นมาแต่ไกล ตรงดิ่งเข้าค่ายกองทัพ
ผู้บัญชาการลูกเฝ้ากว่าครึ่งตามมาส่ง ด้านหน้าและด้านหลังขบวนยังมี
กองทหารขนาดใหญ่คอยอารักขา

พอรถหยุดวิ่ง หัวเสี้ยววี่ที่อยู่ข้างหน้าก็กระโดดลงจากหลังม้า
เดินลิวๆ มาแหวกม่านประตुरुถม้าให้ "พี่สะใภ้"

ซินลู่ลงจากรถม้าเป็นคนแรก แล้วใช้สองมือประคองหลี่ซีจื่อที่อุ้มลูก
ตามลงมา จากนั้นก็หยิบนมคอผ้าขนสัตว์สีขาวที่คล้องไว้กับแขนมาใส่ให้
สาวใช้ของเผ่าผู้บัญชาการเข้ามาจากด้านข้าง รับเด็กไปดูแลให้
ยังผูกนมคอไม่ทันเรียบร้อยดี หลี่ซีจื่อก็บอกกับหัวเสี้ยววี่ "ไปกันเถิด"
ขุนพลหนุ่มเดินนำทางไปยังกระโจมใหญ่ในค่าย

ร่องรอยของการถูกทู่เจี๋ยบุกรุกไม่เหลือให้เห็นแล้ว กระโจมที่ปัก
ถูกตั้งขึ้นใหม่ตามตำแหน่งเดิม ไพร่พลยังอยู่กันครบ ม้าศึกพักผ่อนเป็นที่

เป็นทาง พลทหารถือจ้าวเดินลาดตระเวนไปมา ดูเผินๆ เหมือนสถานการณ์ เป็นปกติทุกอย่าง

ทว่ากระโจมสองสามหลังตรงมุมนั้นมีคนเข้าออกขวักไขว่ เพราะ เป็นกระโจมให้ทหารที่ได้รับบาดเจ็บพักรักษาตัว

กระโจมใหญ่ของผู้บัญชาการตั้งอยู่กลางค่าย มีเวรยามรักษา ความปลอดภัยอย่างแน่นหนา ทหารเฝ้าประตูสองนายเห็นหลัวเสี่ยวอี้ เดินเข้ามาก็แหวกม่านประตูให้

หลิวเสี่ยวอี้หยุดเท้าตรงประตูกระโจมเล็กน้อย ถึงค่อยเดินเข้าไปข้างใน ราวแขวนอาวุธสองราวตั้งขนานทางเข้า เบื้องหน้ามีราวแผนที่กั้นไว้ ต้องเดินอ้อมไปถึงจะเห็นเตียงทหารที่อยู่ด้านหลัง

ผู้ถึงสวมเครื่องแบบนอนหงายอยู่บนเตียง มีผ้าห่มผืนบางคลุมกาย สองตาปิดสนิท แขนข้างหนึ่งวางอยู่ตรงขอบเตียง พันผ้าไว้หนาเตอะ แต่ กระนั้นก็ยังเห็นรอยเลือดซึมออกมา

หลิวเสี่ยวอี้ยืนมองสามีตรงหน้าเตียง เรียวกวีชมวดมุ่นโดยไม่รู้ตัว

ระหว่างทางมาที่นี้นางเอาแต่ครุ่นคิดว่าที่หลัวเสี่ยวอี้บอกว่า อาการไม่สู้ดีนั้นรุนแรงระดับใด แต่ไม่นึกเลยจริงๆ ว่าจะหนักหนาขนาด นอนไม่ได้สติ เกินกว่าคำว่า 'ไม่สู้ดี' ไปไกล

หลัวเสี่ยวอี้ที่อยู่ข้างๆ เอ่ยขึ้น "เดิมทีพี่สามตั้งใจจะไปรับพี่สะใภ้ด้วย ตนเอง แต่อยู่ๆ ก็มาล้มเสียก่อน ข้าเลยต้องไปแทน..."

จากนั้นเขาก็ไล่เรียงต้นสายปลายเหตุให้ฟัง

วันนั้นเมื่อพบว่าลูกธนูของฝ่ายตรงข้ามอาบยาพิษ ผู้ถึงก็รีบดึงสายรัด ชายแขนเสื้อมาผูกแขนจนแน่น แล้วกรีดแผลไล่เลือดเสียทิ้ง หลังจากนั้น ยังออกคำสั่งให้ไล่ตามอาสี่หน้าเจียนต่อและเข้าคุมสมรรภูมิ จวบจนกลับมา

ที่ค่ายถึงค่อยเรียกหมอบระจํากองทัพมาตรวจอาการ

แค่นี้ก็ภาพเหตุการณ์ตาม หลี่ซี้จื่อก็ใจไม่ดีแล้ว นางมองท่อนแขน
ที่พันผ้าไว้หนาเตอะของสามี ไม่รู้ว่าเขาเสียเลือดไปมากเพียงใด

"เขาไม่ยอมยกอยู่แล้วหรือไร"

หลัวเสี่ยวอี้ตอบด้วยเสียงเคียดแค้น "เรื่องอื่นยังพอพูดกันได้นะขอรับ
แต่หากเรื่องใดเกี่ยวข้องกับพวกทู่เจวี่ยี่ ฟี่สามจะตามสืบจนถึงที่สุดเสมอ
นี่ไอ้อาสีอน่าเจียนน้มนั้นมันยังจงใจทำทายเป็นอีกด้วย พวกทู่เจวี่ยี่ฆ่าพ่อแม่
ของฟี่สาม แล้วยังคิดจะบงการร้ายฟี่สะไ้กับลูก มีหรือฟี่สามจะยอมปล่อย
พวกมันไป"

หลี่ซี้จื่อหยุดสายตาลงบนใบหน้าร่างบนเตียง คงเพราะเสียเลือด
มากเกินไป ริมฝีปากเขาถึงได้ซีดเผือดและแห้งเป็นขุย นางเห็นแล้วอยากใช้
ปลายนิ้วลูบเบาๆ สักที "หมอบระจํากองทัพว่าอย่างไรบ้าง"

"การไล่พิษของกองทัพจะไล่แบบถอนรากถอนโคนไม่ให้กลายเป็น
ต้นตอของโรคภัยในภายหลัง ใช้วิธีรุนแรงระดับรีดเอ็นชูดกระดูกมาแต่ไหน
แต่ไร คนทั่วไปไม่มีทางทนได้ แม้ฟี่สามจะทนไหว แต่ก็เสียเลือดไปเยอะ
มาก ผื่นสังขารอยู่หลายวันก็ล้มน" หลัวเสี่ยวอี้พยายามใช้คำพูดให้เบาที่สุด
"หมอบบอกว่าโชคดีที่ฟี่สามรับการรักษาทันท่วงที ไม่เช่นนั้นคงไม่จบแค่
นอนไม่ได้สติเช่นนี้"

ความหมายอ้อมๆ ของประโยคนั้นก็คือ 'เท่านั้นยังนับว่าดีแล้ว'
หลี่ซี้จื่อพยักหน้า บีบนิ้วที่อยู่ในแขนเสื้อแน่น ยืนนิ่งอยู่อย่างนั้น
ร่างบนเตียงสูงใหญ่บึกบึน แต่ก็มีเวลาที่นอนแน่นิ่งไม่ไหวตั้ง
ได้เหมือนกัน

"แค่นี้ยังไม่เท่าไรหรอก" หลัวเสี่ยวอี้กั้ดพันกรอด "ฟี่สามบาดเจ็บสาหัส

เพราะต่อสู้กับข้าศึกเสียทีใด เป็นเพราะถูกพวกเดียวกันที่อยู่ข้างหลังตนเอง
ลอบกัดต่างหาก มันน่าแค้นใจนัก!"

หลี่ซีฉือหนึ่งเงียบ เครื่องแบบทหารบนร่างผู้ถึงเป็นนคราบเลือดแห้งกรัง
สีน้ำตาลอมแดง มีแต่เลือดของตัวเองเองทั้งนั้น

นางหมุนตัวเดินออกไปข้างนอก แหวกม่านเรียกซินลู่มาสั่งให้ไป
ตามหมอบจากจงหยวนที่ตนเองพามาด้วยเข้ามา

สีหน้าหนึ่งสงบของนางทำให้หลัวเสี่ยวอึดิดจะทิ้งนิตๆ ทว่า
ในขณะที่เดียวกันก็แอบโล่งอก เพราะพีสามล้มไปคนแล้ว เขาจึงไม่ยอมให้
พีสะไถ่ตื่นตระหนกกลนลาน

ซินลู่วิ่งไปทำตามคำสั่ง เพียงครู่เดียวก็กลับมา

หมอบสะพายล่วมยาเดินตามเข้ามาในกระโจม คำนับหลี่ซีฉือ
เป็นอันดับแรก ก่อนจะรุดไปที่หน้าเตียง

หลี่ซีฉือยืนห่างออกมาราวหนึ่งจั้งตรงหน้าประตู มองหมอบจับแขน
ของผู้ถึงขึ้นมาวิเคราะห์อาการ จากนั้นก็ฝังเข็มให้

ทั้งหมดนี้เกิดขึ้นภายใต้ความรู้สึกลอยๆ เหมือนไม่ใช่เรื่องจริง นาง
หมุนตัวเดินออกจากกระโจม

เฉาอวี๋หลินยืนอยู่ข้างนอก ตามองประตูกระโจมเขม็ง ดวงหน้า
คร่ำมเข็มดูเศร้าสลดและมินชา

หลัวเสี่ยวอึดี้เดินตามออกมาด้วย ตอนแรกอุตุส่าห้อดกลิ่นไว้ได้แท้ๆ
พอเห็นสีหน้าเช่นนี้ของนางก็ต้องเบือนหน้าไปสูดจุมกอย่างทนไม่ไหว แล้ว
ใช้นิ้วกดลูกตาแรงๆ จากนั้นก็แสรังทำเหมือนไม่เป็นไร "พีสามเคยผ่านมา
หมดทุกอย่าง มีครั้งใดบ้างที่ไม่รอด เจ้าทำหน้าที่อะไรของเจ้า"

นัยน์ตาแข็งทื่อของเฉาอวี๋หลินไหวระริก "เจ้าพุดูถูก"

นางมองไปทางหลี่ซีฉือเหมือนอยากปลอบโยนอีกฝ่ายสักสองสามคำ แต่หาถ้อยคำที่เหมาะสมไม่ได้ สุดท้ายจึงบอกแต่เพียงว่า "พี่สะใภ้ทำให้สบายเถิด" พูดจบก็หมุนตัวเดินออกไป

หลัวเสี่ยวอึ้งมองนางเดินห่างออกไปเรื่อยๆ แล้วหันมาปลอบหลี่ซีฉือบ้าง "นั่นสิ พี่สะใภ้ทำให้สบายเถิด พี่สามเพิ่งได้ลูกชายหยกๆ จะยอมเป็นอะไรไปตอนนี้ได้อย่างไรเล่า ท่านก็รู้ว่าเขาทรหดเพียงใด"

หลี่ซีฉือไม่ตอบคำ หากแต่ประโยคนั้นกระตุ้นเตือนให้นึกถึงคำบอกเล่าก่อนหน้า นางเหลือบตามองมา "เมื่อครู่เจ้าบอกว่าพวกทู่เจี๋ยฆ่าพ่อแม่เขา?"

หลัวเสี่ยวอึ้งจะไปเล็กน้อย แล้วเพิ่งนึกออกว่าตนเองพูดเช่นนั้นจริงตอนนั้นแค่พริ้งพรุออกไปตามแรงโทสะ ไม่นึกว่านางจะสนใจจำ

"ขอรับ" เขาบรรยายตาไปทางม่านที่ห้อยปิดประตูระจิมไว้ ก่อนจะได้ทหารสองนายที่เฝ้ายามไปที่อื่น แล้วจึงค่อยเล่าด้วยเสียงแผ่วเบา "พ่อแม่พี่สามถูกพวกทู่เจี๋ยฆ่าตายจริงๆ ตอนนั้นเขายังอายุไม่ถึงสิบขวบ หลายปีหลังจากนั้นถึงค่อยเข้าไปเป็นทหารในกองทัพ"

นัยน์ตาของหลี่ซีฉือฉายแววตระหนก "เขาไม่เคยพูดให้ข้าฟังมาก่อนเลย"

นางรู้แต่เพียงว่าพ่อแม่ของเขาถึงแก่กรรมแล้วทั้งคู่ ยังนึกว่าเกิดแก่เจ็บตายตามธรรมดาโลก ใครเลยจะรู้ว่าสาเหตุที่แท้จริงจะโหดร้ายเช่นนี้

"ที่พี่สามไม่พูดถึงก็เพราะว่ามีสาเหตุขอรับ" หลัวเสี่ยวอึ้งถอนหายใจเฮือก "เห็นว่าตอนนั้นพ่อเขาเป็นเพียงไพร่หลวงตัวเล็กๆ ส่วนแม่เป็นแม่เรือนธรรมดาทั่วไป ได้แต่อาศัยเบี้ยหวัดอันน้อยนิดยังชีพคนทั้งครอบครัว ประจวบเหมาะแก่ที่เวลานั้นทู่เจี๋ยสะสมอำนาจจนผงาดขึ้นมาแข่งแกร่งได้อีกครั้ง กำลังโอบล้อมเหอเหมิ พวกมันบุกตีแดนเหนือแล้วยึดเมือง พ่อแม่เขา

ถูกฆ่าตายแบบไม่เหลือแม่แต่ศพด้วยซ้ำ

ภายหลังเมื่อพี่สามเป็นแม่ทัพ ก็ทำได้แค่สร้างสุสานอาภรณ์* ไว้สองหลุมเท่านั้น แต่ตอนนั้นเขาถูกพวกทูเจวียเกลียดชังเข้าแล้ว พวกมันคอยส่งสายลับมาทำลายสุสานมิหยุดหย่อนเพื่อยั่วโมโหเขา พี่สามไม่อยากเสียกำลังทหารไปกับการเฝ้าสุสานครอบครัวตนเอง จึงตัดปัญหาด้วยการเหยียบหลุมศพให้ราบแบนตามธรรมเนียมชาวหู ข้ำเลยพลอยได้รู้เรื่องเพราะเหตุนี้ นับแต่นั้นเขาก็ไม่เคยพูดถึงพ่อแม่ตนเองอีกเลย"

หลี่ซีจื่อบิ่บนิ้วแน่น ไม่เคยรู้มาก่อนว่าเขามีอดีตเช่นนี้ และนึกภาพไม่ออกเลยว่าเขาค่อยๆ บากบั่นทีละก้าวจนมีทุกวันนี้ได้อย่างไร

"ที่เขามาเป็นทหารก็เพราะอย่างนี้เองหรือ"

หลัวเสี่ยวอี่พยักหน้า

ชอกมุ่มหนึ่งในหัวใจของหลี่ซีจื่อพลันหวนลงสู่เบื้องล่าง

ไม่มีใครหรอกที่จะตั้งปณิธานคิดทำเพื่อบ้านเมืองแต่แรกเกิด ต้องมีความเคียดแค้นของบ้านก่อน ความชิงชังของเมืองถึงค่อยก่อตัวตามมา

ผู้ถึงก็เช่นกัน

แต่นางกลับเพิ่งได้รู้ภูมิหลังของเขาก็นี่เอง

หลัวเสี่ยวอี่กลับเข้าไปในกระโจมอีกครั้ง หมอได้เขียนใบสั่งยาชั้นดีไว้ให้แล้ว จากนั้นก็เดินออกมาคารวะหลี่ซีจื่อข้างนอก

"หมอบริจาคองทัพรักษาสุุดกำลังแล้วขอรับ สิ่งที่ได้ในตอนนี้มีแค่รอให้ท่านผู้บัญชาการฟื้นขึ้นมาเท่านั้น เรียนถามสุหยิน ยังต้องปรุงยาตามที่ท่านเคยสั่งไว้ก่อนหน้าหรือไม่ขอรับ"

* สุสานอาภรณ์ คือหลุมศพที่ฝังเพียงเสื้อผ้าของผู้ตายลงไป เพราะไม่มีศพให้ฝัง

ดวงตาสีฟ้าที่ชื่อไอหวนวาบ "แน่นอน ขอเพียงเขาฟื้นขึ้นมาได้ก็พอ"

หมอบรับคำแล้วกลับออกไป

หัวใจที่ชื่อไอหวนวาบมีความหมายของถ้อยคำนั้น จึงฝันยิ้มแฉ่งพูดอย่าง
ผ่องนคลาย "มีพี่สะใภ้อยู่ด้วย ข้าวางใจที่สุดแล้ว ใครเขาก็พูดกันว่ามีเงิน
อย่างเดียวสบายไปแปดต่ออย่าง พี่สามจะต้องไม่เป็นอะไรแน่"

ประโยคนี้นี้เหมือนพูดให้ตนเองฟังมากกว่า เพราะหัวใจชื่อไอหวนวาบ
กว่าเขาไม่รู้เท่าไร

นางพี่ยกหน้าเหมือนฟังอยู่ ทว่าในขณะที่เดียวกันก็เหมือนไม่ใส่ใจ
ได้แต่หมุนตัวแหวกม่านกลับเข้าไปในกระโจม

ตอนเช้าในอวลคลั่งไปด้วยกลิ่นยา นางก้าวทำโหวงหวิวไปที่เตียง
แล้วก้มหน้ามองเขา

"ซานหลาง?" นางส่งเสียงเรียกแผ่วๆ ทีหนึ่ง ทว่าไม่มีเสียงตอบ

มือเล็กเกาะขอบเตียงเอาไว้ ค่อยๆ ย่อตัวลงไปนั่งคู่เขา จ้องมองใบหน้า
ด้านข้างของชายหนุ่ม

บุรุษผู้เป็นที่พึ่งพิงให้นางได้ผู้นี้ ที่แท่นางก็อาจเสียเขาไปได้เหมือนกัน
แค่เกิดเหตุเภทภัยขึ้นมาสักครั้ง เขาอาจไม่อยู่แล้วก็ได้

ติดตามความสนุกเพิ่มเติมได้ที่

<https://bit.ly/3sANV7W>